

eul_wid: rnk-aa

Ξενοφῶν ὁ Ἐφεσίος · Xenophon of Ephesus

Story of Anthia and Habrocomes

Τὰ κατὰ Ἀνθίαν καὶ Ἀβροκόμην

Period: *Ῥωμαϊκή* [Roman](#)
Dialect: *Κοινή* [Koine](#)
Domain: *Μυθιστορία* [Fiction](#)
Format: *Πεζός* [Prose](#)

- 1.1.1 Ἦν ἐν Ἐφέσῳ ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων, Λυκομήδης ὄνομα. Τούτῳ τῷ Λυκομήδει ἐκ γυναικὸς ἐπιχωρίας Θεμιστοῦς γίνεται παῖς Ἀβροκόμης, μέγα δὴ τι χρῆμα [ὠραιότητι σώματος ὑπερβαλλούσῃ] κάλλους οὔτε ἐν Ἰωνίᾳ οὔτε ἐν ἄλλῃ γῇ πρότερον γενομένου. Οὗτος δὲ Ἀβροκόμης ἀεὶ μὲν καὶ καθ' ἡμέραν εἰς κάλλος ἤϋετο, συνήνθει δὲ αὐτῷ τοῖς τοῦ σώματος καλοῖς καὶ τὰ τῆς ψυχῆς ἀγαθὰ· παιδεῖαν τε γὰρ πᾶσαν ἐμελέτα καὶ μουσικὴν ποικίλην ἤσκει, θήρα δὲ αὐτῷ καὶ ἵππασία καὶ ὅπλομαχία συνήθη γυμνάσματα.
- 1.1.3 Ἦν δὲ περισπούδαστος ἅπασιν Ἐφεσίοις, ἅμα καὶ τοῖς τὴν ἄλλην Ἀσίαν οἰκοῦσι, καὶ μεγάλας εἶχον ἐν αὐτῷ τὰς ἐλπίδας ὅτι πολίτης ἔσοιτο διαφέρων. Προσεῖχον δὲ ὡς θεῷ τῷ μειρακίῳ· καὶ εἰσιν ἤδη τινὲς οἱ καὶ προσεκύνησαν ἰδόντες καὶ προσήύξαντο. Ἐφρόνει δὲ τὸ μειράκιον ἐφ' ἑαυτῷ μεγάλα καὶ ἡγάλλετο μὲν καὶ τοῖς τῆς ψυχῆς κατορθώμασι, πολὺ δὲ μᾶλλον τῷ κάλλει τοῦ σώματος· πάντων δὲ τῶν ἄλλων, ὅσα δὴ ἐλέγετο καλά, ὡς ἐλαττόνων κατεφρόνει καὶ οὐδὲν αὐτῷ, οὐ θέαμα, οὐκ ἄκουσμα ἄξιον Ἀβροκόμου κατεφαίνετο· καὶ εἴ τινα ἢ παῖδα καλὸν ἀκούσαι ἢ παρθένον εὖμορφον, κατεγέλα τῶν λεγόντων ὡς οὐκ εἰδόντων ὅτι εἷς καλὸς αὐτός.
- 1.1.5 Ἔρωτά γε μὴν οὐδὲ ἐνόμιζεν εἶναι θεόν, ἀλλὰ πάντῃ ἐξέβαλεν ὡς οὐδὲν ἡγούμενος, λέγων ὡς οὐκ ἂν ποτὲ [οὔ] τις ἐρασθεῖη οὐδὲ ὑποταγεῖη τῷ θεῷ μὴ θέλων· εἰ δέ που ἱερὸν ἢ ἄγαλμα Ἔρωτος εἶδε, κατεγέλα, ἀπέφαινε τε ἑαυτὸν Ἔρωτος παντὸς καλλίονα [καὶ κάλλει σώματος καὶ δυνάμει].
- 1.1.6 Καὶ εἶχεν οὕτως· ὅπου γὰρ Ἀβροκόμης ὀφθείη, οὔτε ἄγαλμα καλὸν κατεφαίνετο οὔτε εἰκὼν ἐπὶνεῖτο. Μηνιᾷ πρὸς ταῦτα ὁ Ἔρως· φιλόνεικος γὰρ ὁ θεὸς καὶ ὑπερηφάνοις ἀπαραίτητος· ἐζήτει δὲ τέχνην κατὰ τοῦ μειρακίου· καὶ γὰρ καὶ τῷ θεῷ δυσάλωτος ἐφαίνετο.
- 1.2.1 Ἐξοπλίσας οὖν ἑαυτὸν καὶ πᾶσαν δύναμιν ἐρωτικῶν φαρμάκων περιβαλόμενος ἐστράτευεν ἐφ' Ἀβροκόμην. Ἦγετο δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ἐπιχώριος ἑορτὴ ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τὸ ἱερόν· στάδιοι δὲ εἰσιν ἑπτὰ· ἔδει δὲ πομπεῦειν πάσας τὰς ἐπιχωρίους παρθένους κεκοσμημένας πολυτελῶς καὶ τοὺς ἐφήβους, ὅσοι τὴν αὐτὴν ἡλικίαν εἶχον τῷ Ἀβροκόμῃ.
- 1.2.2 Ἦν δὲ αὐτὸς περὶ τὰ ἕξ καὶ δέκα ἔτη καὶ τῶν ἐφήβων προσήπτετο καὶ ἐν τῇ πομπῇ τὰ πρῶτα ἐφέρετο. Πολὺ δὲ πλῆθος ἐπὶ τὴν θέαν, πολὺ μὲν ἐγχώριον, πολὺ δὲ ξενικόν· καὶ γὰρ ἔθος ἦν ἐκείνῃ τῇ πανηγύρει καὶ νυμφίους ταῖς παρθένοις εὐρίσκεσθαι καὶ γυναῖκας τοῖς ἐφήβοις.
- 1.2.4

Παρήεσαν δὲ κατὰ στίχον οἱ πομπεύοντες· πρῶτα μὲν τὰ ἱερὰ καὶ δᾶδες καὶ κανᾶ καὶ θυμιάματα· ἐπὶ τούτοις ἵπποι καὶ κύνες καὶ σκεύη κυνηγετικά ὧν <τὰ μὲν> πολεμικά, τὰ δὲ πλεῖστα εἰρηνικά. ** Ἐκάστη δὲ αὐτῶν οὕτως ὡς πρὸς ἐραστὴν ἐκεκόσμητο. Ἦρχε δὲ τῆς τῶν παρθένων τάξεως Ἀνθία, θυγάτηρ Μεγαμήδους καὶ Εὐίππης, ἐγχωρίων.

1.2.5 Ἦν δὲ τὸ κάλλος τῆς Ἀνθίας οἷον θαυμάσαι καὶ πολὺ τὰς ἄλλας ὑπερεβάλλετο παρθένους. Ἐτη μὲν τεσσαρεσκαίδεκα ἐγγόνει, ἦνθι δὲ αὐτῆς τὸ σῶμα ἐπ' εὐμορφίᾳ, καὶ ὁ τοῦ σχήματος κόσμος πολὺς εἰς ὥραν συνεβάλλετο· κόμη ξανθὴ, ἡ πολλὴ καθειμένη, ὀλίγη πεπλεγμένη, πρὸς τὴν τῶν ἀνέμων φορὰν κινουμένη· ὀφθαλμοὶ γοργοί, φαιδροὶ μὲν ὡς κόρης, φοβεροὶ δὲ ὡς σῶφρονος· ἐσθῆς χιτῶν ἀλουργῆς, ζωστὸς εἰς γόνυ, μέχρι βραχιόνων καθειμένος, νεβρίς περικειμένη, γωρυτὸς ἀνημμένος, τόξα [ὄπλα], ἄκοντες φερόμενοι, κύνες ἐπόμενοι.

1.2.7 Πολλάκις αὐτὴν ἐπὶ τοῦ τεμένους ἰδόντες Ἐφέσιοι προσεκύνησαν ὡς Ἄρτεμιν. Καὶ τότε οὖν ὀφθείσης ἀνεβόησε τὸ πλῆθος, καὶ ἦσαν ποικίλαι παρὰ τῶν θεωμένων φωναί, τῶν μὲν ὑπ' ἐκπλήξεως τὴν θεὸν εἶναι λεγόντων, τῶν δὲ ἄλλην τινὰ ὑπὸ τῆς θεοῦ περιποιημένην· προσηύχοντο δὲ πάντες καὶ προσεκύνουν καὶ τοὺς γονεῖς αὐτῆς ἐμακάριζον· ἦν δὲ διαβόητος τοῖς θεωμένοις ἅπασιν Ἀνθία ἡ καλή. Ὡς δὲ παρῆλθε τὸ τῶν παρθένων πλῆθος, οὐδεὶς ἄλλο τι ἢ Ἀνθίαν ἔλεγεν· ὡς δὲ Ἀβροκόμης μετὰ τῶν ἐφήβων ἐπέστη, τὸν θένδε, καίτοι καλοῦ ὄντος τοῦ κατὰ τὰς παρθένους θεάματος, πάντες ἰδόντες Ἀβροκόμην ἐκείνων ἐπελάθοντο, ἔτρεψαν δὲ τὰς ὄψεις ἐπ' αὐτὸν βοῶντες ὑπὸ τῆς θεᾶς ἐκπεπληγμένοι, «καλὸς Ἀβροκόμης» λέγοντες, «καὶ οἷος οὐδὲ εἷς καλοῦ μίμημα θεοῦ.

1.2.8 » Ἦδη δέ τινες καὶ τοῦτο προσέθεσαν «οἷος ἂν γάμος γένοιτο Ἀβροκόμου καὶ Ἀνθίας».

1.2.9 Καὶ ταῦτα ἦν πρῶτα τῆς Ἑρωτος τέχνης μελετήματα. Ταχὺ μὲν δὴ εἰς ἐκατέρους ἡ περὶ ἀλλήλων ἦλθε δόξα· καὶ ἢ τε Ἀνθία τὸν Ἀβροκόμην ἐπεθύμει ἰδεῖν, καὶ ὁ τέως ἀνέραςτος Ἀβροκόμης ἤθελεν Ἀνθίαν ἰδεῖν. Ὡς οὖν ἐτετέλεστο ἡ πομπή, ἦλθον δὲ εἰς τὸ ἱερὸν θύσοντες ἅπαν τὸ πλῆθος καὶ ὁ τῆς πομπῆς κόσμος ἐλέλυτο, ἦσαν δὲ ἐς ταῦτὸν ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἔφηβοι καὶ παρθένοι, ἐνταῦθα ὀρώσιν ἀλλήλους, καὶ ἀλίσκεται Ἀνθία ὑπὸ τοῦ Ἀβροκόμου, ἠττάται δὲ ὑπὸ Ἑρωτος Ἀβροκόμης καὶ ἐνεώρα τε συνεχέστερον τῇ κόρῃ καὶ ἀπαλλαγῆναι τῆς ὀψεως ἐθέλων οὐκ ἐδύνατο· κατεῖχε δὲ αὐτὸν ἐγκείμενος ὁ θεός.

1.3.2 Διέκειτο δὲ καὶ Ἀνθία πονήρως, ὅλοις μὲν καὶ ἀναπεπταμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ Ἀβροκόμου κάλλος εἰσρέον δεχομένη, ἥδη δὲ καὶ τῶν παρθένους πρεπόντων καταφρονούσα· καὶ γὰρ ἐλάλησεν ἄν τι, ἵνα Ἀβροκόμης ἀκούσῃ, καὶ μέρη τοῦ σώματος ἐγύμνωσεν ἂν τὰ δυνατά, ἵνα Ἀβροκόμης ἴδῃ· ὁ δὲ αὐτὸν ἐδεδώκει πρὸς τὴν θέαν καὶ ἦν αἰχμάλωτος τοῦ θεοῦ. Καὶ τότε μὲν θύσαντες ἀπηλλάττοντο λυπούμενοι καὶ τῷ τάχει τῆς ἀπαλλαγῆς μεμφόμενοι· <καὶ> ἀλλήλους βλέπειν ἐθέλοντες ἐπιστρεφόμενοι καὶ ὑφιστάμενοι πολλὰς προφάσεις διατριβῆς ἠΰρισκον.

1.3.4 Ὡς δὲ ἦλθον ἐκάτερος παρ' ἑαυτόν, ἔγνωσαν τότε οἱ κακῶν ἐγγόνεισαν· καὶ ἔννοια ἐκείνους ὑπῆει τῆς ὀψεως θατέρου καὶ ὁ ἔρως ἐν αὐτοῖς ἀνεκαίετο καὶ τὸ περιττὸν τῆς ἡμέρας αὐξήσαντες τὴν ἐπιθυμίαν, ἐπειδὴ εἰς ὕπνον ἦσαν, ἐν ἀθρώῳ γίνονται τῷ δεινῷ, καὶ ὁ ἔρως ἐν ἐκατέροις ἦν ἀκατάσχετος. Λαβὼν δὴ τὴν κόμην ὁ Ἀβροκόμης καὶ σπαράξας τὴν ἐσθῆτα «φεῦ μοι τῶν κακῶν» εἶπε, «τί πέπονθα δυστυχῆς; ὁ μέχρι νῦν ἀνδρικός Ἀβροκόμης, ὁ καταφρονῶν Ἑρωτος, ὁ τῷ θεῷ λοιδορούμενος ἐάλωκα καὶ νενίκημαι καὶ παρθένῳ δουλεύειν ἀναγκάζομαι, καὶ φαίνεται τις ἤδη καλλίων ἐμοῦ καὶ θεὸν Ἑρωτα καλῷ.

1.4.2 Ὡς πάντα ἄνανδρος ἐγὼ καὶ πονηρός· οὐ καρτερήσω νῦν; οὐ μενῶ γεννικός; οὐκ ἔσομαι καλλίων Ἑρωτος; νῦν οὐδὲν ὄντα θεὸν νικῆσαί με δεῖ. Καλὴ παρθένος τί δέ; τοῖς σοῖς ὀφθαλμοῖς, Ἀβροκόμη, εὖμορφος Ἀνθία, ἀλλ', ἐὰν θέλῃς, οὐχὶ σοί.

- 1.4.3 Δεδόχθω ταῦτα· οὐκ ἂν Ἔρωσ ποτέ μου κρατήσαι.» Ταῦτα ἔλεγε, καὶ ὁ θεὸς σφοδρότερος αὐτῷ ἐνέκειτο καὶ εἶλκεν ἀντιπίπτοντα καὶ ὠδύνα μὴ θέλοντα.
- 1.4.4 Οὐκέτι δὴ καρτερῶν, ρίψας ἑαυτὸν εἰς γῆν «νενίκηκας», εἶπεν, «Ἔρωσ, μέγα σοι τρόπαιον ἐγγήγερται κατὰ Ἀβροκόμου τοῦ σώφρονος· ἰκέτην ἔχεις. Ἀλλὰ σῶσον τὸν ἐπὶ σὲ καταπεφευγότα τὸν πάντων δεσπότην.
- 1.4.5 Μὴ με περιίδης μηδὲ ἐπὶ πολὺ τιμωρήσῃ τὸν θρασύν. Ἀπειρος ὢν, Ἔρωσ, ἔτι τῶν σῶν ὑπερηφάνουν· ἀλλὰ νῦν Ἀνθίαν ἡμῖν ἀπόδος· γενοῦ μὴ πικρὸς μόνον ἀντέχοντι, ἀλλ' εὐεργέτης ἡττωμένῳ θεός.» Ταῦτα ἔλεγεν, ὁ δὲ Ἔρωσ ἔτι ὠργίζετο καὶ μεγάλην τῆς ὑπεροψίας ἐνενόει τιμωρίαν εἰσπράξασθαι τὸν Ἀβροκόμην. Διέκειτο δὲ καὶ ἡ Ἀνθία πονήρως καὶ οὐκέτι φέρειν δυναμένη ἐπεγείρει ἑαυτήν, πειρωμένη τοὺς παρόντας λανθάνειν.
- 1.4.6 «Τί» φησὶν «ὦ δυστυχῆς πέπονθα; παρθένος παρ' ἡλικίαν ἐρῶ καὶ ὀδυνῶμαι καινὰ καὶ κόρη μὴ πρέποντα. Ἐφ' Ἀβροκόμῃ μαίνομαι καλῶ μὲν, ἀλλ' ὑπερηφάνῳ. Καὶ τίς ἔσται ὁ τῆς ἐπιθυμίας ὅρος καὶ τί τὸ πέρασ τοῦ κακοῦ; Σοβαρὸς οὗτος ἐρώμενος, παρθένος ἐγὼ φρουρουμένη· τίνα βοηθὸν λήψομαι; τίني πάντα κοινώσομαι; ποῦ δὲ Ἀβροκόμην ὄψομαι;» Ταῦθ' ἑκάτερος αὐτῶν δι' ὅλης νυκτὸς ὠδύρετο, εἶχον δὲ πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς ὄψεις τὰς ἑαυτῶν, τὰς εἰκόνας ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀλλήλων ἀναπλάττοντες· ὥς δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ἦει μὲν Ἀβροκόμης ἐπὶ τὰ συνήθη γυμνάσματα, ἦει δὲ ἡ παρθένος ἐπὶ τὴν ἐξ ἔθους θρησκείαν τῆς θεοῦ.
- 1.5.2 Ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τὰ σώματα ἐκ τῆς παρελθούσης νυκτὸς πεπονηκότα καὶ τὸ βλέμμα ἄθυμον καὶ οἱ χρῶτες ἡλλαγμένοι· καὶ τοῦτο ἐπὶ πολὺ ἐγίνετο καὶ πλεον οὐδὲν αὐτοῖς ἦν. Ἐν τούτῳ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς θεοῦ διημερεύοντες ἐνεώρων ἀλλήλοις, εἰπεῖν τὸ ἀληθὲς φόβῳ πρὸς ἑκατέρους αἰδούμενοι· τοσοῦτο δέ· ἐστέναξεν ἂν ποτε Ἀβροκόμης καὶ ἐδάκρυσε καὶ προσηύχετο τῆς κόρης ἀκουούσης ἐλεεινῶς· ἡ δὲ Ἀνθία ἔπασχε μὲν τὰ αὐτά, πολὺ δὲ μείζονι τῇ συμφορᾷ κατείχετο· εἰ δέ ποτε ἄλλας παρθένους ἢ γυναῖκας ἴδοι βλεπούσας εἰς ἐκεῖνον (ἐνεώρων δὲ ἅπασαι Ἀβροκόμῃ), δῆλη ἦν λυπούμενη, μὴ παρευδοκιμητῇ φοβουμένη.
- 1.5.4 Εὐχαὶ δὲ αὐτοῖς ἑκατέροις ἦσαν πρὸς τὴν θεὸν κοινῇ, λανθάνουσαι μὲν, ἀλλὰ ἐγίνοντο ὅμοιαι. Χρόνου δὲ προϊόντος οὐκέτι τὸ μειράκιον ἐκαρτέρει, ἥδη δὲ αὐτῷ καὶ τὸ σῶμα πᾶν ἡφάνιστο καὶ ἡ ψυχὴ καταπεπτῶκει, ὥστε ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ τὸν Λυκομήδην καὶ τὴν Θεμιστῶ γεγονέναι, οὐκ εἰδότας μὲν ὃ τι εἴη τὸ συμβαῖνον Ἀβροκόμῃ, δεδοικότας δὲ ἐκ τῶν ὀρωμένων.
- 1.5.6 Ἐν ὁμοίῳ δὲ φόβῳ καὶ ὁ Μεγαμήδης καὶ ἡ Εὐίππη [καί] περὶ τῆς Ἀνθίας καθειστήκεισαν, ὀρώντες αὐτῆς τὸ μὲν κάλλος μαραινόμενον, τὴν δὲ αἰτίαν οὐ φαινομένην τῆς συμφορᾶς. Εἰς τέλος εἰσάγουσι παρὰ τὴν Ἀνθίαν μάντεις καὶ ἱερέας, ὡς εὐρήσοντας λύσιν τοῦ δεινοῦ. Οἱ δὲ ἐλθόντες ἔθυόν τε ἱερεῖα καὶ ποικίλα ἐπέσπενδον καὶ ἐπέλεγον φωνὰς βαρβαρικὰς, ἐξιλάσκεσθαί τινας λέγοντες δαίμονας, καὶ προσεποιοῦν ὡς εἴη τὸ δεινὸν ἐκ τῶν ὑποχθονίων θεῶν.
- 1.5.8 Πολλὰ δὲ καὶ ὑπὲρ Ἀβροκόμου οἱ περὶ τὸν Λυκομήδην ἔθυόν τε καὶ ἠῤῃχοντο· λύσις δὲ οὐδεμία τοῦ δεινοῦ οὐδὲ ἐτέρῳ αὐτῶν ἐγίνετο, ἀλλὰ καὶ ἔτι μᾶλλον ὁ ἔρως ἀνεκαίετο. Ἔκειντο μὲν δὴ ἑκάτεροι νοσοῦντες, πάνυ ἐπισφαλῶς διακείμενοι, ὅσον οὐδέπω τεθνήξεσθαι προσδοκώμενοι, κατεπιεῖν αὐτῶν τὴν συμφορὰν μὴ δυνάμενοι.
- 1.5.9 Τέλος πέμπουσιν οἱ πατέρες ἑκατέρων εἰς θεοῦ μαντευσόμενοι τὴν τε αἰτίαν τῆς νόσου καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν. Ὀλίγον δὲ ἀπέχει τὸ ἱερὸν τοῦ ἐν Κολοφῶνι Ἀπόλλωνος διάπλου ἀπὸν Ἐφέσου σταδίων ὀγδοήκοντα.
- 1.6.1 Ἐνταῦθα οἱ παρ' ἑκατέρων ἀφικόμενοι δέονται τοῦ θεοῦ ἀληθῆ μαντεύεσθαι· ἐληλύθεσαν δὴ κατὰ ταῦτά. Χρᾶ δὲ ὁ θεὸς κοινὰ ἀμφοτέροις τὰ μαντεύματα ἐμμέτρως.
- 1.6.2

Τὰ <δ'> ἔπη τάδε· Τίπτε ποθεῖτε μαθεῖν νούσου τέλος ἡδὲ καὶ ἀρχήν; Ἀμφοτέρους μία νοῦσος ἔχει, λύσις ἔνθεν ἀνέστη. Δεινὰ δ' ὁρῶ τοῖσδε σσι πάθη καὶ ἀνήνυτα ἔργα· ἀμφοτέροι φεύζονται ὑπεῖρ ἄλα ληστοδίωκοι, δεσμὰ δὲ μοχθήσουσι παρ' ἀνδράσι μιζοθαλάσσοις καὶ τάφος ἀμφοτέροις θάλαμος καὶ πῦρ αἴδηλον, καὶ ποταμοῦ Νείλου παρὰ ρεύμασιν Ἴσιδι σεμνῇ σωτείρῃ μετόπισθε παραστῆς ὄλβια δῶρα. Ἀλλ' ἔτι που μετὰ πῆματ' ἀρείονα πότμον ἔχουσι. Ταῦτα ὡς ἐκομίσθη τὰ μαντεύματα εἰς Ἑφεσον, εὐθύς μὲν οἱ πατέρες αὐτῶν ἦσαν ἐν ἀμηχανίᾳ καὶ τὸ δεινὸν ὃ τι ἦν πάνυ ἠπόρουν· συμβάλλειν δὲ τὰ τοῦ θεοῦ λόγια οὐκ ἐδύναντο· οὔτε γὰρ τίς ἢ νόσος οὔτε τίς ἢ φυγή, οὔτε τίνα τὰ δεσμὰ οὔτε ὁ τάφος τίς οὔτε ὁ ποταμὸς τίς οὔτε τίς ἢ ἐκ τῆς θεοῦ βοήθεια.

- 1.7.2 Ἐδοξεν οὖν αὐτοῖς πολλὰ βουλευομένοις παραμυθῆσασθαι τὸν χρησμὸν ὡς οἶόν τε καὶ συζεῦσαι γάμῳ τοὺς παῖδας, ὡς τοῦτο καὶ τοῦ θεοῦ βουλομένου δι' ὧν ἐμαντεύσατο. Ἐδόκει δὴ ταῦτα καὶ διέγνωσαν μετὰ τὸν γάμον ἐκπέμψαι χρόνῳ τινὶ ἀποδημήσοντας αὐτούς. Μεστὴ μὲν ἦδη ἡ πόλις ἦν τῶν εὐωχουμένων, πάντα δ' ἦν ἐστεφανωμένα καὶ διαβόητος ὁ μέλλων γάμος· ἐμακαρίζετο δὲ ὑπὸ πάντων ὁ μὲν οἶαν ἄξεται γυναῖκα [Ἀνθίαν], ἡ δὲ οἶω μειρακίῳ συγκατακλιθήσεται.
- 1.7.4 Ὁ δὲ Ἀβροκόμης ὡς ἐπύθετο καὶ τὸν χρησμὸν καὶ τὸν γάμον, ἐπὶ μὲν τῷ τὴν Ἀνθίαν ἔξειν μεγάλως ἔχαιρεν· ἐφόβει δὲ αὐτὸν οὐδὲν τὰ μεμαντευμένα, ἀλλ' ἐδόκει παντὸς εἶναι δεινοῦ τὰ παρόντα ἡδיוνα. Κατὰ ταῦτα δὲ καὶ ἡ Ἀνθία ἤδετο μὲν ὅτι Ἀβροκόμην ἔξει· τίς δὲ ἡ φυγή ἢ τίνες αἱ συμφοραὶ κατεφρόνει, πάντων τῶν ἐσομένων κακῶν Ἀβροκόμην ἔχουσα παραμυθίαν. Ὡς οὖν ἐφέστηκεν ὁ τῶν γάμων καιρὸς, καὶ παννυχίδες ἦγοντο καὶ ἱερεῖα πολλὰ ἐθύετο τῇ θεῷ.
- 1.8.1 Καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἐκτετέλεστο, ἡκούσης τῆς νυκτὸς (βραδύνειν δὲ πάντα ἐδόκει Ἀβροκόμῃ καὶ Ἀνθίᾳ) ἦγον τὴν κόρην εἰς τὸν θάλαμον μετὰ λαμπάδων, τὸν ὑμέναιον ᾗδοντες, ἐπευφημοῦντες, καὶ εἰσαγαγόντες κατέκλινον. Ἦν δὲ αὐτοῖς ὁ θάλαμος <οὔτως> πεποιημένος· κλίνη χρυσὴ στρώμασιν ἔστρωτο πορφυροῖς καὶ ἐπὶ τῆς κλίνης Βαβυλωνία ἐπεποίκιλτο σκηνή· παίζοντες Ἔρωτες, οἱ μὲν Ἀφροδίτῃ θεραπεύοντες (ἦν δὲ καὶ Ἀφροδίτης εἰκὼν), οἱ δὲ ἱππεύοντες ἀναβάται στρουθοῖς, οἱ δὲ στεφάνους πλέκοντες, οἱ δὲ ἄνθη φέροντες· ταῦτα ἐν τῷ ἐτέρῳ μέρει τῆς σκηνῆς· ἐν δὲ τῷ ἐτέρῳ Ἄρης ἦν οὐχ ὥπλισμένος, ἀλλ' ὡς πρὸς ἐρωμένην τὴν Ἀφροδίτῃν κεκοσμημένος, ἐστεφανωμένος, χλανίδα ἔχων· Ἐρως αὐτὸν ὠδήγει, λαμπάδα ἔχων ἡμμένην.
- 1.8.3 Ὑπ' αὐτῇ τῇ σκηνῇ κατέκλιναν τὴν Ἀνθίαν, ἀγαγόντες πρὸς τὸν Ἀβροκόμην, ἐπέκλεισάν τε τὰς θύρας. Τοῖς δὲ ἐκατέροις πάθος συνέβη ταῦτόν, καὶ οὔτε προσειπεῖν ἔτι ἀλλήλους ἠδύναντο οὔτε ἀντιβλέψαι τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἔκειντο δὲ ὑφ' ἡδονῆς παρειμένοι, αἰδούμενοι, φοβούμενοι, πνευστιῶντες [ἠδόμενοι]· ἐπάλλετο δὲ αὐτοῖς τὰ σώματα καὶ ἐκραδαίνοντο αὐτοῖς αἱ ψυχαί.
- 1.9.2 Ὅψε δὲ ὁ Ἀβροκόμης ἀνενεγκὼν περιέλαβε τὴν Ἀνθίαν· ἡ δὲ ἐδάκρυε τῆς ψυχῆς αὐτῆς σύμβολα προπεμπούσης τῆς ἐπιθυμίας τὰ δάκρυα. Καὶ ὁ Ἀβροκόμης «ὦ τῆς ἐμοῖ» φησὶ «ποθεινοτάτης νυκτός, ἦν μόλις ἀπέιληφα, πολλὰς πρότερον νύκτας δυστυχήσας. Ὡ φωτὸς ἡδίων ἐμοὶ κόρη καὶ τῶν πώποτε λαλουμένων εὐτυχεστέρα· τὸν ἐραστὴν ἔχεις ἄνδρα, μεθ' οὗ ζῆν καὶ ἀποθανεῖν ὑπάρξει γυναικὶ σῶφρονι.
- 1.9.3 » Εἰπὼν κατεφίλει τε καὶ ὑπεδέχετο τὰ δάκρυα, καὶ αὐτῷ ἐδόκει παντὸς μὲν εἶναι νέκταρος ποτιμώτερα τὰ δάκρυα, παντὸς δὲ τοῦ πρὸς ὀδύνην φαρμάκου δυνατώτερα. Ἡ δὲ ὀλίγα αὐτὸν προσφθεγξαμένη «ναὶ» φησὶν «Ἀβροκόμη, δοκῶ σοι καλὴ, καὶ μετὰ τὴν σὴν εὐμορφίαν ἀρέσκω σοι; Ἄναδρε καὶ δειλέ, πόσον ἐβράδυνας ἐρῶν χρόνον; πόσον ἡμέλησας; ἀπὸ τῶν ἐμαυτῆς κακῶν ἃ πέπονθας οἶδα.

- 1.9.5 Ἄλλ' ἰδοῦ, δάκρυα μὲν ὑποδέχου τὰμά, καὶ ἡ καλή σου κόμη πινέτω πόμα [τὸ] ἐρωτικόν, καὶ συμφύντες ἀλλήλοις ἀναμιγῶμεν, καταβρέχωμεν δὲ καὶ τοὺς στεφάνους τοῖς παρ' ἀλλήλων δάκρυσιν, ἵν' ἡμῖν καὶ οὗτοι συνερῶσιν.» Εἰποῦσα ἅπαν μὲν αὐτοῦ τὸ πρόσωπον ἡσπάζετο, ἅπασαν δὲ τὴν κόμην τοῖς αὐτῆς ὀφθαλμοῖς προσετίθει καὶ τοὺς στεφάνους ἀνελάμβανε καὶ τὰ χεῖλη τοῖς χεῖλεσι φιλοῦσα συνηρμόκει, καὶ ὅσα ἐνενόουν, διὰ τῶν χειλέων ἐκ ψυχῆς εἰς τὴν θατέρου ψυχὴν [διὰ τοῦ φιλήματος] παρεπέμπετο.
- 1.9.7 Φιλοῦσα δὲ αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς «ὦ» φησὶ «πολλάκις με λυπήσαντες ὑμεῖς, ὦ τὸ πρῶτον ἐνθέντες τῇ ἐμῇ κέντρον ψυχῇ, οἱ τότε μὲν σοβαροί, νῦν δὲ ἐρωτικοί, καλῶς μοι διηκονήσατε, καὶ τὸν ἔρωτα τὸν ἐμὸν καλῶς εἰς τὴν Ἀβροκόμου ψυχὴν ὠδηγήσατε. Τοιγαροῦν ὑμᾶς πολλὰ φιλῶ καὶ ὑμῖν ἐφαρμόζω τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς ἐμούς, τοὺς Ἀβροκόμου διακόνους· ὑμεῖς δὲ ἀεὶ βλέπετε ταῦτά, καὶ μήτε Ἀβροκόμῃ ἄλλην δείξητε καλήν, μήτε ἐμοὶ δόξῃ τις ἄλλος εὐμορφος· ἔχετε ψυχάς, ἃς αὐτοὶ ἐξεκαύσατε· ταύτας ὁμοίως τηρήσατε.
- 1.9.8 » Ταῦτα εἶπε, καὶ περιφύντες ἀνεπαύοντο καὶ τὰ πρῶτα τῶν Ἀφροδίτης [ἐρώτων] ἀπήλαυνον· ἐφιλονεῖκουν δὲ δι' ὅλης νυκτὸς πρὸς ἀλλήλους, φιλοτιμούμενοι τίς φανεῖται μᾶλλον ἐρῶν.
- 1.10.1 Ἐπειδὴ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ἀνίσταντο πολὺ μὲν ἡδίονες, πολὺ δὲ εὐθυμότεροι, ἀπολαύσαντες ἀλλήλων ὧν ἐπεθύμησαν χρόνῳ καλῶν. Ἑορτὴ δὲ ἦν ἅπας ὁ βίος αὐτοῖς καὶ μεστὰ εὐωχίας πάντα καὶ ἤδη καὶ τῶν μεμαντευμένων λήθη· ἀλλ' οὐχὶ τὸ εἰμαρμένον ἐπελέληστο, [ἀλλ'] οὐδὲ ὅτῳ ἐδόκει ταῦτα θεῶ ἡμέλει.
- 1.10.3 Χρόνου δὲ διελθόντος ὀλίγου ἔγνωσαν οἱ πατέρες ἐκπέμπειν αὐτοὺς τῆς πόλεως κατὰ τὰ βεβουλευμένα· ἡμελλόν τε γὰρ ἄλλην ὄψεσθαι γῆν καὶ ἄλλας πόλεις καὶ τὸν τοῦ θεοῦ χρησμόν, ὥς οἶόν τε ἦν, παραμυθίσασθαι ἀπαλλαγέντες χρόνῳ τινὶ Ἐφέσου. Παρεσκευάζετο δὴ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, ναῦς τε μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀγωγὴν ἔτοιμοι, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλλοντο, πολλὴ μὲν ἐσθῆς καὶ ποικίλη, πολὺς δὲ ἄργυρος καὶ χρυσός, ἢ τε τῶν σιτίων ὑπερβάλλουσα ἀφθονία.
- 1.10.5 Θυσίαι δὲ πρὸ τῆς ἀγωγῆς τῇ Ἀρτέμιδι καὶ εὐχαὶ τοῦ δήμου παντὸς καὶ δάκρυα πάντων, ὥς μελλόντων ἀπαλλάττεσθαι παίδων κοινῶν. Ἦν δὲ ὁ πλοῦς αὐτοῖς ἐπ' Αἴγυπτον παρεσκευασμένος. Ὡς δ' ἦλθεν ἡ τῆς ἀναγωγῆς ἡμέρα, πολλοὶ μὲν οἰκέται, πολλὰ δὲ θεράπαινοι.
- 1.10.6 .. μελλούσης δὲ τῆς νεῶς ἐπανάξασθαι, πᾶν μὲν τὸ Ἐφεσίων <πλήθος> παρῆν παραπεμπόντων, πολλὰ δὲ καὶ τῶν μετὰ λαμπάδων καὶ θυσιῶν. Ἐν τούτῳ μὲν οὖν ὁ Λυκομήδης καὶ ἡ Θεμιστώ, πάντων ἅμα ἐν ὑπομνήσει γενόμενοι, τοῦ χρημοῦ, τοῦ παιδός, τῆς ἀποδημίας, ἔκειντο εἰς γῆν ἀθυμοῦντες· ὁ δὲ Μεγαμήδης καὶ ἡ Εὐίππη ἐπεπόνθεσαν μὲν τὰ αὐτά, εὐθυμότεροι δὲ ἦσαν, τὰ τέλη σκοποῦντες τῶν μεμαντευμένων.
- 1.10.8 Ἦδη μὲν οὖν ἐθορύβουν οἱ ναῦται, καὶ ἐλύετο τὰ πρυμνήσια, καὶ ὁ κυβερνήτης τὴν αὐτοῦ χώραν κατελάμβανε, καὶ ἡ ναῦς ἀπεκινεῖτο. Βοή δὲ πολλὴ τῶν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τῶν ἐν τῇ νηὶ συμμιγῆς, τῶν μὲν «ὦ παῖδες» λεγόντων «φίλτατοι, ἄρα ἔτι ὑμᾶς οἱ φύντες ὀψόμεθα;» τῶν δὲ «ὦ πατέρες, ἄρα ὑμᾶς ἀποληψόμεθα;» δάκρυα δὴ καὶ οἰμωγὴ, καὶ ἕκαστος ὀνομαστὶ τὸν οἰκεῖον ἐκάλει [μέγα], εἰς ὑπόμνησιν ἀλλήλοις ἐγκαταλείποντες τὸ ὄνομα.
- 1.10.10 Ὁ δὲ Μεγαμήδης φιάλην λαβὼν καὶ ἐπισπένδων ἤρχετο ὥς ἐξάκουστον εἶναι τοῖς ἐν τῇ νηὶ «ὦ παῖδες» λέγων «μάλιστα μὲν εὐτυχοῖτε καὶ φύγοιτε τὰ σκληρὰ τῶν μαντευμάτων, καὶ ὑμᾶς ἀνασωθέντας ὑποδέξαιντο Ἐφέσιοι, καὶ τὴν φιλτάτην ἀπολάβοιτε πατρίδα· εἰ δὲ ἄλλο <τι> συμβαίῃ, τοῦτο μὲν ἴστε οὐδὲ ἡμᾶς ἔτι ζησομένους· προΐεμεν δὲ ὑμᾶς ὁδὸν μὲν δυστυχῇ ἀλλ' ἀναγκαίαν.» Ἦτι λέγοντα ἐξίόντα ἐπέσχε τὰ δάκρυα· καὶ οἱ μὲν ἀπήεσαν εἰς τὴν πόλιν, τοῦ πλήθους αὐτοὺς θαρρεῖν παρακαλοῦντος, ὁ δὲ Ἀβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία ἀλλήλοις περιφύντες

ἔκειντο πολλὰ ἅμα νοοῦντες, τοὺς πατέρας οἰκτείροντες, τῆς πατρίδος ἐπιθυμοῦντες, τὸν χρησμὸν δεδοικότες, τὴν ἀποδημίαν ὑποπεύοντες· παρεμυθεῖτο δ' αὐτοὺς εἰς ἅπαντα ὁ μετ' ἀλλήλων πλοῦς.

- 1.11.2 Κάκεινὴν μὲν τὴν ἡμέραν οὐρίῳ χρησάμενοι πνεύματι, διανύσαντες τὸν πλοῦν εἰς Σάμον κατήντησαν τὴν τῆς Ἥρας ἱερὰν νῆσον· κάνταῦθα θύσαντες καὶ δειπνοποιησάμενοι, πολλὰ εὐξάμενοι τῆς νυκτὸς ἐπιγινομένης ἐπανάγοντο. Καὶ ἦν ὁ πλοῦς αὐτοῖς οὐριος· λόγοι δὲ ἐν αὐτοῖς πολλοὶ πρὸς ἀλλήλους «ἄρα ἡμῖν ὑπάρξει συγκαταβῖναι μετ' ἀλλήλων»; Καὶ δὴ ποτε ὁ Ἀβροκόμης μέγα ἀναστενάξας, ἐν ὑπομνήσει τῶν ἑαυτοῦ γενόμενος «Ἀνθία» ἔφησε, «τῆς ψυχῆς μοι ποθεινότερα, μάλιστα μὲν εὐτυχεῖν εἶη καὶ σῶζεσθαι μετ' ἀλλήλων· ἂν δ' ἄρα τι ἦ πεπρωμένον παθεῖν, καὶ πῶς ἀλλήλων ἀπαλλαγῶμεν, ὁμόσωμεν ἑαυτοῖς, φιλάττη, σὺ μὲν ὡς ἐμοὶ μενεῖς ἀγνὴ καὶ ἄλλον ἄνδρα οὐχ ὑπομενεῖς, ἐγὼ δὲ ὅτι οὐκ ἄν' ἄλλη γυναικὶ συνοικήσαιμι».
- 1.11.5 Ἀκούουσα δὲ Ἀνθία μέγα ἀνωλόλυξε καὶ «τί τοῦτο» ἔφησεν «Ἀβροκόμη, πεπίστευκας ὅτι ἐὰν ἀπαλλαγῶ σοῦ, περὶ ἄνδρὸς ἔτι καὶ γάμου σκέψομαι, ἥτις οὐδὲ ζήσομαι τὴν ἀρχὴν ἄνευ σοῦ; Ὡς ὁμνύω τέ σοι τὴν πάτριον ἡμῖν θεόν, τὴν μεγάλην Ἐφεσίων Ἄρτεμιν, καὶ ταύτην ἦν διανύομεν θάλατταν καὶ τὸν ἐπ' ἀλλήλοις ἡμᾶς καλῶς ἐκμήναντα θεόν, ὡς ἐγὼ καὶ βραχὺ τι ἀποσπασθεῖσα σοῦ οὔτε ζήσομαι οὔτε τὸν ἥλιον ὄψομαι». Ταῦτα ἔλεγεν ἡ Ἀνθία· ἐπώμνυε δὲ καὶ ὁ Ἀβροκόμης, καὶ ὁ καιρὸς αὐτῶν ἐποίει τοὺς ὅρκους φοβερωτέρους.
- 1.11.6 Ἐν τούτῳ δὲ ἡ ναῦς Κῶ μὲν παραμείβει καὶ Κνίδον, κατεφαίνετο δ' ἡ Ῥοδίων νῆσος μεγάλη καὶ καλὴ· καὶ αὐτοὺς ἐνταῦθα ἔδει καταχθῆναι πάντως· δεῖν γὰρ ἔφασκον οἱ ναῦται καὶ ὑδρεύσασθαι καὶ αὐτοὺς ἀναπαύσασθαι, μέλλοντας εἰς μακρὸν ἐμπεσεῖσθαι πλοῦν. Κατήγετο δὲ ἡ ναῦς εἰς Ῥόδον καὶ ἐξέβαινον οἱ ναῦται, ἐξήκει δὲ ὁ Ἀβροκόμης ἔχων μετὰ χεῖρα τὴν Ἀνθίαν· συνήεσαν δὲ πάντες οἱ Ῥόδιοι, τὸ κάλλος τῶν παίδων καταπεπληγότες, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις τῶν ἰδόντων παρῆλθε σιωπῶν· ἀλλ' οἱ μὲν ἔλεγον ἐπιδημίαν [ἐκ τῶν] θεῶν, οἱ δὲ προσεκύνουν καὶ προσεπιτνοῦντο.
- 1.12.1 Ταχὺ δὲ δι' ὅλης τῆς πόλεως διεπεφοιτῆκει τὸ ὄνομα Ἀβροκόμου καὶ Ἀνθίας. Ἐπεύχονται δὲ αὐτοῖς δημοσίᾳ καὶ θυσίας τε θύουσι πολλὰς καὶ ἑορτὴν ἄγουσι τὴν ἐπιδημίαν αὐτῶν.
- 1.12.2 Οἱ δὲ τὴν τε πόλιν ἅπασαν ἐξιστόρησαν καὶ ἀνέθεσαν εἰς τὸ τοῦ Ἥλιου ἱερὸν πανοπλίαν χρυσοῖν καὶ ἐπέγραψαν εἰς ὑπόμνημα ἐπίγραμμα τῶν ἀναθέντων Οἱ ξεῖνοι [κλεινοὶ] τάδε σοι χρυσήλατα τεύχε' ἔθηκαν, Ἀνθία Ἀβροκόμης θ', ἱερῆς Ἐφέσοιο πολῖται. Ταῦτα ἀναθέντες, ὀλίγας ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ μέιναντες, ἐπειγόντων τῶν ναυτῶν ἀνήγοντο ἐπισιτισάμενοι· παρέπεμπε δὲ αὐτοὺς ἅπαν τὸ Ῥοδίων πλῆθος.
- 1.12.3 Καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐφέροντο οὐρίῳ πνεύματι, καὶ ἦν αὐτοῖς ὁ πλοῦς ἀσμένους, κάκεινὴν τε τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἐπιούσαν νύκτα ἐφέροντο ἀναμετροῦντες τὴν Αἰγυπτίαν καλουμένην θάλατταν· τῇ δὲ δευτέρᾳ ἐπέπαυτο μὲν ὁ ἄνεμος, γαλήνη δὲ καὶ ὁ πλοῦς βραδὺς καὶ ναυτῶν ῥαθυμία καὶ πότος ἐν τούτῳ καὶ μέθη καὶ ἀρχὴ τῶν μεμαντευμένων. Τῷ δὲ Ἀβροκόμῃ ἐφίσταται γυνὴ ὀφθῆναι φοβερὰ, τὸ μέγεθος ὑπὲρ ἄνθρωπον, ἐσθῆτα ἔχουσα φοινικῇ· ἐπιστᾶσα δὲ τὴν ναῦν ἐδόκει καίειν καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἀπόλλυσθαι, αὐτὸν δὲ μετὰ τῆς Ἀνθίας διανήχεσθαι.
- 1.12.4 Ταῦτα ὡς εὐθὺς εἶδεν ἐταράχθη καὶ προσεδόκα τι δεινὸν ἐκ τοῦ ὀνείρατος· καὶ τὸ δεινὸν ἐγένετο. Ἐτυχον μὲν ἐν Ῥόδῳ πειραταὶ παρορμοῦντες αὐτοῖς, Φοίνικες τὸ γένος, ἐν τριήρει μεγάλῃ· παρώρμουν δὲ ὡς φορτίον ἔχοντες καὶ πολλοὶ καὶ γεννικοί.

1.13.1

Οὗτοι καταμεμαθήκεσαν ἔν τῇ νηὶ ὅτι χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ ἀνδράποδα πολλὰ καὶ τίμια. Διέγνωσαν οὖν ἐπιθέμενοι τοὺς μὲν ἀντιμαχομένους ἀποκτιννύειν, τοὺς δὲ ἄλλους ἄγειν εἰς Φοινίκην πρᾶττομένους καὶ τὰ χρήματα· κατεφρόνουν δὲ ὡς οὐκ ἀξιομάχων αὐτῶν.

1.13.3 Τῶν δὲ πειρατῶν ὁ ἑξαρχος Κόρυμβος ἐκαλεῖτο, νεανίας ὀφθῆναι μέγας, φοβερὸς τὸ βλέμμα· κόμη ἦν αὐτῷ αὐχμηρὰ καθειμένη. Ὡς δὲ ταῦτα οἱ πειραταὶ ἐβουλεύσαντο, τὰ μὲν πρῶτα παρέπλεον ἡσυχῇ τοῖς περὶ Ἀβροκόμην· τελευταῖον δὲ (ἦν μὲν περὶ μέσον ἡμέρας, ἔκειντο δὲ πάντες οἱ ἐν τῇ νηὶ ὑπὸ μέθης καὶ ῥαθυμίας οἱ μὲν καθεύδοντες, οἱ δὲ ἀλύοντες) ἐφίστανται δὴ αὐτοῖς οἱ περὶ τὸν Κόρυμβον ἐλαυνομένη τῇ νηὶ [τριήρης ἦν] σὺν ὀξύτητι πολλῇ.

1.13.5 Ὡς δὲ πλησίον ἐγένοντο, ἀνεπήδησαν ἐπὶ τὴν ναῦν ὥπλισμένοι, τὰ ξίφη γυμνὰ ἔχοντες· κἀνταῦθα οἱ μὲν ἐρρίπτουν ἑαυτοὺς ὑπ' ἐκπλήξεως εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀπώλλυντο, οἱ δὲ ἀμύνεσθαι θέλοντες ἀπεσφάζοντο. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία προστρέχουσι τῷ Κορύμβῳ τῷ πειρατῇ, καὶ λαβόμενοι τῶν γονάτων αὐτοῦ «τὰ μὲν χρήματα» ἔφασαν, «ὦ δέσποτα, καὶ ἡμᾶς οἰκέτας ἔχε, φεῖσαι δὲ τῆς ψυχῆς καὶ μηκέτι φόνευε τοὺς ἐκόντας ὑποχειρίους σοι γενομένους· μὴ πρὸς αὐτῆς θαλάσσης, μὴ πρὸς δεξιᾶς τῆς σῆς· ἀγαγὼν δὲ ἡμᾶς ὅποι θέλεις, ἀπόδου τοὺς σου οἰκέτας· μόνον οἴκτειρον ἡμᾶς ὑφ' ἐνὶ ποιήσας δεσπότη».

1.14.1 Ἀκούσας ὁ Κόρυμβος εὐθὺς μὲν ἐκέλευσε φείσασθαι φονεύοντας, μεταθέμενος δὲ τὰ τιμιώτερα τῶν φορτίων καὶ τὸν Ἀβροκόμην καὶ τὴν Ἀνθίαν ἄλλους τε τινὰς τῶν οἰκετῶν ὀλίγους ἐνέπρησε τὴν ναῦν, καὶ οἱ λοιποὶ πάντες κατεφλέχθησαν· τὸ γὰρ πάντας ἄγειν οὔτε ἐδύνατο οὔτε ἀσφαλὲς ἐώρα. Ἦν δὲ τὸ θέαμα ἐλεεινόν, τῶν μὲν ἐν τῇ τριήρει ἀναγομένων, τῶν δὲ ἐν τῇ νηὶ φλεγομένων τὰς χεῖρας ἐκτεινόντων καὶ ὀλοφυρομένων.

1.14.3 Καὶ οἱ μὲν ἔλεγον «ποῖ ποτε ἀχθήσεσθε, δεσπόται; τίς ὑμᾶς ὑποδέξεται γῆ, καὶ τίνα πόλιν οἰκήσετε;» οἱ δὲ «ὦ μακάριοι, μέλλοντες ἀποθνήσκειν εὐτυχῶς πρὸ τοῦ πειραθῆναι δεσμῶν, πρὸ τοῦ δουλείαν ληστρικὴν ἰδεῖν». Ταῦτα λέγοντες οἱ μὲν ἀνήγοντο, οἱ δὲ κατεφλέγοντο. Ἐν τούτῳ δὲ ὁ τροφεὺς τοῦ Ἀβροκόμου πρεσβύτες ἦδη, σεμνὸς ἰδεῖν καὶ διὰ τὸ γῆρας ἐλεεινός, οὐκ ἐνεγκὼν ἀναγόμενον τὸν Ἀβροκόμην, ῥίψας αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν ἐνήχετο ὡς καταληψόμενος τὴν τριήρη «ποῖ με καταλείψεις, τέκνον» λέγων, «τὸν γέροντα, τὸν παιδαγωγόν; ποῖ δὲ ἀπερχόμενος, Ἀβροκόμη; αὐτὸς ἀπόκτεινόν με τὸν δυστυχῆ καὶ θάψον· τί γὰρ ἐστὶ μοι ζῆν ἄνευ σοῦ;» Ταῦτα ἔλεγε καὶ τέλος ἀπελπίσας ἔτι Ἀβροκόμην ὄψεσθαι, παραδοὺς αὐτὸν τοῖς κύμασιν ἀπέθανε.

1.14.6 Τοῦτο δὲ καὶ Ἀβροκόμη πάντων ἦν ἐλεεινότατον· καὶ γὰρ τὰς χεῖρας ἐξέτεινε τῷ πρεσβύτῃ καὶ τοὺς πειρατὰς ἀναλαμβάνειν παρεκάλει· οἱ δὲ οὐδένα λόγον ποιησάμενοι, διανύσαντες ἡμέραις τρισὶ τὸν πλοῦν κατήχθησαν εἰς πόλιν τῆς Φοινίκης Τύρον, ἔνθα ἦν τοῖς πειραταῖς τὰ οἰκεῖα. Ἦγον δὲ αὐτοὺς εἰς αὐτὴν μὲν τὴν πόλιν οὐχί, εἰς πλησίον δέ τι χωρίον ἀνδρὸς ἄρχοντος ληστηρίου, Ἀψύρτου τοῦνομα, οὗ καὶ ὁ Κόρυμβος ἦν ὑπηρέτης ἐπὶ μισθῷ καὶ μέρει τῶν λαμβανομένων.

1.14.7 Ἐν δὲ τῷ τοῦ πλοὸς διαστήματι ἐκ πολλῆς τῆς καθ' ἡμέραν ὄψεως ἐρᾷ ὁ Κόρυμβος τοῦ Ἀβροκόμου [καὶ] σφοδρὸν ἔρωτα, καὶ αὐτὸν ἢ πρὸς τὸ μεῖράκιον συνήθεια ἐπὶ πλέον ἐξέκαιε. Καὶ ἐν μὲν τῷ πλῶ οὔτε πείσαι δυνατόν ἐδόκει εἶναι· ἐώρα γὰρ ὡς διάκειται μὲν ὑπὸ ἀθυμίας πονήρως, ἐώρα δὲ καὶ τῆς Ἀνθίας ἐρῶντα· ἀλλὰ καὶ τὸ βιάζεσθαι χαλεπὸν εἶναι αὐτῷ κατεφαίνετο· ἐδεδοίκει γὰρ μή τι αὐτὸν ἐργάσεται δεινόν· ἐπεὶ δὲ κατήχθησαν εἰς Τύρον, οὐκέτι καρτερῶν τὰ μὲν πρῶτα ἐθεράπευε τὸν Ἀβροκόμην καὶ θαρρεῖν παρεκάλει καὶ πᾶσαν ἐπιμέλειαν προσέφερεν· ὁ δὲ ἐλεοῦντα τὸν Κόρυμβον ἐνόμιζεν αὐτοῦ ποιεῖσθαι τὴν ἐπιμέλειαν· τὸ δεύτερον δὲ ἀνακοινοῦται ὁ Κόρυμβος τὸν ἔρωτα τῶν συλληστῶν τινι, Εὐξείνῳ τὸ ὄνομα, καὶ δεῖται βοηθὸν γενέσθαι καὶ συμβουλεῦσαι τίνι τρόπῳ δυνήσεται πείσαι τὸ μεῖράκιον.

- 1.15.4 Ὁ δὲ Εὐξείνιος ἄσμενος ἀκούει τὰ περὶ τοῦ Κορύμβου· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐπ' Ἀνθίᾳ διέκειτο πονήρως καὶ ἦρα τῆς κόρης φοβερὸν ἔρωτα· λέγει δὲ πρὸς τὸν Κόρυμβον καὶ τὰ αὐτοῦ καὶ συνεβούλευ[σ]ε μὴ ἐπὶ πλέον ἔτι ἀνιᾶσθαι, ἀλλὰ ἔργου ἔχεσθαι· «καὶ γὰρ» ἔφη «σφόδρα ἀγεννὲς κινδυνεύοντας καὶ παραβαλλομένους μὴ ἀπολαύειν μετὰ ἀδείας ὧν ἐκτησάμεθα πόνων· δυνησόμεθα δὲ αὐτούς» ἔλεγεν «ἐξαιρέτους παρὰ Ἀψύρτου λαβεῖν δωρεάν».
- 1.15.6 Ταῦτα εἰπὼν ῥαδίως ἔπειθεν αὐτὸν ἐρῶντα. Καὶ δὴ συντίθενται κατὰ ταῦτα τοὺς ὑπὲρ ἀλλήλων ποιήσασθαι λόγους καὶ πείθειν οὗτος μὲν Ἀβροκόμην, Κόρυμβος δὲ Ἀνθίαν. Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ ἔκειντο ἄθυμοι, πολλὰ προσδοκῶντες, ἀλλήλοις διαλεγόμενοι, συνεχὲς ὁμνύοντες τηρήσειν τὰ συγκείμενα.
- 1.16.2 Ἔρχονται δὴ πρὸς αὐτοὺς ὁ Κόρυμβος καὶ ὁ Εὐξείνιος καὶ φράσαντες ἰδίᾳ τι θέλιν εἰπεῖν, ἀπάγουσι καθ' αὐτούς ὁ μὲν τὴν Ἀνθίαν, ὁ δὲ τὸν Ἀβροκόμην. Τοῖς δὲ αἱ τε ψυχαὶ ἐκραδαίνοντο καὶ οὐδὲν ὑγιὲς ὑπενόουν. Λέγει οὖν ὁ Εὐξείνιος πρὸς τὸν Ἀβροκόμην ὑπὲρ Κορύμβου «μειράκιον, εἰκὸς μὲν ἐπὶ τῇ συμφορᾷ φέρειν χαλεπῶς, οἰκέτην μὲν ἐξ ἐλευθέρου γενόμενον, πένητα δὲ ἀντ' εὐδαίμονος δεῖ δέ σε τῇ τύχῃ πάντα λογίσασθαι καὶ στέργειν τὸν κατέχοντα δαίμονα καὶ τοὺς γενομένους δεσπότης ἀγαπᾶν.
- 1.16.4 Ἴσθι γὰρ ὡς ἔνεστί σοι καὶ εὐδαιμοσύνην καὶ ἐλευθερίαν ἀπολαβεῖν, εἰ θελήσεις πείθεσθαι τῷ δεσπότη Κορύμβῳ· ἐρᾷ γὰρ σοῦ σφοδρὸν ἔρωτα καὶ πάντων ἔτοιμός ἐστι δεσπότην ποιεῖν τῶν ἑαυτοῦ. Πείσῃ δὲ χαλεπὸν μὲν οὐδέν, εὐνούστερον δὲ σεαυτῷ τὸν δεσπότην ἐργάσῃ. Ἐννόησον δὲ ἐν οἷς ὑπάρχεις· βοηθὸς μὲν οὐδεὶς, γῆ δὲ αὕτη ξένη καὶ δεσπότης ληστὰς καὶ οὐδεμία τιμωρίας ἀποφυγὴ ὑπερφηφάνησαντι Κόρυμβον.
- 1.16.5 Τί δέ σοι γυναικὸς δεῖ νῦν καὶ πραγμάτων; τί δὲ ἐρωμένης τηλικῶδε ὄντι; πάντα ἀπόρριψον, πρὸς μόνον δεῖ σε τὸν δεσπότην βλέπειν, τούτῳ κελεύσαντι ὑπακούειν». Ἀκούσας ὁ Ἀβροκόμης εὐθὺς μὲν ἀχανὲς ἦν καὶ οὔτε τι ἀποκρίνεσθαι ἠῦρισκεν, ἐδάκρυσε δὲ, καὶ ἀνέστεινε πρὸς αὐτὸν ἀφορῶν, εἰς οἷα ἄρα ἐλήλυθε· καὶ δὴ λέγει πρὸς τὸν Εὐξείνιον «ἐπίτρεψον, δέσποτα, βουλευσασθαι βραχύ, καὶ πρὸς πάντα ἀποκρинуμαί σοι τὰ ῥηθέντα».
- 1.16.7 Καὶ ὁ μὲν Εὐξείνιος ἀνεχώρει· ὁ δὲ Κόρυμβος τῇ Ἀνθίᾳ διείλεκτο τὸν ἔρωτα τὸν Εὐξείνου καὶ τὴν παροῦσαν ἀνάγκην καὶ ὅτι δεῖ πάντως αὐτὴν πείθεσθαι τοῖς δεσπότης· ὑπέσχετο δὲ πολλά, καὶ γάμον νόμιμον καὶ χρήματα πεισθείσῃ καὶ περιουσίαν. Ἡ δὲ αὐτῷ τὰ ὅμοια ἀπεκρίνατο, αἰτησαμένη βραχὺν βουλευσασθαι χρόνον. Καὶ ὁ μὲν Εὐξείνιος καὶ ὁ Κόρυμβος μετ' ἀλλήλων ἦσαν περιμένοντες ὅ τι ἀκούσονται, ἡλπίζον δὲ αὐτοὺς ῥαδίως πείσειν. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία ἦκον εἰς τὸ δωμάτιον ἔνθα συνήθως διητῶντο, καὶ πρὸς ἀλλήλους εἰπόντες ἅπερ ἡκηκόεσαν, καταβαλόντες ἑαυτοὺς ἔκλαιον, ὠδύροντο.
- 2.1.2 «ὦ πάτερ» ἔλεγον, «ὦ μήτερ, ὦ πατρίς φιλτάτη καὶ οἰκεῖοι καὶ συγγενεῖς». Τελευταῖον δὲ ἀνενεγκὼν ὁ Ἀβροκόμης «ὦ κακοδαίμονες» ἔφησεν «ἡμεῖς, τί ἄρα πεισόμεθα ἐν γῇ βαρβάρῳ, πειρατῶν ὕβρει παραδοθέντες [πειρατῶν]; Ἀρχεται τὰ μεμαντευμένα· τιμωρίαν ἤδη με ὁ θεὸς τῆς ὑπερφηφάνιας εἰσπράττει· ἐρᾷ Κόρυμβος ἐμοῦ, σοῦ δὲ Εὐξείνιος. ὦ τῆς ἀκαίρου πρὸς ἑκατέρους εὐμορφίας, εἰς τοῦτο ἄρα μέχρι νῦν σώφρων ἐτηρήθην, ἵνα ἐμαυτὸν ὑποθῶ ληστῇ ἐρῶντι τὴν αἰσχρὰν ἐπιθυμίαν; Καὶ τίς ἐμοὶ βίος περιλείπεται πόρνη μὲν ἀντὶ ἀνδρὸς γενομένῳ, ἀποστερηθέντι δὲ Ἀνθίας τῆς ἐμῆς; Ἀλλ' οὐ μὰ τὴν μέχρις ἄρτι σωφροσύνην ἐκ παιδός μοι σύντροφον, οὐκ ἂν ἐμαυτὸν ὑποθείην Κορύμβῳ· τεθνήξομαι δὲ πρότερον καὶ φανοῦμαι νεκρὸς σώφρων».
- 2.1.5 Ταῦτα ἔλεγε καὶ ἐπεδάκρυεν· ἡ δὲ Ἀνθία «φεῦ τῶν κακῶν» εἶπε, «ταχέως γε τῶν ὄρκων <ἀναμνησθῆναι> ἀναγκαζόμεθα, ταχέως τῆς δουλείας πειρώμεθα· ἐρᾷ τις ἐμοῦ καὶ πείσας ἡλπίζεν εἰς εὐνὴν ἐλεύσεσθαι τὴν ἐμὴν μετὰ Ἀβροκόμην καὶ συγκατακλιθήσεσθαι καὶ

ἀπολαύσειν ἐπιθυμίας. Ἀλλὰ μὴ οὕτως ἐγὼ φιλόζωος γενοίμην, μηδ' ὑπομείναιμι ὑβρισθεῖσα ἰδεῖν τὸν ἥλιον.

- 2.1.6 Δεδόχθω ταῦτα· ἀποθνήσκωμεν, Ἀβροκόμη· ἔξομεν ἀλλήλους μετὰ θάνατον, ὑπ' οὐδενὸς ἐνοχλούμενοι». Καὶ τοῖς μὲν ταῦτα ἐδέδοκτο· ἐν δὲ τούτῳ Ἄψυρτος ὁ προεστὼς τοῦ ληστηρίου πυθόμενος ὅτι τε ἤκουσιν οἱ περὶ τὸν Κόρυμβον καὶ ὅτι πολλὰ εἶεν καὶ θαυμάσια κομίζοντες χρήματα, ἤκεν εἰς τὸ χωρίον καὶ εἶδε τε τοὺς περὶ Ἀβροκόμην καὶ κατεπλάγη τὴν εὐμορφίαν καὶ εὐθὺς μέγα κέρδος νομίζων ἠτήσατο ἐκείνους.
- 2.2.2 Τὰ μὲν ἄλλα χρήματα καὶ κτήματα καὶ παρθένους ὅσαι συνελήφθησαν διένειμε τοῖς περὶ τὸν Κόρυμβον [πειραταῖς]· ὁ δὲ Εὐξεινος καὶ ὁ Κόρυμβος ἄκοντες μὲν συνεχώρουν τοὺς περὶ τὸν Ἀβροκόμην τῷ Ἀψύρτῳ, συνεχώρουν δὲ οὖν ἀνάγκη. Καὶ οἱ μὲν ἀπηλλάσσοντο· ὁ δὲ Ἄψυρτος παραλαβὼν τὸν Ἀβροκόμην καὶ τὴν Ἀνθίαν καὶ οἰκέτας δύο, Λεύκωνα καὶ Ῥόδην, ἤγαγεν εἰς τὴν Τύρον.
- 2.2.4 Περίβλεπτος δὲ ἦν αὐτῶν ἡ πομπὴ καὶ πάντες ἐτεθαυμάκεσαν τὸ κάλλος, καὶ ἄνθρωποι βάρβαροι μήπω πρότερον τοσαύτην ἰδόντες εὐμορφίαν θεοὺς ἐνόμιζον εἶναι τοὺς βλεπομένους, ἐμακάριζον δὲ τὸν Ἄψυρτον οἷους οἰκέτας εἶη κεκτημένος. Ἀγαγὼν δὲ αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκίαν παραδίδωσιν οἰκέτῃ πιστῷ δι' ἐπιμελείας κελεύσας ἔχειν, ὥς μεγάλα κερδανῶν εἰ ἀπόδοιτο τῆς ἀξίας αὐτοὺς τιμῆς.
- 2.3.1 Καὶ οἱ μὲν περὶ τὸν Ἀβροκόμην ἐν τούτοις ἦσαν· ἡμερῶν δὲ διαγενομένων ὀλίγων ὁ μὲν Ἄψυρτος ἐπ' ἄλλην ἐμπορίαν εἰς Συρίαν ἀπῆλθε, θυγάτηρ δὲ αὐτοῦ, Μαντῶ ὄνομα, ἠράσθη τοῦ Ἀβροκόμου· ἦν δὲ καλὴ καὶ ὠραία γάμων ἤδη, πολὺ δὲ τοῦ Ἀνθίας κάλλους ὑπελείπετο. Αὕτη ἡ Μαντῶ ἐκ τῆς συνήθους μετὰ τοῦ Ἀβροκόμου διαίτης ἀλίσκεται καὶ ἀκατασχέτως εἶχε καὶ ἠπόρει ὅ τι ποιῆσαι· οὔτε γὰρ πρὸς τὸν Ἀβροκόμην εἰπεῖν ἐτόλμα, γυναῖκα εἰδυῖα ἔχοντα καὶ πείσειν οὐδέποτε ἐλπίζουσα, οὔτε ἄλλω τινὶ τῶν ἐαυτῆς δέει τοῦ πατρός· δι' ἃ δὴ καὶ μᾶλλον ἀνεκαίετο καὶ διέκειτο πονήρως· καὶ οὐκέτι καρτεροῦσα ἔγνω πρὸς τὴν Ῥόδην, τὴν σύντροφον τῆς Ἀνθίας, οὖσαν ἡλικιωτὴν καὶ κόρην, κατεπιεῖν τὸν ἔρωτα· ταύτην γὰρ μόνην ἠλπιζε συνεργῆσειν αὐτῇ πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν.
- 2.3.4 Καὶ δὴ σχολῆς λαβομένη ἄγει τὴν κόρην πρὸς τὰ πατρῶα ἐπὶ τῆς οἰκίας ἱερά, καὶ δεῖται μὴ κατεπιεῖν αὐτῆς καὶ ὄρκους λαμβάνει καὶ λέγει τὸν ἔρωτα τοῦ Ἀβροκόμου καὶ ἰκετεύει συλλαβέσθαι καὶ πολλὰ ὑπέσχετο συλλαβομένη. Ἔφη δ' «ἴσθι μὲν οἰκέτις οὖσα ἐμῇ, ἴσθι δὲ ὀργῆς πειρασομένη βαρβάρου καὶ ἠδικομένης».
- 2.3.5 Ταῦτα εἰποῦσα ἀπέπεμπε τὴν Ῥόδην· ἡ δὲ ἐν ἀμηχάνῳ κακῷ ἐγεγόνει· τό τε γὰρ εἰπεῖν Ἀβροκόμῃ παρητεῖτο, φιλοῦσα τὴν Ἀνθίαν· πάνυ δὲ ἐδεδοίκει τῆς βαρβάρου τὴν ὀργήν. Ἔδοξεν οὖν αὐτῇ καλῶς ἔχειν Λεύκωνι πρῶτον ἀνακοινῶσαι τὰ ὑπὸ τῆς Μαντοῦς εἰρημένα.
- 2.3.6 Ἦν δὲ καὶ τῇ Ῥόδῃ κοινωνήματα ἐξ ἔρωτος γεγόμενα πρὸς Λεύκωνα, καὶ συνῆσαν ἀλλήλοις ἔτι ἐν Ἐφέσῳ. Τότε δὲ λαβομένη μόνου «ὦ Λεύκων» ἔφη, «ἀπολώλαμεν τελέως· νῦν οὐκέτι τοὺς συντρόφους ἔξομεν· ἡ τοῦ δεσπότης θυγάτηρ Ἀψύρτου ἐρᾷ μὲν Ἀβροκόμου σφοδρὸν ἔρωτα, ἀπειλεῖ δέ, εἰ μὴ τύχη, δεινὰ ἡμᾶς ἐργάσασθαι· σκόπει τοίνυν τί δεῖ ποιεῖν· τὸ γὰρ ἀντειπεῖν τῇ βαρβάρῳ σφαλερόν, τὸ δὲ ἀποζεῦξαι Ἀβροκόμην Ἀνθίας ἀδύνατον».
- 2.3.8 Ἀκούσας ὁ Λεύκων δακρύων ἐνεπλήσθη, μεγάλας ἐκ τούτων συμφορὰς προσδοκῶν· ὁψὲ δὲ ἀνενεγκὼν «σιώπα» ἔφη, «Ῥόδη, ἐγὼ γὰρ ἕκαστα διοικήσω». Ταῦτα εἰπὼν ἔρχεται πρὸς Ἀβροκόμην.
- 2.4.1 Τῷ δὲ ἄρα οὐδὲν ἔργον ἦν ἢ φιλεῖν Ἀνθίαν καὶ ὑπ' ἐκείνης φιλεῖσθαι καὶ λαλεῖν ἐκείνη καὶ ἀκούειν λαλούσης. Ἐλθὼν δὲ παρ' αὐτοὺς «τί ποιοῦμεν, σύντροφοι; τί δὲ βουλευόμεθα, οἰκέται;» «Δοκεῖς τινὶ τῶν δεσποτῶν, Ἀβροκόμῃ, καλός· ἡ θυγάτηρ ἡ Ἀψύρτου πονήρως ἐπὶ σοὶ

διάκειται, καὶ ἀντεπιεῖν ἐρώση βαρβάρῳ παρθένῳ χαλεπόν· σὺ οὖν ὅπως σοι δοκεῖ
βουλευσάμενος σῶσον ἡμᾶς ἅπαντας καὶ μὴ περιίδης ὀργῇ δεσποτῶν ὑποπεσόντας.

2.4.2 » Ἀκούσας ὁ Ἀβροκόμης εὐθὺς μὲν ὀργῆς ἐνεπλήσθη, ἀναβλέψας δὲ ἀτενὲς εἰς τὸν Λεύκωνα
«ὦ πονηρὲ» ἔφη «καὶ Φοινίκων τῶν ἐνταῦθα βαρβαρώτερε, ἐτόλμησας εἰπεῖν πρὸς Ἀβροκόμην
τοιαῦτα ῥήματα καὶ παρούσης Ἀνθίας ἄλλην παρθένον μοι διηγῇ; Δοῦλος μὲν εἰμι ἀλλὰ
συνθήκας οἶδα τηρεῖν.

2.4.4 Ἔχουσιν ἐξουσίαν μου τοῦ σώματος, τὴν ψυχὴν δὲ ἐλευθέραν ἔχω. Ἀπειλείτω νῦν, εἰ θέλει,
Μαντῷ ξίφη καὶ βρόχους καὶ πῦρ καὶ πάντα ὅσα δύναται σῶμα ἀναγκάσαι οἰκέτου· οὐ γὰρ ἂν
ποτε πεισθῇ ἐκὼν Ἀνθίαν ἀδικῆσαι.» Ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν, ἡ δὲ Ἀνθία ὑπὸ συμφορᾶς ἔκειτο
ἀχανής, οὐδὲ προσφθέγασθαί τι δυναμένη· ὅψε δὲ καὶ μόλις αὐτὴν ἐγείρασα «ἔχω μὲν» φησί,
«Ἀβροκόμη, τὴν εὐνοίαν τὴν σὴν καὶ στέργεσθαι διαφερόντως ὑπὸ σοῦ πεπίστευκα· ἀλλὰ
δέομαι σοῦ, τῆς ψυχῆς [καὶ] τῆς ἐμῆς δέσποτα, μὴ προδῶς ἑαυτὸν μηδὲ εἰς ὀργὴν ἐμβάλης
βαρβαρικήν, συγκατάθου δὲ τῇ τῆς δεσποίνης ἐπιθυμίᾳ· κἀγὼ ὑμῖν ἅπειμι ἐκποδῶν, ἐμαυτὴν
ἀποκτείνασα.

2.4.6 Τοσοῦτον σοῦ δεήσομαι, θάψον αὐτὸς καὶ φίλησον πεσοῦσαν καὶ μέμνησο Ἀνθίας.» Ταῦτα
πάντα εἰς μείζονα συμφορὰν τὸν Ἀβροκόμην ἤγε καὶ ἠπόρει ὅστις γένηται. Καὶ οἱ μὲν ἐν
τούτοις ἦσαν· ἡ δὲ Μαντῷ χρονιζούσης τῆς Ῥόδης οὐκέτι καρτεροῦσα γράφει γραμμάτιον πρὸς
τὸν Ἀβροκόμην· ἦν δὲ τὰ ἐγγεγραμμένα τοιάδε· » Ἀβροκόμη τῷ καλῷ δέσποινα ἡ σὴ χαίρει
ν .

2.5.1 «Μαντῷ ἐρᾷ σου, μηκέτι φέρειν δυναμένη· ἀπρεπὲς «μὲν ἴσως παρθένῳ, ἀναγκαῖον δὲ
φιλοῦσθαι· δέομαι, μὴ με «παρίδης μηδὲ ὑβρίσης τὴν τὰ σὰ ἡρημένην. Ἐὰν «γὰρ πεισθῇς, πατέρα
τὸν ἐμὸν Ἄψυρτον ἐγὼ πείσω σοί «με συνοικίσαι, καὶ τὴν νῦν σοι γυναῖκα ἀποσκευασόμεθα,
«πλουτήσεις δὲ καὶ μακάριος ἔσθι· ἐὰν δὲ ἀντείπῃς, ἐννόει «μὲν οἷα πείσῃ τῆς ὑβρισμένης
ἑαυτὴν ἐκδικούσης, οἷα δὲ «οἱ μετὰ σοῦ [κοινωνοὶ] τῆς σῆς ὑπερηφανίας σύμβουλοι
«γενόμενοι.

2.5.2 » Τοῦτο τὸ γράμμα λαβοῦσα καὶ κατασημνημένη δίδωσι θεραπαίνῃ τινὶ ἑαυτῆς βαρβάρῳ,
εἰποῦσα Ἀβροκόμῃ κομίζειν· ὁ δὲ ἔλαβε καὶ ἀνέγνω καὶ πᾶσι μὲν ἤχθετο τοῖς ἐγγεγραμμένοις,
μάλιστα δὲ αὐτὸν ἐλύπει τὰ περὶ τῆς Ἀνθίας.

2.5.4 Κἀκένην μὲν τὴν πινακίδα κατέχει, ἄλλην δὲ γράφει καὶ δίδωσι τῇ θεραπαίνῃ· ἦν δὲ τὰ
γεγραμμένα <τοιάδε> · «Δέσποινα, ὅ τι βούλει ποίει, καὶ χρῶ σώματι ὡς «οἰκέτου· καὶ εἴτε
ἀποκτείνειν θέλεις, ἔτοιμος, εἴτε βασα«νίζειν, ὅπως ἐθέλεις βασάνιζε· εἰς εὐνὴν δὲ τὴν σὴν
«οὐκ ἂν ἔλθοιμι, οὔτε ἂν τοιαῦτα πεισθῇν κελευούσῃ.» Λαβοῦσα ταῦτα τὰ γράμματα ἡ
Μαντῷ ἐν ὀργῇ ἀκατασχέτῳ γίνεται καὶ ἀναμίξασα πάντα, φθόνον [καὶ], ζηλοτυπίαν, λύπην,
φόβον, ἐεννόει ὅπως τιμωρῆσαιτο τὸν ὑπερηφανοῦντα.

2.5.6 Καὶ δὴ καὶ ἐν τούτῳ ἔρχεται μὲν ἀπὸ Συρίας Ἄψυρτος, ἄγων τινὰ τῇ θυγατρὶ νύμφιον ἐκεῖθεν,
Μοῖριν ὄνομα· ὡς δὲ ἀφίκετο, εὐθὺς ἡ Μαντῷ τὴν κατὰ Ἀβροκόμου τέχνην συνετάττετο, καὶ
σπαράζασα τὰς κόμας καὶ περιρρηξαμένη τὴν ἐσθῆτα, ὑπαντήσασα τῷ πατρὶ καὶ προσπεσοῦσα
πρὸς τὰ γόνατα «οἴκτειρον» ἔφη, «πάτερ, θυγατέρα τὴν σὴν ὑβρισμένην ὑπ’ οἰκέτου· ὁ γὰρ
σώφρων Ἀβροκόμης ἐπέειπε μὲν παρθενίαν τὴν ἐμὴν ἀφανίσαι, ἐπεβούλευσε δὲ καὶ σοί,
λέγων ἐρᾷ μου.

2.5.7 Σὺ οὖν ὑπὲρ τηλικούτων τετολμημένων εἵσπραξαι παρ’ αὐτοῦ τιμωρίαν τὴν ἀξίαν, ἢ εἰ δίδως
ἔκδοτον θυγατέρα τὴν σὴν τοῖς οἰκέταις, ἐμαυτὴν φθάσασα ἀποκτενῶ.» Ἀκούσας ὁ Ἄψυρτος
καὶ δόξας ἀληθῆ λέγειν αὐτὴν ἠρεύνησε μὲν τὸ πραχθὲν οὐκέτι, μεταπεμφάμενος δὲ τὸν
Ἀβροκόμην «ὦ τολμηρὰ καὶ μιὰρὰ» εἰπὼν «κεφαλὴ, ἐτόλμησας εἰς δεσπότης τοὺς σοὺς ὑβρίσαι

καὶ διαφθεῖραι παρθένον ἡθέλησας οἰκέτης ὦν; ἀλλ' οὔτι χαιρήσεις· ἐγὼ γάρ σε τιμωρήσομαι καὶ τοῖς ἄλλοις οἰκέταις τὴν σὴν αἰκίαν ποιήσομαι παράδειγμα.

- 2.6.1 » Εἰπὼν οὐκέτι ἀνασχόμενος οὐδὲ λόγου ἀκοῦσαι ἐκέλευε περιρῆξαι τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ τοῖς οἰκέταις καὶ φέρειν πῦρ καὶ μάλιστα καὶ παῖειν τὸ μειράκιον.
- 2.6.3 Ἦν δὲ τὸ θέαμα ἐλεεινόν· αἶ τε γὰρ βάσανοι τὸ σῶμα πᾶν ἡφάνιζον βασάνων ἄηθες ὄν οἰκετικῶν, τό τε αἶμα κατέρρει [πᾶν] καὶ τὸ κάλλος ἐμαραίνετο. Προσῆγεν αὐτῷ καὶ δεσμὰ φοβερὰ καὶ πῦρ καὶ μάλιστα ἐχρήτο ταῖς βασάνοις κατ' αὐτοῦ, τῷ νυμφίῳ τῆς θυγατρὸς ἐνδεικνύμενος ὅτι σὺφρονα παρθένον ἄξεται.
- 2.6.5 Ἐν τούτῳ ἡ Ἀνθία προσπίπτει τοῖς γόνασι τοῦ Ἀψύρτου καὶ ἐδεῖτο ὑπὲρ Ἀβροκόμου· ὁ δὲ «ἀλλὰ καὶ μᾶλλον» ἔφη «διὰ σὲ κολασθήσεται, ὅτι καὶ σὲ ἡδίκησε, γυναῖκα ἔχων ἄλλης ἐρῶν.» Καὶ τότε ἐκέλευσε δῆσαντας αὐτὸν ἐγκαθεῖρξαι τινὶ οἰκῇ σκοτεινῇ. Καὶ ὁ μὲν ἐδέδετο καὶ ἦν ἐν εἰρκτῇ, δεινὴ δὲ αὐτὸν ἀθυμία καταλαμβάνει καὶ μάλιστα ἐπεὶ Ἀνθίαν οὐχ ἑώρα· ἐζήτει δὲ θανάτου τρόπους πολλούς, ἀλλ' εὔρισκεν οὐδένα, πολλῶν τῶν φρουρούντων ὄντων.
- 2.7.1 Ὁ δὲ Ἀψυρτος ἐποίει τῆς θυγατρὸς τοὺς γάμους καὶ ἐώρταζον πολλαῖς ἡμέραις. Ἀνθία δὲ πάντα πένθος ἦν, καὶ εἴ ποτε δυνηθεῖ πεῖσαι τοὺς ἐπὶ τοῦ δεσμοτηρίου, εἰσῆι πρὸς Ἀβροκόμην λανθάνουσα καὶ κατωδύρετο τὴν συμφοράν.
- 2.7.3 Ὡς δὲ ἤδη παρεσκευάζοντο εἰς Συρίαν ἀπιέναι, προέπεμψεν ὁ Ἀψυρτος τὴν θυγατέρα μετὰ δώρων πολλῶν, ἐσθῆτάς τε [τάς] Βαβυλωνίους καὶ χρυσὸν ἄφθονον καὶ ἄργυρον ἐδίδου· ἐδωρήσατο δὲ τῇ θυγατρὶ Μαντοῖ τὴν Ἀνθίαν καὶ τὴν Ῥόδην καὶ τὸν Λεύκωνα. Ὡς οὖν ταῦτα ἔγνω ἡ Ἀνθία καὶ ὅτι εἰς Συρίαν ἀναχθήσεται μετὰ Μαντοῦς, δυνηθεῖσα εἰσελθεῖν εἰς τὸ δεσμοτήριον, περιπλεξαμένη τῷ Ἀβροκόμῃ «δέσποτα» εἶπεν, «εἰς Συρίαν ἄγομαι δῶρον δοθεῖσα τῇ Μαντοῖ καὶ εἰς χεῖρας τῆς ζηλοτυπούσης δίδομαι· σὺ δὲ ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ μέινας οἰκτρῶς ἀποθνήσκεις, οὐκ ἔχων οὐδὲ ὅστις σου τὸ σῶμα κοσμήσει· ἀλλ' ὁμνύω σοι τὸν ἀμφοτέρων δαίμονα ὡς ἐγὼ μενῶ σὴ καὶ ζῶσα κἂν ἀποθανεῖν δεήσει.
- 2.7.5 » Ταῦτα λέγουσα ἐφίλει τε αὐτὸν καὶ περιέβαλλε καὶ τὰ δεσμὰ ἡσπάζετο καὶ τῶν ποδῶν προυκυλίετο. Τέλος δὲ ἡ μὲν ἐζήκει τοῦ δεσμοτηρίου, ὁ δὲ ὡς εἶχεν ἑαυτὸν ἐπὶ γῆς ῥίψας ἔστενεν, ἔκλαιεν «ὦ πάτερ» λέγων «φίλτατε, ὦ μήτερ Θεμιστῶ· ποῦ μὲν ἢ ἐν Ἐφέσῳ δοκοῦσά ποτε εὐδαιμονία; ποῦ δὲ οἱ λαμπροὶ καὶ οἱ περιβλεπτοὶ Ἀνθία καὶ Ἀβροκόμης, οἱ καλοὶ; ἢ μὲν οἴχεται πόρρω ποι τῆς γῆς αἰχμάλωτος, ἐγὼ δὲ καὶ τὸ μόνον ἀφήρημαι παραμύθιον, καὶ τεθνήξομαι δυστυχὴς ἐν δεσμοτηρίῳ μόνος.
- 2.8.1 » Ταῦτα λέγοντα αὐτὸν ὕπνος καταλαμβάνει, καὶ αὐτῷ ὄναρ ἐφίσταται.
- 2.8.2 Ἦδοξεν ἰδεῖν αὐτοῦ τὸν πατέρα Λυκομήδην ἐν ἐσθῇ μελαίνῃ πλανώμενον κατὰ πᾶσαν γῆν καὶ θάλατταν, ἐπιστάντα δὲ τῷ δεσμοτηρίῳ λῦσαι τε αὐτὸν καὶ ἀφιέναι ἐκ τοῦ οἰκῆματος· αὐτὸν δὲ ἵππον γενόμενον ἐπὶ πολλὴν φέρεσθαι γῆν διώκοντα ἵππον ἄλλην θήλειαν, καὶ τέλος εὑρεῖν τὴν ἵππον καὶ ἄνθρωπον γενέσθαι. Ταῦτα ὡς ἔδοξεν ἰδεῖν, ἀνέθορέ τε καὶ μικρὰ εὐελπὶς ἦν. Ὁ μὲν οὖν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ κατακέκλειστο, ἡ δὲ Ἀνθία εἰς Συρίαν ἤγετο καὶ ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη.
- 2.9.1 Ὡς δὲ ἦκον οἱ περὶ τὴν Μαντῶ εἰς Ἀντιόχειαν (ἐκεῖθεν γὰρ ἦν Μοῖρις), ἐμνησικάκει μὲν καὶ τὴν Ῥόδην, ἐμίσει δὲ καὶ τὴν Ἀνθίαν. Καὶ δὴ τὴν μὲν Ῥόδην εὐθὺς μετὰ τοῦ Λεύκωνος κελεύει ἐμβιβάσαντάς τινας πλοῖον πορρωτάτῳ τῆς Συρίων ἀποδόσθαι γῆς, τὴν δὲ Ἀνθίαν οἰκέτῃ συνουσιάζειν ἐνενόει καὶ ταῦτα τῶν ἀτιμοτάτων, αἰπόλῳ τινὶ ἀγροίκῳ, ἡγουμένη διὰ τούτου τιμωρήσασθαι αὐτήν.
- 2.9.3 Μεταπέμπεται δὲ τὸν αἰπόλον, Λάμπωνα τοῦνομα, καὶ παραδίδωσι τὴν Ἀνθίαν καὶ κελεύει γυναῖκα ἔχειν, καὶ ἐὰν ἀπειθῇ προσέταττε βιάζεσθαι. Καὶ ἡ μὲν ἤγετο ἐπ' ἀγρὸν συνεσομένη τῷ

αἰπόλῳ· γενομένη δὲ ἐν τῷ χωρίῳ ἔνθα ὁ Λάμπων ἔνεμε τὰς αἴγας, προσπίπτει τοῖς γόνασιν αὐτοῦ καὶ ἰκετεύει κατοικτεῖραι καὶ <ἀγνὴν> τηρῆσαι· διηγεῖται δὲ ἥτις ἦν, τὴν προτέραν εὐγένειαν, τὸν ἄνδρα, τὴν αἰχμαλωσίαν· ἀκούσας δὲ ὁ Λάμπων οἰκτεῖρει τὴν κόρην καὶ ὄμνυσιν ἢ μὴν φυλάξειν ἀμόλυντον, καὶ θαρρεῖν παρεκελεύετο.

2.10.1 Καὶ ἡ μὲν παρὰ τῷ αἰπόλῳ ἦν ἐν τῷ χωρίῳ πάντα χρόνον Ἀβροκόμην θρηνοῦσα· ὁ δὲ Ἄψυρτος ἐρευνώμενος τὸ οἰκημάτιον ἔνθα ὁ Ἀβροκόμης πρὸ τῆς κολάσεως διῆγεν, ἐπιτυχάνει τῷ γραμματιδίῳ τῷ Μαντοῦς πρὸς Ἀβροκόμην καὶ γνωρίζει τὰ γράμματα, καὶ ὅτι ἀδίκως Ἀβροκόμην τιμωρεῖται ἔμαθεν· εὐθὺς οὖν λῦσαί τε αὐτὸν προσέταξε καὶ ἀγαγεῖν εἰς ὄψεις. Πόννηρα δὲ καὶ ἔλεεινὰ πεπονθὼς προσπίπτει τοῖς γόνασι τοῖς Ἀψύρτου, ὁ δὲ αὐτὸν ἀνίστησι καὶ «θάρσει» ἔφη, «ὦ μεираκίον· ἀδίκως σου κατέγνων πεισθεὶς θυγατρὸς λόγοις· ἀλλὰ νῦν μὲν σε ἐλεύθερον ἀντὶ δούλου ποιήσω, δίδωμι δέ σοι τῆς οἰκίας ἄρχειν τῆς ἐμῆς καὶ γυναῖκα ἄξομαι τῶν πολιτῶν τινος θυγατέρα· σὺ δὲ μὴ μνησικακῆσης τῶν γεγεννημένων, οὐ γὰρ ἐκὼν σε ἠδίκησα.

2.10.2 » Ταῦτα ἔλεγεν ὁ Ἄψυρτος· ὁ δὲ Ἀβροκόμης «ἀλλὰ χάρις» ἔφη «σοι, δέσποτα, ὅτι καὶ τὸ ἀληθὲς ἔμαθες καὶ τῆς σωφροσύνης ἀμείβη με.

2.10.3 » Ἐχαιρον δὴ πάντες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν ὑπὲρ Ἀβροκόμου καὶ χάριν ἥδεσαν ὑπὲρ αὐτοῦ τῷ δεσπότη· αὐτὸς δὲ ἐν μεγάλῃ συμφορᾷ κατὰ Ἀνθίαν ἦν· ἐνενόει δὲ πρὸς ἑαυτὸν πολλάκις «τί δὲ ἐλευθερίας ἐμοί; τί δὲ πλούτων καὶ ἐπιμελείας τῶν Ἀψύρτου χρημάτων; οὐ τοιοῦτον εἶναί με δεῖ· ἐκείνην ἢ ζῶσαν ἢ τεθνεῶσαν εὔροιμι.» Ὁ μὲν οὖν ἐν τούτοις ἦν, διοικῶν μὲν τὰ Ἀψύρτου, ἐννοῶν δὲ ὅποτε καὶ ποῦ τὴν Ἀνθίαν εὐρήσει· ὁ δὲ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη ἤχθησαν εἰς Λυκίαν εἰς πόλιν Ξάνθον (ἀνώτερον δὲ θαλάσσης ἢ πόλις) κἀνταῦθα ἐπράθησαν πρεσβύτη τινί, ὃς αὐτοὺς εἶχε μετὰ πάσης ἐπιμελείας, παῖδας αὐτοῦ νομίζων· καὶ γὰρ ἄτεκνος ἦν· διῆγον δὲ ἐν ἀφθόνοις μὲν πᾶσιν, ἐλύπουν δὲ αὐτοὺς Ἀνθία καὶ Ἀβροκόμης οὐχ ὁρώμενοι.

2.11.1 Ἡ δὲ Ἀνθία ἦν μὲν τινα χρόνον παρὰ τῷ αἰπόλῳ, συνεχὲς δὲ ὁ Μοῖρις ὁ ἀνὴρ τῆς Μαντοῦς εἰς τὸ χωρίον ἐρχόμενος ἐρᾷ τῆς Ἀνθίας σφοδρὸν ἔρωτα. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐπειράτο λανθάνειν, τελευταῖον δὲ λέγει τῷ αἰπόλῳ τὸν ἔρωτα καὶ πολλὰ ὑπισχνεῖτο συγκύψαντι. Ὁ δὲ τῷ μὲν Μοίριδι συντίθεται, δεδοικῶς δὲ τὴν Μαντῶ ἔρχεται πρὸς αὐτὴν καὶ λέγει τὸν ἔρωτα τὸν Μοίριδος.

2.11.2 Ἡ δὲ ἐν ὀργῇ γενομένη «πασῶν» ἔφη «δυστυχεστάτη γυναικῶν ἐγώ· τὴν ζήλην περιάξομαι, δι' ἣν τὰ μὲν πρῶτα ἐν Φοινίκῃ ἀφηρέθην ἐρωμένου, νυνὶ δὲ κινδυνεύω <περὶ> τοῦ ἀνδρός· ἀλλ' οὐ χαίρουσά γε Ἀνθία φανεῖται καλὴ καὶ Μοίριδι· ἐγὼ γὰρ αὐτὴν καὶ ὑπὲρ τῶν ἐν Τύρῳ πράξομαι δίκας.» Τότε μὲν οὖν τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν· ἀποδημήσαντος δὲ τοῦ Μοίριδος μεταπέμπεται τὸν αἰπόλον καὶ κελεύει λαβόντα τὴν Ἀνθίαν εἰς τὸ δασύτατον ἀγαγόντα τῆς ὕλης ἀποκτεῖναι καὶ τούτου μισθὸν αὐτῷ δώσειν ὑπέσχετο.

2.11.4 Ὁ δὲ οἰκτεῖρει μὲν τὴν κόρην, δεδοικῶς δὲ τὴν Μαντῶ ἔρχεται παρὰ τὴν Ἀνθίαν καὶ λέγει τὰ κατ' αὐτῆς δεδογμένα. Ἡ δὲ ἀνεκώκυσε τε καὶ ἀνωδύρετο «φεῦ» λέγουσα, «τοῦτο τὸ κάλλος ἐπίβουλον ἀμφοτέροις πανταχοῦ· διὰ τὴν ἄκαιρον εὐμορφίαν Ἀβροκόμης μὲν ἐν Τύρῳ τέθνηκεν, ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα· ἀλλὰ δέομαι σοῦ, Λάμπων αἰπόλε, ὥς μέχρι νῦν εὐσέβησας, ἂν ἀποκτείνης, κἂν ὀλίγον θάψον με τῇ παρακειμένη γῇ καὶ ὀφθαλμοῖς τοῖς ἐμοῖς χεῖρας ἐπίβαλε τὰς σὰς καὶ θάπτων συνεχὲς Ἀβροκόμην κάλει· αὕτη γένοιτ' ἂν εὐδαίμων ἐμοὶ [μετὰ Ἀβροκόμου] ταφή.

2.11.5 » Ἐλεγε ταῦτα, ὁ δὲ αἰπόλος εἰς οἶκτον ἔρχεται ἐννοῶν ὥς ἀνόσιον ἔργον ἐργάσεται κόρην οὐδὲν ἀδικοῦσαν ἀποκτείνας οὕτω καλήν.

2.11.7

Λαβὼν δὲ τὴν κόρην ὁ αἰπόλος φονεῦσαι μὲν οὐκ ἠνέσχετο, φράζει δὲ πρὸς αὐτὴν τάδε· «Ἀνθία, οἶδας ὅτι ἡ δέσποινα Μαντῶ ἐκέλευσέ μοι λαβεῖν καὶ φονεῦσαί σε· ἐγὼ δὲ καὶ θεοὺς δεδιὼς καὶ τὸ κάλλος οἰκτεῖρας βούλομαί σε μᾶλλον πωλῆσαι πόρρω που τῆς γῆς ταύτης, μὴ μαθοῦσα ἢ Μαντῶ ὅτι οὐ τέθνηκας, ἐμὲ [μᾶλλον] κακῶς διαθήσει.» Ἡ δὲ μετὰ δακρύων λαβομένη τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἔφη «θεοὶ καὶ Ἄρτεμι πατρώα, τὸν αἰπόλον ὑπὲρ τούτων τῶν ἀγαθῶν ἀμείψασθε», καὶ παρεκάλειπραθῆναι.

2.11.9 Ὁ δὲ αἰπόλος λαβόμενος τῆς Ἀνθίας ὥχετο ἐπὶ τὸν λιμένα· εὐρὼν δὲ ἐκεῖ ἐμπόρους ἄνδρας Κίλικας ἀπέδοτο τὴν κόρην, καὶ λαβὼν τὴν ὑπὲρ αὐτῆς τιμὴν ἤκεν εἰς τὸν ἀγρόν. Οἱ δὲ ἔμποροι λαβόντες τὴν Ἀνθίαν εἰς τὸ πλοῖον ἤγον καὶ νυκτὸς ἐπελθούσης ἤεσαν τὴν ἐπὶ Κιλικίας· ἐναντίῳ δὲ πνεύματι κατεχόμενοι καὶ τῆς νεῶς διαρραγείσης μόλις ἐν σανίσι τινὲς σωθέντες ἐπ' αἰγιαλοῦ τινος ἤλθον· εἶχον δὲ καὶ τὴν Ἀνθίαν.

2.11.11 Ἦν δὲ ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ ὕλη δασεῖα. Τὴν οὖν νύκτα ἐκείνην πλανώμενοι ἐν αὐτῇ [τῇ ὕλῃ] ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰππόθοον τὸν ληστὴν συνελήφθησαν. Ἐν δὲ τούτοις τις ἤκεν ἀπὸ [τῆς] Συρίας οἰκέτης [ὑπὸ τῆς] Μαντοῦς γράμματα κομίζων τῷ πατρὶ Ἀψύρτῳ τοιάδε· «Ἔδωκάς με ἀνδρὶ ἐν ξένη· Ἀνθίαν δέ, ἣν μετὰ τῶν «ἄλλων οἰκετῶν ἐδωρήσω μοι, πολλὰ διαπραξαμένην κακὰ «εἰς ἀγρόν οἰκεῖν ἐκελεύσαμεν.

2.12.1 Ταύτην συνεχῶς ἐν τῷ «χωρίῳ θεώμενος ὁ καλὸς Μοῖρις ἔρᾳ· μηκέτι δὲ φέρειν «δυναμένη μετεπεμψάμην τὸν αἰπόλον καὶ τὴν κόρην «πραθῆναι πάλιν ἐκέλευσα ἐν πόλει τινὶ τῆς Συρίας.» Ταῦτα μαθὼν ὁ Ἀβροκόμης οὐκέτι μένειν ἐκαρτέρει· λαθὼν οὖν τὸν Ἀψυρτον καὶ πάντας τοὺς κατὰ τὸν οἶκον εἰς ἐπιζήτησιν τῆς Ἀνθίας ἔρχεται.

2.12.2 Ἐλθὼν οὖν ἐν τῷ ἀγρῷ ἔνθα μετὰ τοῦ αἰπόλου ἡ Ἀνθία διέτριβεν, <ὕπ> ἀγει δὴ παρὰ [τὸν αἰγιαλὸν τὸν Λάμπωνα] τὸν αἰπόλον, ᾧ πρὸς γάμον ἐδεδώκει τὴν Ἀνθίαν ἢ Μαντῶ, ἐδεῖτο δὲ τοῦ Λάμπωνος εἰπεῖν αὐτῷ εἴ τι οἶδε περὶ κόρης ἐκ Τύρου. Ὁ δὲ αἰπόλος καὶ τὸ ὄνομα εἶπεν ὅτι [καὶ] Ἀνθία καὶ τὸν γάμον καὶ τὴν εὐσέβειαν τὴν περὶ αὐτὴν καὶ τὸν Μοίριδος ἔρωτα καὶ τὸ πρόσταγμα τὸ κατ' αὐτῆς καὶ τὴν εἰς Κιλικίαν ὁδόν· ἔλεγέ τε ὡς αἰεὶ τινος Ἀβροκόμου μέμνηται ἡ κόρη.

2.12.3 Ὁ δὲ αὐτὸν ὅστις ἦν οὐ λέγει, ἔωθεν δὲ ἀναστὰς ἤλαυνε τὴν ἐπὶ Κιλικίας ἐλπίζων Ἀνθίαν εὐρήσειν ἐκεῖ. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰππόθοον τὸν ληστὴν ἐκείνης μὲν τῆς νυκτὸς ἔμειναν εὐωχούμενοι, τῇ δὲ ἐξῆς περὶ τὴν θυσίαν ἐγίνοντο.

2.13.1 Παρεσκευάζετο δὲ πάντα καὶ ἀγάλματα τοῦ Ἄρεος καὶ ξύλα καὶ στεφανώματα· ἔδει δὲ τὴν θυσίαν γενέσθαι τρόπῳ τῷ συνήθει.

2.13.2 Τὸ μέλλον ἱερεῖον θύεσθαι, εἴτε ἄνθρωπος εἴτε βόσκημα εἴη, κρεμάσαντες ἐκ δένδρου καὶ διαστάντες ἠκόντιζον· καὶ ὅποσοι μὲν ἐπέτυχον, τούτων ὁ θεὸς ἐδόκει δέχεσθαι τὴν θυσίαν· ὅποσοι δὲ ἀπέτυχον, αὐθις ἐξιλάσκοντο· ἔδει δὲ τὴν Ἀνθίαν οὕτως ἱερουργηθῆναι. Ὡς δὲ πάντα ἔτοιμα ἦν καὶ κρεμνᾶν τὴν κόρην ἤθελον, ψόφος τῆς ὕλης ἠκούετο καὶ ἀνθρώπων κτύπος.

2.13.3 Ἦν δὲ ὁ τῆς εἰρήνης τῆς ἐν Κιλικίᾳ προεστώς, Περίλαος τοῦνομα, ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα ἐν Κιλικίᾳ δυναμένων. Οὗτος ὁ Περίλαος ἐπέστη τοῖς λησταῖς μετὰ πλήθους πολλοῦ καὶ πάντας τε ἀπέκτεινε, ὀλίγους δὲ καὶ ζῶντας ἔλαβε· μόνος δὲ ὁ Ἰππόθοος ἠδυνήθη διαφυγεῖν ἀράμενος τὰ ὅπλα.

2.13.5 Ἦλαβε δὲ τὴν Ἀνθίαν Περίλαος καὶ πυθόμενος τὴν μέλλουσαν συμφορὰν ἠλέησε· εἶχε δὲ ἄρα μεγάλης ἀρχὴν συμφορᾶς ὁ ἔλεος Ἀνθίας· ἀγει δὲ αὐτὴν καὶ τοὺς συλληφθέντας τῶν ληστῶν εἰς Ταρσὸν τῆς Κιλικίας. Ἡ δὲ συνήθης αὐτὸν τῆς κόρης ὄψις εἰς ἔρωτα ἤγαγε, καὶ κατὰ μικρὸν ἐαλῶκει Περίλαος Ἀνθίας.

2.13.6

- Ὡς δὲ ἦκον εἰς Ταρσόν, τοὺς μὲν ληστὰς εἰς τὴν εἰρκτὴν παρέδωκε, τὴν δὲ Ἀνθίαν ἐθεράπευεν. Ἦν δὲ οὔτε γυνὴ τῷ Περιλάῳ οὔτε παῖδες, καὶ περιβολὴ χρημάτων οὐκ ὀλίγη. Ἔλεγεν οὖν πρὸς τὴν Ἀνθίαν ὡς πάντα ἂν αὐτὴ γένοιτο Περιλάῳ, γυνὴ καὶ δεσπότις καὶ παῖδες.
- 2.13.8 Ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἀντεῖχε, οὐκ ἔχουσα δὲ ὅ τι ποιήσει βιαζομένῳ καὶ πολλὰ ἐγκειμένῳ, δείσασα μὴ καὶ τι τολμήσῃ βιαιότερον, συγκατατίθεται μὲν τὸν γάμον, ἰκετεύει δὲ αὐτὸν ἀναμεῖναι χρόνον ὀλίγον ὅσον ἡμερῶν τριάκοντα, καὶ ἄχραντον τηρῆσαι· καὶ σκῆπτεται <μέν τι>, ὃ δὲ Περίλαος πείθεται καὶ ἐπόμενται τηρήσειν αὐτὴν γάμων ἀγνὴν εἰς ὅσον ἂν ὁ χρόνος διέλθῃ. Καὶ ἡ μὲν ἐν Ταρσῷ ἦν μετὰ Περιλάου, τὸν χρόνον ἀναμένουσα τοῦ γάμου· ὃ δὲ Ἀβροκόμης ἦει τὴν ἐπὶ Κιλικίας ὁδόν· καὶ οὐ πρὸ πολλοῦ τοῦ ἄντρου τοῦ ληστρικοῦ (ἐπεπλάνητο γὰρ καὶ αὐτὸς τῆς ἐπ' εὐθὺ ὁδοῦ) συντυγχάνει τῷ Ἴπποθόῳ ὠπλισμένῳ.
- 2.14.2 Ὁ δὲ αὐτὸν ἰδὼν προτρέχει τε καὶ φιλοφρονεῖται καὶ δεῖται κοινωνὸν γενέσθαι τῆς ὁδοῦ. «Ὁρῶ γάρ σε, ὦ μεράκιον, ὅστις ποτὲ εἶ, καὶ ὀφθῆναι καλὸν καὶ ἄλλως ἀνδρικόν· καὶ ἡ πλάνη φαίνεται πάντως ἀδικουμένου. Ἴωμεν οὖν Κιλικίαν μὲν ἀφέντες ἐπὶ Καππαδοκίαν καὶ τὸν Πόντον· ἐκεῖ λέγονται γὰρ οἰκεῖν ἄνδρες εὐδαίμονες».
- 2.14.4 Ὁ δὲ Ἀβροκόμης τὴν μὲν Ἀνθίας ζήτησιν οὐ λέγει, συγκατατίθεται δὲ ἀναγκάζοντι τῷ Ἴπποθόῳ, καὶ ὅρκους ποιοῦσι συνεργήσειν τε καὶ συλλήψεσθαι· ἤλπιζε δὲ καὶ ὁ Ἀβροκόμης ἐν τῇ πολλῇ πλάνῃ τὴν Ἀνθίαν εὐρήσειν. Ἐκείνην μὲν οὖν τὴν ἡμέραν ἐπανελθόντες εἰς τὸ ἄντρον, εἴ τι αὐτοῖς ἔτι περιττὸν ἦν, αὐτοὺς καὶ τοὺς ἵππους ἀνελάμβανον· ἦν γὰρ <καὶ> τῷ Ἴπποθόῳ ἵππος ἐν τῇ ὕλῃ κρυπτόμενος.
- 3.1.1 Τῇ δὲ ἐξῆς παρήεσαν μὲν Κιλικίαν, ἐποιοῦντο δὲ τὴν ὁδὸν ἐπὶ Μάζακον, πόλιν τῆς Καππαδοκίας μεγάλην καὶ καλὴν. Ἐκεῖθεν γὰρ Ἴπποθόος ἐνενόει συλλεξάμενος νεανίσκους ἀκμάζοντας συστήσασθαι πάλιν τὸ ληστήριον.
- 3.1.2 Ἰοῦσι δὲ αὐτοῖς διὰ κωμῶν μεγάλων πάντων ἦν ἀφθονία τῶν ἐπιτηδείων· καὶ γὰρ ὁ Ἴπποθόος ἐμπείρως εἶχε τῆς Καππαδοκῶν φωνῆς, καὶ αὐτῷ πάντες ὡς οἰκείῳ προσεφέροντο. Διανύσαντες δὲ τὴν ὁδὸν ἡμέραις δέκα εἰς Μάζακον ἔρχονται κἀνταῦθα πλησίον τῶν πυλῶν εἰσῳκίσαντο καὶ ἔγνωσαν ἑαυτοὺς ἡμερῶν τινῶν ἐκ τοῦ καμάτου θεραπεῦσαι.
- 3.1.4 Καὶ δὴ εὐωχομένων αὐτῶν ἐστέναξεν ὁ Ἴπποθόος καὶ ἐπεδάκρυσεν· ὃ δὲ Ἀβροκόμης ἤρετο αὐτὸν τίς ἢ αἰτία τῶν δακρύων. Καὶ ὃς «μεγάλα» ἔφη «τάμὰ διηγήματα καὶ πολλὴν ἔχοντα τραγῳδίαν». Ἐδέετο Ἀβροκόμης εἰπεῖν, ὑπισχνούμενος καὶ τὰ καθ' αὐτὸν διηγῆσθαι.
- 3.1.5 Ὁ δὲ ἀναλαβὼν ἄνωθεν (μόνοι δὲ ἐτύγχανον ὄντες) ἐξηγεῖται τὰ καθ' αὐτόν. «Ἐγὼ» ἔφη «εἰμὶ τὸ γένος πόλεως Περίνθου (πλησίον δὲ τῆς Θράκης ἢ πόλις) τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων· ἀκούεις δὲ καὶ τὴν Πέρινθον ὡς ἔνδοξος, καὶ τοὺς ἄνδρας ὡς εὐδαίμονες ἐνταῦθα.
- 3.2.2 Ἐκεῖ νέος ὢν ἡράσθην μεираκίου καλοῦ· ἦν δὲ τὸ μεράκιον τῶν ἐπιχωρίων· ὄνομα Ὑπεράνθης ἦν αὐτῷ. Ἠράσθην δὲ τὰ πρῶτα ἐν γυμνασίοις διαπαλαίοντα ἰδὼν καὶ οὐκ ἐκαρτέρησα. Ἑορτῆς ἀγομένης ἐπιχωρίου καὶ παννυχίδος ἐπ' αὐτῆς πρόσειμι τῷ Ὑπεράνθῃ καὶ ἰκετεύω κατοικτεῖραι· ἀκοῦσαν δὲ τὸ μεράκιον πάντα ὑπισχνεῖται κατελεῆσάν με.
- 3.2.4 Καὶ τὰ πρῶτά γε τοῦ ἔρωτος ὁδοιπορεῖ φιλήματα καὶ ψαύσματα καὶ πολλὰ παρ' ἐμοῦ δάκρυα· τέλος δὲ ἡδυνήθημεν καιροῦ λαβόμενοι γενέσθαι μετ' ἀλλήλων μόνοι καὶ τὸ τῆς ἡλικίας [ἀλλήλοις] ἀνύποπτον ἦν. Καὶ χρόνῳ συνῆμεν πολλῷ, στέργοντες ἀλλήλους διαφερόντως, ἕως δαίμων τις ἡμῖν ἐνεμέσθη. Καὶ ἔρχεται τις ἀπὸ Βυζαντίου (πλησίον δὲ τὸ Βυζάντιον τῇ Περίνθῳ) ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων, [ὃς] ἐπὶ πλούτῳ καὶ περιουσίᾳ μέγα φρονῶν· Ἀριστόμαχος ἐκαλεῖτο.
- 3.2.6 Οὗτος ἐπιβὰς εὐθὺς τῇ Περίνθῳ, ὡς ὑπὸ τινος ἀπεσταλμένος κατ' ἐμοῦ θεοῦ, ὁρᾷ τὸν Ὑπεράνθην σὺν ἐμοὶ καὶ εὐθέως ἀλίσκεται, τοῦ μεираκίου θαυμάσας τὸ κάλλος, πάντα

όντινοῦν ἐπάγεσθαι δυνάμενον. Ἐρασθεὶς δὲ οὐκέτι μετρίως κατεῖχε τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ τὰ μὲν πρῶτα τῷ μειρακίῳ προσέπεμπεν· ὥς δὲ ἀνήνυτον ἦν αὐτῷ (ὁ γὰρ Ὑπεράνθης διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ εὐνοίαν οὐδένα προσίετο), πείθει τὸν πατέρα αὐτοῦ, πονηρὸν ἄνδρα καὶ ἐλάττονα χρημάτων· ὁ δὲ αὐτῷ δίδωσι τὸν Ὑπεράνθην προφάσει διδασκαλίας· ἔλεγε γὰρ εἶναι λόγων τεχνίτης.

3.2.8 Παραλαβὼν δὲ αὐτὸν τὰ μὲν πρῶτα κατάκλειστον εἶχε, μετὰ τοῦτο δὲ ἀπῆρεν ἐς Βυζάντιον. Εἰπόμεν καὶ γὰρ, πάντων καταφρονήσας τῶν ἐμαυτοῦ, καὶ ὅσα ἐδυνάμην συνήμην τῷ μειρακίῳ· ἐδυνάμην δὲ ὀλίγα, καὶ μοι φίλημα σπάνιον ἐγίνετο καὶ λαλιά δυσχερὴς· ἐφρουρούμην δὲ ὑπὸ πολλῶν.

3.2.10 Τελευταῖον οὐκέτι καρτερῶν, ἐμαυτὸν παροξύνας ἐπάνειμι εἰς Πέρινθον καὶ πάντα ὅσα ἦν μοι κτήματα ἀποδόμενος, συλλέξας ἄργυρον εἰς Βυζάντιον ἔρχομαι καὶ λαβὼν ξιφίδιον (συνδοκοῦν τοῦτο καὶ τῷ Ὑπεράνθῃ) εἴσειμι νύκτωρ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀριστομάχου καὶ εὐρίσκω συγκατακείμενον τῷ παιδί καὶ ὀργῇ πλησθεὶς παίω τὸν Ἀριστόμαχον καιρίαν. Ἦσυχίας δὲ οὔσης καὶ πάντων ἀναπαυομένων ἔξειμι ὥς εἶχον λαθὼν, ἐπαγόμενος καὶ τὸν Ὑπεράνθην, καὶ δι' ὅλης νυκτὸς ὁδεύσας εἰς Πέρινθον, εὐθὺς νεὼς ἐπιβάς οὐδενὸς εἰδότος ἔπλεον εἰς Ἀσίαν.

3.2.12 Καὶ μέχρι μὲν τινος διήνυστο εὐτυχῶς ὁ πλοῦς· τελευταῖον δὲ κατὰ Λέσβον ἡμῖν γενομένοις ἐμπίπτει πνεῦμα σφοδρὸν καὶ ἀνατρέπει τὴν ναῦν. Καὶ γὰρ μὲν τῷ Ὑπεράνθῃ συνενηχόμεν ὑπῶν αὐτῷ καὶ κουφοτέραν τὴν νῆξιν ἐποιοῦμην· νυκτὸς δὲ γενομένης οὐκέτι ἐνεγκὼν τὸ μειράκιον παρείθη τῷ κολύμβῳ καὶ ἀποθνήσκει. Ἐγὼ δὲ τοσοῦτον ἡδυνήθην τὸ σῶμα διασῶσαι ἐπὶ τὴν γῆν καὶ θάψαι· καὶ πολλὰ δακρύσας καὶ στενάζας, ἀφελὼν λείψανα καὶ δυνηθεὶς εὐπορῆσαι· πού ἐνός ἐπιτηδεῖου λίθου στήλην ἐπέστησα τῷ τάφῳ καὶ ἐπέγραψα εἰς μνήμην τοῦ δυστυχοῦς μειρακίου ἐπίγραμμα παρ' αὐτὸν ἐκείνον τὸν καιρὸν πλασάμενος Ἰππόθοος κλεινῷ τεῦξεν τόδε <σῆμ'> Ὑπεράνθῃ, οὐ τάφον ἐκ θανάτου ἀγαθὸν ἱεροῖο πολίτου ἐς βάθος ἐκ γαίης, ἄνθος κλυτόν, ὃν ποτε δαίμων ἥρπασεν ἐν πελάγει μεγάλου πνεύσαντος ἀήτου.

3.2.14 Τοῦντεῦθεν δὲ εἰς μὲν Πέρινθον ἐλθεῖν οὐ διέγνων, ἐτράπην δὲ δι' Ἀσίας ἐπὶ Φρυγίαν τὴν μεγάλην καὶ Παμφυλίαν· κἀνταῦθα ἀπορία βίου καὶ ἀθυμία τῆς συμφορᾶς ἐπέδωκα ἐμαυτὸν ληστηρίῳ. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα ὑπηρέτης ληστήριον γεγόμενος, τὸ τελευταῖον [δὲ] περὶ Κιλικίαν αὐτὸς συνεστησάμην ληστήριον, εὐδοκιμήσαν ἐπὶ πολὺ, ὥς ἐλήφθησαν οἱ σὺν ἐμοὶ οὐ πρὸ πολλοῦ τοῦ σε ἰδεῖν. Αὕτη μὲν ἡ τῶν ἐμῶν διηγημάτων τύχη· σὺ δέ, ὦ φίλτατε, εἰπέ μοι τὰ ἑαυτοῦ· δῆλος γὰρ εἶ μεγάλη τινὶ ἀνάγκῃ τῇ κατὰ τὴν πλάνην χρώμενος».

3.3.1 Λέγει δὲ ὁ Ἀβροκόμης ὅτι Ἐφέσιος καὶ ὅτι ἡράσθη κόρης καὶ ὅτι ἔγνηεν αὐτὴν καὶ τὰ μαντεύματα καὶ τὴν ἀποδημίαν καὶ τοὺς πειρατὰς καὶ τὸν Ἀψυρτον καὶ τὴν Μαντῶ καὶ τὰ δεσμὰ καὶ τὴν φυγὴν καὶ τὸν αἰπόλον καὶ τὴν μέχρι Κιλικίας ὁδόν. Ἐτι λέγοντος αὐτοῦ συνανεθρήνησεν ὁ Ἰππόθοος λέγων «ὦ πατέρες ἐμοί, ὦ πατρίς, ἦν οὐποτε ὄψομαι, ὦ πάντων μοι Ὑπεράνθῃ φίλτατε· σὺ μὲν οὖν, Ἀβροκόμη, καὶ ὄψει τὴν ἐρωμένην καὶ ἀπολήψῃ χρόνῳ ποτέ· ἐγὼ δὲ Ὑπεράνθην ἰδεῖν οὐκέτι δυνήσομαι».

3.3.3 Λέγων ἐδείκνυέ τε τὴν κόμην καὶ ἐπεδάκρυεν αὐτῇ. Ὡς δὲ ἱκανῶς ἐθρήνησαν ἀμφότεροι, ἀποβλέψας εἰς τὸν Ἀβροκόμην ὁ Ἰππόθοος «ἄλλο» ἔφη «σοὶ [ὀλίγου] διήγημα παρήλθον οὐκ εἰπὼν· πρὸ ὀλίγου τοῦ τὸ ληστήριον ἀλῶναι ἐπέστη τῷ ἄντρῳ κόρη καλὴ πλανωμένη, τὴν ἡλικίαν ἔχουσα τὴν αὐτὴν σοί, καὶ πατρίδα ἔλεγε τὴν σὴν· πλέον γὰρ οὐδὲν ἔμαθον· ταύτην ἔδοξε τῷ Ἄρει θῆσαι.

3.3.4

Καὶ δὴ πάντα ἦν παρεσκευασμένα καὶ ἐπέστησαν οἱ διώκοντες· καὶ γὰρ ἐξέφυγον, ἡ δὲ οὐκ οἶδα ὅ τι ἐγένετο. Ἦν δὲ καλὴ πάνυ, Ἀβροκόμη, καὶ ἐσταλμένη λιτῶς κόμη ξανθὴ, χαρίεντες ὀφθαλμοί».

- 3.3.5 Ὡς λέγοντος αὐτοῦ ἀνεβόησεν Ἀβροκόμης «τὴν ἐμὴν Ἀνθίαν ἐώρακας, Ἰππόθοε· ποῦ δὲ ἄρα καὶ πέφευγε; τίς δὲ αὐτὴν ἔχει γῆ; Ἐπὶ Κιλικίαν τραπώμεθα, ἐκείνην ζητήσωμεν, οὐκ ἔστι πόρρω τοῦ ληστηρίου. Ναί, πρὸς αὐτοῦ σε ψυχῆς Ὑπεράνθους, μή με ἐκὼν ἀδικήσης, ἀλλ' ἴωμεν ὅπου δυνησόμεθα Ἀνθίαν εὐρεῖν».
- 3.3.6 Ὑπischνεῖται ὁ Ἰππόθοος πάντα ποιήσιν, ἔλεγε δὲ ἀνθρώπους δεῖν ὀλίγους συλλέξασθαι πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ὁδοῦ. Καὶ οἱ μὲν ἐν τούτοις ἦσαν, ἐννοοῦντες ὅπως ὀπίσω τὴν εἰς Κιλικίαν ἐλεύσονται· τῇ δὲ Ἀνθίᾳ αἱ τριάκοντα παρεληλύθεσαν ἡμέραι καὶ παρεσκευάζετο τῷ Περιλάῳ τὰ περὶ τὸν γάμον, καὶ ἱερεῖα κατήγετο ἐκ τῶν χωρίων, πολλὴ δὲ ἡ τῶν ἄλλων ἀφθονία· συμπαρήσαν δὲ αὐτῷ οἱ τε οἰκεῖοι καὶ συγγενεῖς πολλοὶ δὲ καὶ τῶν πολιτῶν συνεισέταζον τὸν Ἀνθίας γάμον.
- 3.4.1 Ἐν δὲ τῷ χρόνῳ ὃν ἡ Ἀνθία ληφθεῖσα ἐκ τοῦ ληστηρίου ἦλθεν εἰς τὴν Ταρσὸν πρεσβύτης Ἐφέσιος ἰατρός τὴν τέχνην, Εὐδόξος τοῦνομα· ἦκε δὲ ναυαγίῳ περιπεσὼν εἰς Αἴγυπτον πλέων. Οὗτος ὁ Εὐδόξος περιήει μὲν καὶ τοὺς ἄλλους ἄνδρας, ὅσοι Ταρσέων εὐδοκιμώτατοι, οὓς μὲν ἐσθῆτας, οὓς δὲ ἀργύριον αἰτῶν, διηγούμενος ἐκάστω τὴν συμφορὰν, προσῆλθε δὲ καὶ τῷ Περιλάῳ καὶ εἶπεν ὅτι Ἐφέσιος καὶ ἰατρός τὴν τέχνην.
- 3.4.3 Ὁ δὲ αὐτὸν λαβὼν ἄγει πρὸς τὴν Ἀνθίαν, ἡσθήσεσθαι νομίζων ἀνδρὶ ὀφθέντι Ἐφεσίῳ. Ἡ δὲ ἐφιλοφρονεῖτο τε τὸν Εὐδόξον καὶ ἀνεπυνθάνετο εἴ τι περὶ τῶν αὐτῆς λέγειν ἔχοι· ὁ δὲ ὅτι οὐδὲν ἐπίσταιτο μακρὰς αὐτῷ τῆς ἀποδημίας τῆς ἀπὸ Ἐφέσου γεγενημένης· ἀλλ' οὐδὲν ἤττον ἔχαιρεν αὐτῷ ἡ Ἀνθία, ἀναμιμνησκομένη τῶν οἴκοι. Καὶ δὴ συνήθης τε ἐγεγόνει τοῖς κατὰ τὴν οἰκίαν καὶ εἰσῆει παρ' ἑκάστα πρὸς τὴν Ἀνθίαν, πάντων ἀπολαύων τῶν ἐπιτηδείων, αἰεὶ δεόμενος αὐτῆς εἰς Ἐφεσον παραπεμφθῆναι· καὶ ἄρα καὶ παῖδες ἦσαν αὐτῷ καὶ γυνή.
- 3.5.1 Ὡς οὖν πάντα τὰ περὶ τὸν γάμον ἐκτετέλεστο τῷ Περιλάῳ, ἐφειστήκει δὲ ἡ ἡμέρα, δεῖπνον μὲν αὐτοῖς πολυτελεὲς ἡτοίμαστο καὶ ἡ Ἀνθία ἐκεκόσμητο κόσμῳ νυμφικῷ· ἐπαύετο δὲ οὔτε νύκτωρ οὔτε μεθ' ἡμέραν δακρύουσα, ἀλλ' αἰεὶ πρὸ ὀφθαλμῶν εἶχεν Ἀβροκόμην. Ἐνενοεῖτο δὲ ἅμα πολλά, τὸν ἔρωτα, τοὺς ὅρκους, τὴν πατρίδα, τοὺς πατέρας, τὴν ἀνάγκην, τὸν γάμον.
- 3.5.2 Καὶ δὴ καθ' αὐτὴν γενομένη, καιροῦ λαβομένη, σπαράξασα τὰς κόμας «ὦ πάντα ἄδικος ἐγώ» φησὶ «καὶ πονηρά, ὥς οὐχὶ τοῖς ἴσοις Ἀβροκόμην ἀμείβομαι. Ὁ μὲν γὰρ ἵνα ἐμὸς ἀνὴρ μείνῃ καὶ δεσμὰ ὑπομένει καὶ βασάνους καὶ ἴσως που καὶ τέθνηκεν· ἐγὼ δὲ καὶ ἐκείνων ἀμνημονῶ καὶ γαμοῦμαι δυστυχῆς, καὶ τὸν ὑμέναιον ἄσει τις ἐπ' ἐμοί, καὶ ἐπ' εὐνὴν ἀφίζομαι τὴν Περιλάου.
- 3.5.4 Ἀλλ', ὦ φιλάττη μου πασῶν Ἀβροκόμου ψυχῇ, μηδὲν τι ὑπὲρ ἐμοῦ λυπηθῆς, οὐ γὰρ <ἄν> ποτε ἐκοῦσα ἀδικήσαιμί σε· ἐλεύσομαι, καὶ μέχρι θανάτου μείνασα νύμφη σή». Ταῦτα εἶπε καὶ ἀφικομένου παρ' αὐτὴν τοῦ Εὐδόξου τοῦ Ἐφεσίου ἰατροῦ ἀπαγαγοῦσα αὐτὸν ἐπ' οἴκημά τι ἡρεμαῖον προσπίπτει τοῖς γόνασιν αὐτοῦ καὶ ἱκετεύει μηδενὶ κατεῖπεν τῶν ῥηθησομένων μηδὲν καὶ ὀρκίζει τὴν πάτριον θεὰν Ἀρτεμιν ξυμπράξαι πάντα ὅσα ἂν αὐτοῦ δεηθῇ.
- 3.5.6 Ἀνίστησιν αὐτὴν ὁ Εὐδόξος πολλὰ θρηνοῦσαν καὶ θαρρεῖν παρεκάλει καὶ ἐπώμνυε, πάντα ποιήσιν ὑπισχνούμενος. Λέγει δὲ αὐτῷ τὸν Ἀβροκόμου ἔρωτα καὶ τοὺς ὅρκους τοὺς πρὸς ἐκεῖνον καὶ τὰς περὶ τῆς σωφροσύνης συνθήκας καὶ «εἰ μὲν ἦν ζῶσαν» ἔφη «με ἀπολαβεῖν ζῶντα Ἀβροκόμην ἢ λαθεῖν ἀποδράσασαν ἐντεῦθεν, περὶ τούτων ἂν ἐβουλεύομην· ἐπειδὴ δὲ ὁ μὲν τέθνηκε, φυγεῖν δὲ ἀδύνατον καὶ τὸν μέλλοντα ἀμήχανον ὑπομεῖναι γάμον (οὔτε γὰρ τὰς συνθήκας παραβήσομαι τὰς πρὸς Ἀβροκόμην οὔτε τὸν ὅρκον ὑπερόψομαι), σὺ τοίνυν βοηθὸς ἡμῖν γενοῦ, φάρμακον εὐρών ποθεν, ὃ κακῶν με ἀπαλλάξει τὴν κακοδαίμονα.

- 3.5.8 Ὡς τὰς ἀντι τούτων σοι πολλὰ μὲν καὶ παρὰ τῶν θεῶν, οἷς ἐπεύξομαι καὶ πρὸ τοῦ θανάτου πολλὰκις ὑπὲρ σοῦ, αὕτη δέ σοι καὶ ἀργύριον δώσω καὶ τὴν παραπομπὴν ἐπισκευάσω. Δυνήσῃ δὲ πρὸ τοῦ πυθέσθαι τινὰ ἐπιβὰς νεὼς τὴν ἐπ’ Ἐφέσου πλεῖν· ἐκεῖ δὲ γενόμενος, ἀναζητήσας τοὺς γονεῖς Μεγαμήδη τε καὶ Εὐίππην ἄγγελλε αὐτοῖς τὴν ἐμὴν τελευτὴν καὶ πάντα τὰ κατὰ τὴν ἀποδημίαν, <καὶ> ὅτι Ἀβροκόμης ἀπόλωλε λέγε». Εἰποῦσα τῶν ποδῶν αὐτοῦ προυκυλίετο καὶ ἐδεῖτο μὴδὲν ἀντειπεῖν αὐτῇ δοῦναί τε τὸ φάρμακον.
- 3.5.9 Καὶ προκομίσασα εἴκοσι μναῖς ἀργυρίου περιδέραιά τε αὐτῆς (ἦν δὲ αὐτῇ πάντα ἄφθονα, πάντων γὰρ ἐξουσίαν εἶχε τῶν Περιλάου) δίδωσι τῷ Εὐδόξῳ. Ὁ δὲ βουλευσάμενος πολλὰ καὶ τὴν κόρην οἰκτεῖρας τῆς συμφορᾶς καὶ τῆς εἰς Ἑφεσον ἐπιθυμῶν ὁδοῦ καὶ τοῦ ἀργυρίου καὶ τῶν δώρων ἡττώμενος ὑπισχνεῖται δώσειν τὸ φάρμακον, καὶ ἀπῆι κομιῶν. Ἡ δὲ ἐν τούτῳ πολλὰ καταθρηνεῖ, τὴν τε ἡλικίαν κατοδυρομένη τὴν ἑαυτῆς καὶ ὅτι μέλλοι πρὸ ὥρας ἀποθανεῖσθαι λυπούμενη, πολλὰ δὲ Ἀβροκόμην ὡς παρόντα ἀνεκάλει.
- 3.5.11 Ἐν τούτῳ ὀλίγον διαλιπὼν ὁ Εὐδοξὸς ἔρχεται κομίζων θανάσιμον <μὲν> οὐχὶ φάρμακον, ὑπνωτικὸν δέ, ὡς μή τι παθεῖν τὴν κόρην καὶ αὐτὸν ἐφοδίων τυχόντα ἀνασωθῆναι. Λαβοῦσα δὲ ἡ Ἀνθία καὶ πολλὴν γνοῦσα χάριν αὐτὸν ἀποπέμπει. Καὶ ὁ μὲν εὐθὺς ἐπιβὰς νεὼς ἐπανήχθη, ἡ δὲ καιρὸν ἐπιτήδειον ἐζήτει πρὸς τὴν πόσιν τοῦ φαρμάκου. Καὶ ἤδη μὲν νύξ ἦν, παρεσκευάζετο δὲ ὁ θάλαμος, καὶ ἦκον οἱ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι τὴν Ἀνθίαν ἐξαίροντες· ἡ δὲ ἄκουσα μὲν καὶ δεδακρυμένη ἐξήει, ἐν τῇ χειρὶ κρύπτουσα τὸ φάρμακον· καὶ ὡς πλησίον τοῦ θαλάμου γίνεται, οἱ οἰκεῖοι ἀνευφήμησαν τὸν ὑμέναιον· ἡ δὲ ἀνωδύρετο καὶ ἐδάκρυεν «οὕτως ἐγὼ» λέγουσα «πρότερον ἡγόμην Ἀβροκόμην νυμφίῳ, καὶ παρέπεμπεν ἡμᾶς πῦρ ἐρωτικόν, καὶ ὑμέναιος ἦδετο ἐπὶ γάμοις εὐδαίμοσι.
- 3.6.3 Νυνὶ δὲ τί ποιήσεις, Ἀνθία; ἀδικήσεις Ἀβροκόμην τὸν ἄνδρα, τὸν ἐρώμενον, τὸν διὰ σέ τεθνηκότα; Οὐχ οὕτως ἄνανδρος ἐγὼ οὐδὲ ἐν τοῖς κακοῖς δειλή. Δεδόχθω ταῦτα, πίνωμεν τὸ φάρμακον· Ἀβροκόμην <μόνον> εἶναί μοι δεῖ ἄνδρα· ἐκεῖνον καὶ τεθνηκότα βούλομαι.» Ταῦτα ἔλεγε καὶ ἤγετο εἰς τὸν θάλαμον.
- 3.6.4 Καὶ δὴ μόνη μὲν ἐγεγόνει, ἔτι δὲ Περίλαος μετὰ τῶν φίλων εὐωχεῖτο· σκηψαμένη δὲ τῇ ἀγωνίᾳ ὑπὸ δίψους κατελιφθαι ἐκέλευσεν αὐτῇ τινὶ τῶν οἰκετῶν ὕδωρ ἐνεγκεῖν, ὡς δὴ πιομένη· καὶ δὴ κομισθέντος ἐκπώματος, λαβοῦσα οὐδενὸς ἔνδον αὐτῇ παρόντος ἐμβάλλει τὸ φάρμακον καὶ δακρύσασα «ὦ φιλτάτου» φησὶν «Ἀβροκόμου ψυχὴ, ἰδοὺ σοι τὰς ὑποσχέσεις ἀποδίδωμι καὶ ὁδὸν ἔρχομαι τὴν παρὰ σέ, δυστυχὴ μὲν ἀλλ’ ἀναγκαίαν· καὶ δέχου με ἄσμενος καὶ μοι πάρεχε τὴν ἐκεῖ μετὰ σοῦ διαίταν εὐδαίμονα».
- 3.6.5 Εἰποῦσα ἔπιε τὸ φάρμακον, καὶ εὐθὺς ὕπνος τε αὐτὴν κατεῖχε καὶ ἔπιπτεν εἰς γῆν, καὶ ἐποίει τὸ φάρμακον ὅσα ἐδύνατο. Ὡς δὲ εἰσῆλθεν ὁ Περίλαος, εὐθὺς ἰδὼν τὴν Ἀνθίαν κειμένην ἐξεπλάγη καὶ ἀνεβόησε, θόρυβός τε πολὺς τῶν κατὰ τὴν οἰκίαν ἦν καὶ πάθη συμμιγῇ, οἰμωγῇ, φόβος, ἐκπληξις.
- 3.7.1 Οἱ μὲν ὥκτειρον τὴν δοκοῦσαν τεθνηκέναι, οἱ δὲ συνήχθοντο Περιλάῳ, πάντες δὲ ἐθρήνουν τὸ γεγονός. Ὁ δὲ Περίλαος τὴν ἐσθῆτα περιρρηξάμενος, ἐπιπεσὼν τῷ σώματι «ὦ φιλτάτη μοι κόρη» φησὶν, «ὦ πρὸ τῶν γάμων καταλιποῦσα τὸν ἐρώντα, ὀλίγαις ἡμέραις νύμφη Περιλάου γενομένη, εἰς οἷόν σε θάλαμον τὸν τάφον ἄζομεν; εὐδαίμων ἄρα ὅστις ποτε Ἀβροκόμης ἦν· μακάριος ἐκεῖνος ὡς ἀληθῶς, τηλικαῦτα παρ’ ἐρωμένης λαβὼν δῶρα».
- 3.7.3 Ὁ μὲν τοιαῦτα ἐθρήνει, περιβεβλήκει δὲ ἅπασαν καὶ ἡσπάζετο χεῖράς τε καὶ πόδας «νύμφη» λέγων «ἀθλία, γύναι δυστυχεστέρα». Ἐκόσμιε δὲ αὐτὴν πολλὴν ἐσθῆτα ἐνδύων, πολὺν δὲ περιθεις χρυσόν· καὶ οὐκέτι φέρων τὴν θέαν, ἡμέρας γενομένης ἐνθέμενος κλίνῃ τὴν Ἀνθίαν

(ἡ δὲ ἔκειτο ἀναισθητοῦσα) ἤγεν εἰς τοὺς πλησίον τῆς πόλεως τάφους· κάνταῦθα κατέθετο ἓν τινι οἰκήματι, πολλὰ μὲν ἐπισφάξας ἱερεῖα, πολλὴν δὲ ἐσθῆτα καὶ κόσμον ἄλλον ἐπικαύσας.

- 3.8.1 Ὁ μὲν ἐκτελέσας τὰ νομιζόμενα ὑπὸ τῶν οἰκείων εἰς τὴν πόλιν ἀνήγετο· καταλειφθεῖσα δὲ ἐν τῷ τάφῳ ἡ Ἀνθία ἑαυτῆς γενομένη καὶ συνεῖσα ὅτι μὴ τὸ φάρμακον θανάσιμον ἦν, στενάξασα καὶ δακρύσασα «ὦ ψευδάμενόν με [τὸ] φάρμακον» φησίν, «ὦ κωλύσαν ὀδεῦσαι πρὸς τὸν Ἀβροκόμην ὁδὸν εὐτυχῇ· ἐσφάλην ἄρα παντάλαινα καὶ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ θανάτου. Ἀλλὰ ἔνεστί γε ἐν τῷ τάφῳ μείναςαν τὸ ἔργον ἐργάσασθαι τοῦ φαρμάκου λιμῶ.
- 3.8.2 Οὐ γὰρ <ἄν> ἐντεῦθεν μέ τις ἀνέλοιτο, οὐδ' ἄν ἐπίδοιμι τὸν ἥλιον οὐδ' [ἄν] εἰς φῶς ἐλεύσομαι». Ταῦτα εἰπούσα ἐκαρτέρει, τὸν θάνατον προσδεχομένη γενναίως. Ἐν δὲ τούτῳ νυκτὸς ἐπιγενομένης λησταί τινες μαθόντες ὅτι κόρη τέθαπται πλουσίως, καὶ πολὺς μὲν αὐτῇ κόσμος συγκατάκειται γυναικεῖος, πολὺς δὲ ἄργυρος καὶ χρυσός, ἦλθον ἐπὶ τὸν τάφον καὶ ἀναρρήξαντες τοῦ τάφου τὰς θύρας, εἰσελθόντες τὸν τε κόσμον ἀνηροῦντο καὶ τὴν Ἀνθίαν ζῶσαν ὀρώσι· μέγα δὲ καὶ τοῦτο κέρδος ἡγούμενοι ἀνίστων τε αὐτὴν καὶ ἄγειν ἐβούλοντο.
- 3.8.4 Ἡ δὲ τῶν ποδῶν αὐτῶν προκυλιομένη πολλὰ ἐδεῖτο «ἄνδρες, οἵτινές ποτ' ἐστὲ» λέγουσα, «τὸν μὲν κόσμον τοῦτον ἅπαντα ὅστις ἐστὶ καὶ ἅπαντα τὰ συνταφέντα λαβόντες κομίζετε, φείσασθε δὲ τοῦ σώματος. Δυσοῖν ἀνάκειμαι θεοῖς, Ἔρωτι καὶ Θανάτῳ· τούτοις ἐάσατε σχολάσαι με.
- 3.8.5 Ναὶ πρὸς τῶν θεῶν αὐτῶν τῶν πατρῶων ὑμῶν, μὴ με ἡμέρᾳ δείξητε, τὴν ἄξια νυκτὸς καὶ σκότους δυστυχοῦσαν». Ταῦτα ἔλεγεν· οὐκ ἔπειθε δὲ τοὺς ληστές, ἀλλ' ἐξαγαγόντες αὐτὴν τοῦ τάφου κατήγαγον ἐπὶ θάλατταν καὶ ἐνθήμενοι σκάφει τὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀνήγοντο· ἐν δὲ τῷ πλοίῳ ἐθεράπευον αὐτὴν καὶ θαρρεῖν παρεκάλουν. Ἡ δὲ ἐν οἷοις κακοῖς ἐγεγόνει πάλιν ἐννοήσασα, θρηνοῦσα καὶ ὀδυρομένη «πάλιν» ἔφησε «λησταί καὶ θάλασσα, πάλιν αἰχμάλωτος ἐγώ· ἀλλὰ νῦν δυστυχέστερον, ὅτι μὴ μετὰ Ἀβροκόμου.
- 3.8.7 Τίς με ἄρα ὑποδέξεται γῆ; τίνας δὲ ἀνθρώπους ὄψομαι; μὴ Μοῖριν ἔτι, μὴ Μαντώ, μὴ Περίλαον, μὴ Κιλικίαν· ἔλθοιμι δὲ ἔνθα δὴ κἂν τάφον Ἀβροκόμου μόνον ὄψομαι». Ταῦτα ἐκάστοτε ἐδάκρυε καὶ αὐτὴ μὲν οὐ πότον, οὐ τροφὴν προσίετο, ἡνάγκαζον δὲ οἱ λησταί. Καὶ οἱ μὲν ἀνύσαντες ἡμέραις οὐκ ὀλίγαις τὸν πλοῦν κατήραν εἰς Ἀλεξάνδρειαν κάνταῦθα ἐξεβίβασαν τὴν Ἀνθίαν καὶ διέγνωσαν ἐκ τοῦ πλοῦ παραδοῦναι τισιν ἐμπόροις· ὁ δὲ Περίλαος μαθὼν τὴν τοῦ τάφου διορυγὴν καὶ <τὴν> τοῦ σώματος ἀπώλειαν ἐν πολλῇ καὶ ἀκατασχέτῳ λύπῃ ἦν.
- 3.9.2 Ὁ δὲ Ἀβροκόμης ἐζήτει καὶ ἐπολυπραγμόνει εἴ τις ἐπίσταιτο κόρην ποθὲν ξένην αἰχμάλωτον μετὰ ληστῶν ἀχθεῖσαν· ὥς δὲ οὐδὲν εὔρεν, ἀποκαμὼν ἦλθεν οὗ κατήγοντο. Δείπνον δὲ αὐτοῖς οἱ περὶ τὸν Ἰππόθοον παρεσκεύασαν. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐδειπνοποιοῦντο, ὁ δὲ Ἀβροκόμης πάνυ ἄθυμος ἦν καὶ αὐτὸν ἐπὶ τῆς εὐνῆς ρίψας ἔκλαιε καὶ ἔκειτο οὐδὲν προσιέμενος.
- 3.9.4 Προιοῦσι δὲ τοῦ πότου [ὁ κύριος] τοῖς περὶ τὸν Ἰππόθοον παροῦσα [καί] τις πρεσβῦτις ἄρχεται διηγήματος, ἣ ὄνομα Χρυσίον. «Ἀκούσατε» ἔφη, «ὦ ξένοι, πάθους οὐ πρὸ πολλοῦ γενομένου ἐν τῇ πόλει. Περίλαός τις, ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα δυναμένων, ἄρχειν μὲν ἐχειροτονήθη τῆς εἰρήνης τῆς ἐν Κιλικίᾳ, ἐξελθὼν δὲ ἐπὶ ληστῶν ζήτησιν, ἡγαγέ τις συλλαβὼν ληστές καὶ μετ' αὐτῶν κόρην καλὴν καὶ ταύτην ἔπειθεν αὐτῷ γαμηθῆναι.
- 3.9.6 Καὶ πάντα μὲν τὰ πρὸς τὸν γάμον ἐκτετέλεστο· ἡ δὲ εἰς τὸν θάλαμον εἰσελθοῦσα, εἴτε μανεῖσα εἴτε ἄλλου τινὸς ἐρῶσα, πιοῦσα φάρμακόν ποθεν ἀποθνήσκει· οὗτος γὰρ ὁ τοῦ θανάτου τρόπος αὐτῆς ἐλέγετο.» Ἀκούσας ὁ Ἰππόθοος «αὕτη» ἔφησεν «ἐστὶν ἡ κόρη, ἦν Ἀβροκόμης ζητεῖ.» Ὁ δὲ Ἀβροκόμης ἤκουε μὲν τοῦ διηγήματος, παρεῖτο δὲ ὑπὸ ἀθυμίας· ὥς δὲ καὶ <μόλισ> ἀναθορῶν ἐκ τῆς τοῦ Ἰπποθόου φωνῆς «ἀλλὰ νῦν μὲν σαφῶς τέθνηκεν Ἀνθία καὶ τάφος ἴσως αὐτῆς ἐστὶν ἐνθάδε καὶ τὸ σῶμα σφύζεται.
- 3.9.7

» Λέγων ἔδειτο τῆς πρεσβύτιδος τῆς Χρυσίου ἄγειν ἐπὶ τὸν τάφον αὐτῆς καὶ δεῖξαι τὸ σῶμα· ἡ δὲ ἀναστενάξασα «τοῦτο γὰρ» ἔφη «τῇ κόρῃ <τῇ> ταλαιπώρῳ τὸ δυστυχέστατον· ὁ μὲν γὰρ Περίλαος καὶ ἔθαψεν αὐτὴν πολυτελῶς καὶ ἐκόσμησε· πυθόμενοι δὲ τὰ συνταφέντα λησταί, ἀνορύξαντες τὸν τάφον τὸν τε κόσμον ἀνείλοντο καὶ τὸ σῶμα ἀφανὲς ἐποίησαν· ἐφ’ οἷς πολλὴ καὶ μεγάλη ζήτησις ὑπὸ Περιλάου γίνεται.

- 3.9.8 » Ἀκούσας ὁ Ἀβροκόμης περιέρρηξε τὸν χιτῶνα καὶ μεγάλως ἀνωδύρετο καλῶς μὲν καὶ σωφρόνως ἀποθανοῦσαν Ἀνθίαν, δυστυχῶς δὲ μετὰ τὸν θάνατον ἀπολομένην.
- 3.10.2 «Τίς ἄρα ληστής οὕτως ἐρωτικός, ἵνα καὶ νεκρᾶς ἐπιθυμήσῃ σου; ἵνα καὶ τὸ σῶμα ἀφέλῃται; Ἀπεστερήθην ὁ δυστυχῆς καὶ <τοῦ σώματός> σου, τῆς μόνης ἐμοὶ παραμυθίας. Ἀποθανεῖν μὲν οὖν ἔγνωσται πάντως· ἀλλὰ τὰ πρῶτα καρτερήσω, μέχρι που τὸ σῶμα εὕρω τὸ σὸν καὶ περιβαλὼν ἐμαυτὸν ἐκείνῳ συγκαταθάψω.
- 3.10.3 » Ταῦτα ἔλεγεν ὁδυρόμενος· θαρρεῖν δὲ αὐτὸν παρεκάλουν οἱ περὶ τὸν Ἰππόθοον. Καὶ τότε μὲν ἀνεπαύσαντο δι’ ὅλης νυκτός· ἔννοια δὲ πάντων Ἀβροκόμην εἰσήρχετο, Ἀνθίας, τοῦ θανάτου, τοῦ τάφου, τῆς ἀπωλείας.
- 3.10.4 Καὶ δὴ καὶ οὐκέτι καρτερῶν, λαθὼν πάντας (ἔκειντο δὲ ὑπὸ μέθης οἱ περὶ τὸν Ἰππόθοον) ἔξοισιν ὥς δὴ τινος χρήζων, καὶ καταλιπὼν πάντας ἐπὶ τὴν θάλατταν ἔρχεται καὶ ἐπιτυγχάνει νεῶς εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀναγομένης, καὶ ἐπιβὰς ἀνάγεται ἐλπίζων τοὺς ληστὰς τοὺς συλήσαντας πάντα ἐν Αἰγύπτῳ καταλήψεσθαι· ὠδήγει δὲ αὐτὸν εἰς ταῦτα ἐλπίς δυστυχῆς. Καὶ ὁ μὲν ἔπλει τὴν ἐπ’ Ἀλεξανδρείας, ἡμέρας δὲ γενομένης οἱ περὶ τὸν Ἰππόθοον ἠνιῶντο μὲν ἐπὶ τῷ ἀπαλλαχθῆναι τοῦ Ἀβροκόμου, ἀναλαβόντες δὲ αὐτοὺς ἡμερῶν ὀλίγων ἔγνωσαν τὴν ἐπὶ Συρίας καὶ Φοινίκης ληστεύοντες ἰέναι.
- 3.11.1 Οἱ δὲ λησταὶ τὴν Ἀνθίαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν παρέδωκαν ἐμπόροις πολὺ λαβόντες ἀργύριον· οἱ δὲ ἔτρεφόν τε αὐτὴν πολυτελῶς καὶ τὸ σῶμα ἐθεράπευον, ζητοῦντες ἀεὶ τὸν ὠνησόμενον κατ’ ἀξίαν. Ἔρχεται δὴ τις εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐκ τῆς Ἰνδικῆς τῶν ἐκεῖ βασιλέων κατὰ θέαν τῆς πόλεως καὶ κατὰ χρεῖαν ἐμπορίας, Ψάμμης τὸ ὄνομα.
- 3.11.3 Οὗτος ὁ Ψάμμης ὁρᾷ τὴν Ἀνθίαν παρὰ τοῖς ἐμπόροις καὶ ἰδὼν ἀλίσκεται καὶ ἀργύριον δίδωσι τοῖς ἐμπόροις πολὺ καὶ λαμβάνει θεράπαιναν αὐτήν. Ὠνησάμενος δὲ ἄνθρωπος βάρβαρος [καὶ] εὐθύς ἐπιχειρεῖ βιάζεσθαι καὶ χρῆσθαι πρὸς συνουσίαν· οὐ θέλουσα δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἀντέλεγε, τελευταῖον δὲ σκῆπτεται πρὸς τὸν Ψάμμιν (δεισιδαίμονες δὲ φύσει βάρβαροι) ὅτι αὐτὴν ὁ πατὴρ γεννωμένην ἀναθεῖναι τῇ Ἰσιδι μέχρις ὥρας γάμων καὶ ἔλεγεν ἔτι τὸν χρόνον ἐνιαυτοῦ τεθεῖσθαι.
- 3.11.5 «Ἦν οὖν» φησὶν «ἐξυβρίσης εἰς τὴν ἱερὰν τῆς θεοῦ, μηνίσει μὲν ἐκείνη, χαλεπὴ δὲ ἡ τιμωρία.» Πείθεται Ψάμμης καὶ τὴν θεὸν προσεκύνει καὶ Ἀνθίας ἀπέχεται. Ἦ δὲ ἔτι παρὰ Ψάμμιδι ἦν φρουρουμένη, ἱερὰ τῆς Ἰσίδος νομιζομένη.
- 3.12.1 Ἦ δὲ ναῦς ἡ τὸν Ἀβροκόμην ἔχουσα τοῦ μὲν κατ’ Ἀλεξάνδρειαν πλοῦ διαμαρτάνει, ἐκπίπτει δὲ ἐπὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου τὴν τε Παράλιον καλουμένην καὶ Φοινίκης ὅση παραθαλάσσιος. Ἐκπεσοῦσι δὲ αὐτοῖς ἐπιδραμόντες τῶν ἐκεῖ ποιμένων τά τε φορτία διαρπάζουσι καὶ τοὺς ἄνδρας δεσμεύουσι καὶ ἄγουσιν ὁδὸν ἔρημον πολλὴν εἰς Πηλούσιον τῆς Αἰγύπτου πόλιν, καὶ ἐνταῦθα πιπράσκουσιν ἄλλον ἄλλῳ.
- 3.12.2 Ὠνεῖται δὴ τὸν Ἀβροκόμην πρεσβύτης στρατιώτης (ἦν δὲ πεπαυμένος), Ἄραξος τοῦνομα. Οὗτος ὁ Ἄραξος εἶχε γυναῖκα ὀφθῆναι μιανὰν, ἀκουσθῆναι πολὺ χεῖρῳ, ἅπασαν ἀκρασίαν ὑπερβεβλημένην, Κυνῶ τὸ ὄνομα.
- 3.12.3 Αὕτη ἡ Κυνῶ ἐρᾷ τοῦ Ἀβροκόμου εὐθύς ἀχθέντος εἰς τὴν οἰκίαν καὶ οὐκέτι κατεῖχε, δεινὴ καὶ ἐρασθῆναι καὶ ἀπολαύειν ἐθέλιν τῆς ἐπιθυμίας. Ὁ μὲν δὴ Ἄραξος ἠγάπα τὸν Ἀβροκόμην καὶ

παῖδα ἐποιεῖτο, ἡ δὲ Κυνώ προσφέρει λόγον περὶ συνουσίας καὶ δεῖται πείθεσθαι καὶ ἄνδρα ἔχειν ὑπισχνεῖτο καὶ ῥαξον ἀποκτενεῖν.

- 3.12.4 Δεινὸν ἐδόκει τοῦτο Ἀβροκόμη, καὶ πολλὰ ἅμα ἐσκόπει, τὴν Ἀνθίαν, τοὺς ὄρκους, τὴν πολλάκις αὐτὸν σωφροσύνην ἀδικήσασαν ἥδη· τέλος δὲ ἐγκειμένης τῆς Κυνοῦς συγκατατίθεται. Καὶ νυκτὸς γενομένης ἡ μὲν ὡς ἄνδρα ἔξουσα τὸν Ἀβροκόμην τὸν ῥαξον ἀποκτιννύει καὶ λέγει τὸ πραχθὲν τῷ Ἀβροκόμῃ, ὁ δὲ οὐκ ἐνεγκὼν τὴν τῆς γυναικὸς ἀσέλγειαν ἀπηλλάγη τῆς οἰκίας, καταλιπὼν αὐτήν, οὐκ ἂν ποτε μισαιφόνῳ συγκατακλιθῆναι φήσας.
- 3.12.6 Ἡ δὲ ἐν αὐτῇ γενομένη, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ προσελθοῦσα ἔνθα τὸ πλῆθος τῶν Πηλουσιωτῶν ἦν, ἀνωδύρετο τὸν ἄνδρα καὶ ἔλεγεν ὅτι αὐτὸν ὁ νεώνητος δοῦλος ἀποκτείνει καὶ πολλὰ ὅσα ἐπεθρήνει καὶ ἐδόκει λέγειν τῷ πλήθει πιστά. Οἱ δὲ εὐθὺς συνέλαβον τὸν Ἀβροκόμην καὶ δῆσαντες ἀνέπεμπον τῷ τῆς Αἰγύπτου τότε ἄρχοντι. Καὶ ὁ μὲν δίκην δώσων εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἦγετο ὑπὲρ ὧν ἐδόκει τὸν δεσπότην ῥαξον ἀποκτείνει. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰππόθοον ἀπὸ Ταρσοῦ κινήσαντες ἦσαν τὴν ἐπὶ Συρίας, πᾶν εἴ τι ἐμποδὼν λάβοιεν ὑποχείριον ποιούμενοι· ἐνέπρησαν δὲ καὶ κώμας καὶ ἄνδρας ἀπέσφαξαν πολλούς.
- 4.1.1 Καὶ οὕτως ἐπελθόντες εἰς Λαοδίκειαν τῆς Συρίας ἔρχονται κἀνταῦθα ἐπεδήμουν οὐκέτι ὡς λησταί, ἀλλ' ὡς κατὰ θέαν τῆς πόλεως ἦκοντες. Ἐνταῦθα ὁ Ἰππόθοος ἐπολυπραγμόνει <εἵ> ποθεν Ἀβροκόμην εὐρεῖν δυνήσεται· ὡς δ' οὐδὲν ἦνυε, ἀναλαβόντες αὐτούς, τὴν <ἐπὶ> Φοινίκης ἐτράποντο, κἀκεῖθεν ἐπ' Αἴγυπτον· ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς καταδραμεῖν Αἴγυπτον.
- 4.1.3 Καὶ συλλεζάμενοι μέγα ληστήριον ἔρχονται τὴν ἐπὶ Πηλουσίου καὶ τῷ ποταμῷ τῷ Νείλῳ πλεύσαντες εἰς Ἑρμούπολιν τῆς Αἰγύπτου καὶ Σχεδιάν, ἐμβαλόντες εἰς διώρυγα τοῦ ποταμοῦ τὴν ὑπὸ Μενελάου γενομένην Ἀλεξάνδρειαν μὲν παρῆλθον, ἦλθον δὲ ἐπὶ Μέμφιν τὴν ἱερὰν τῆς Ἰσιδος, κἀκεῖθεν ἐπὶ Μένδην· παρέλαβον δὲ καὶ τῶν ἐπιχωρίων κοινωνοὺς τοῦ ληστηρίου καὶ ἐξηγητὰς τῆς ὁδοῦ.
- 4.1.4 Διελθόντες μὲν δὴ Ταῦα ἐπὶ Λεοντῷ ἔρχονται πόλιν καὶ ἄλλας παρελθόντες κώμας οὐκ ὀλίγας, ὧν τὰς πολλὰς ἀφανεῖς, εἰς Κοπτὸν ἔρχονται τῆς Αἰθιοπίας πλησίον. Ἐνταῦθα ἔγνωσαν ληστεύειν· πολὺ γὰρ πλῆθος ἐμπόρων τὸ διοδεῦον ἦν τῶν τε ἐπ' Αἰθιοπίαν καὶ τῶν ἐπὶ Ἰνδικὴν φοιτώντων· ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τὸ ληστήριον ἀνθρώπων πεντακοσίων.
- 4.1.5 Καταλαβόντες δὲ τῆς Αἰθιοπίας τὰ ἄκρα, καὶ ἄντρα καταστησάμενοι διέγνωσαν τοὺς παριόντας ληστεύειν. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης ὡς ἦκε παρὰ τὸν ἄρχοντα τῆς Αἰγύπτου (ἐπεστάλκεσάν τε οἱ Πηλουσιῶται τὰ γενόμενα αὐτῷ καὶ τὸν τοῦ Ἀράξου φόνον καὶ ὅτι οἰκέτης ὧν τοιαῦτα ἐτόλμησε) μαθὼν οὖν ἕκαστα, οὐκέτι οὐδὲ πυθόμενος τὰ γενόμενα κελεύει τὸν Ἀβροκόμην ἀγαγόντας προσαρτῆσαι σταυρῷ.
- 4.2.2 Ὁ δὲ ἀπὸ μὲν τῶν κακῶν ἀχανὲς ἦν, παρεμυθεῖτο δὲ αὐτὸν τῆς τελευτῆς ὅτι ἐδόκει καὶ Ἀνθίαν τεθνηκέναι. Ἄγουσι δὲ αὐτὸν οἷς τοῦτο προσετέτακτο παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου· ἦν δὲ κρημνὸς ἀπότομος εἰς <τὸ> ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ βλέπων· καὶ ἀναστήσαντες τὸν σταυρὸν προσαρτῶσι, σπάρτοις τὰς χεῖρας σφίγγαντες καὶ τοὺς πόδας τοῦτο γὰρ τῆς ἀνασταυρώσεως ἔθος τοῖς ἐκεῖ· καταλιπόντες δὲ ὥχοντο, ὡς ἐν ἀσφαλεῖ τοῦ προσηρτημένου μένοντος.
- 4.2.4 Ὁ δὲ ἀποβλέψας εἰς τὸν ἥλιον καὶ τὸ ρεῦμα ἰδὼν τοῦ Νείλου «ὦ θεῶν» φησὶ «φιλανθρωπότατε, ὅς Αἴγυπτον ἔχεις, δι' ὃν καὶ γῆ καὶ θάλασσα πᾶσιν ἀνθρώποις πέφηνεν, εἰ μὲν τι Ἀβροκόμης ἀδικεῖ, καὶ ἀπολοίμην οἰκτρῶς καὶ μείζονα τιμωρίαν εἴ τις ἐστὶ ταύτης ὑπόσχοιμι· εἰ δὲ ὑπὸ γυναικὸς προδόδομαι πονηρᾶς, μήτε τὸ Νείλου ρεῦμα μιανθείη ποτε ἀδίκως ἀπολομένου σώματι, μήτε σὺ τοιοῦτον ἴδοις θέαμα, ἄνθρωπον οὐδὲν ἀδικήσαντα ἀπολλύμενον ἐπὶ τῆς σῆς ἐνταῦθα.
- 4.2.5

» Ἡῤῥατο, καὶ αὐτὸν ὁ θεὸς οἰκτεῖρει, καὶ πνεῦμα ἐξαίφνης ἀνέμου γίνεται καὶ ἐμπίπτει τῷ σταυρῷ καὶ ἀποβάλλει μὲν τοῦ κρημνοῦ τὸ γεῶδες, εἰς δὲ ἣν ὁ σταυρὸς ἡρεισμένος, ἐμπίπτει δὲ ὁ Ἀβροκόμης τῷ ρεύματι καὶ ἐφέρετο οὔτε τοῦ ὕδατος αὐτὸν ἀδικοῦντος οὔτε τῶν δεσμῶν ἐμποδιζόντων οὔτε τῶν θηρίων παραβλαπτόντων, ἀλλὰ παραπέμποντος τοῦ ρεύματος· φερόμενος δὲ εἰς τὰς ἐμβολὰς ἔρχεται τὰς εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ Νείλου, κάνταῦθα οἱ παραφυλάσσοντες λαμβάνουσιν αὐτὸν καὶ ὡς δραπέτην τῆς τιμωρίας ἄγουσι παρὰ τὸν διοικοῦντα τὴν Αἴγυπτον.

- 4.2.8 Ὁ δὲ ἔτι μᾶλλον ὀργισθεὶς καὶ πονηρὸν εἶναι νομίσας τελέως κελεύει πυρὰν ποιήσαντας, ἐπιθέντας καταφλέξει τὸν Ἀβροκόμην. Καὶ ἦν μὲν ἅπαντα παρεσκευασμένα, καὶ ἡ πυρὰ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου, καὶ ἐπετίθετο μὲν ὁ Ἀβροκόμης καὶ τὸ πῦρ ὑπετέθειτο, ἄρτι δὲ τῆς φλογὸς μελλούσης ἄπτεσθαι τοῦ σώματος εὔχετο πάλιν ὀλίγα, ὅσα ἐδύνατο, σῶσαι αὐτὸν ἐκ τῶν καθεστῶτων κακῶν. Κάνταῦθα κυματοῦται μὲν ὁ Νεῖλος, ἐπιπίπτει δὲ τῇ πυρᾷ τὸ ρεῦμα καὶ κατασβέννυσι τὴν φλόγα· θαῦμα δὲ τὸ γενόμενον τοῖς παροῦσιν ἦν, καὶ λαβόντες ἄγουσι τὸν Ἀβροκόμην πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς Αἰγύπτου καὶ λέγουσι τὰ συμβάντα καὶ τὴν τοῦ Νείλου βοήθειαν διηγοῦνται.
- 4.2.10 Ἐθαύμασεν ἀκούσας τὰ γενόμενα καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν τηρεῖσθαι μὲν ἐν τῇ εἰρκτῇ, ἐπιμέλειαν δὲ ἔχειν πᾶσαν, «ἔως» ἔφη «μάθωμεν ὅστις ὁ ἄνθρωπός ἐστιν καὶ ὃ τι οὕτως αὐτοῦ μέλει θεοῖς.» Καὶ ὁ μὲν ἦν ἐν τῇ εἰρκτῇ· ὁ δὲ Ψάμμης ὁ τὴν Ἀνθίαν ὠνησάμενος διέγνω μὲν ἀπέναι τὴν ἐπ' οἴκου καὶ πάντα πρὸς τὴν ὁδοιορίαν παρεσκευάζεται· ἔδει δὲ αὐτὸν ὀδεύσαντα τὴν ἄνω Αἴγυπτον ἐπὶ Αἰθιοπίαν ἐλθεῖν, ἔνθα ἦν τὸ Ἱπποθόου ληστήριον.
- 4.3.2 Ἦν δὲ πάντα εὐτρεπῇ, κάμηλοί τε πολλαὶ καὶ ὄνοι καὶ ἵπποι σκευαγωγοί· ἦν δὲ πολὺ μὲν πλῆθος χρυσοῦ, πολὺ δὲ ἀργύρου, πολλὴ δὲ ἐσθῆς· ἦγε δὲ καὶ τὴν Ἀνθίαν. Ἡ δὲ ὡς Ἀλεξάνδρειαν παρελθοῦσα ἐγένετο ἐν Μέμφει, ἠύχετο τῇ Ἰσιδι στάσα πρὸ τοῦ ἱεροῦ «ὦ μεγίστη θεῶν, μέχρι μὲν νῦν ἀγνὴ μένω νομιζομένη σή, καὶ γάμον ἄχραντον Ἀβροκόμῃ τηρῶ· τοῦντεῦθεν δὲ ἐπὶ Ἰνδοὺς ἔρχομαι, μακρὰν μὲν τῆς Ἐφεσίων γῆς, μακρὰν δὲ τῶν Ἀβροκόμου λειψάνων.
- 4.3.4 Ἦν δὲ ὡς οὖν ἐντεῦθεν τὴν δυστυχή καὶ ζῶντι ἀπόδος Ἀβροκόμῃ, ἢ εἰ πάντως εἴμαρται χωρὶς ἀλλήλων ἀποθανεῖν, ἔργασαι τοῦτο, μεῖναι με σωφρονοῦσαν τῷ νεκρῷ.» Ταῦτα ἠύχετο, καὶ προήεσαν τῆς ὁδοῦ, καὶ ἤδη μὲν διεληλύθεισαν Κοπτὸν, ἐνέβαινον δὲ τοῖς Αἰθιοπῶν ὁροῖς, καὶ αὐτοῖς Ἱππόθοος ἐπιπίπτει καὶ αὐτὸν μὲν τὸν Ψάμμιν ἀποκτιννύει καὶ πολλοὺς τῶν σὺν αὐτῷ καὶ τὰ χρήματα λαμβάνει καὶ τὴν Ἀνθίαν αἰχμάλωτον· συλλεξάμενος δὲ τὰ ληφθέντα χρήματα ἦγεν εἰς ἄντρον τὸ ἀποδεδειγμένον αὐτοῖς εἰς ἀπόθεσιν τῶν χρημάτων· ἐνταῦθα ἦει καὶ ἡ Ἀνθία· οὐκ ἐγνώριζε δὲ Ἱππόθοον, οὐδὲ Ἱππόθοος τὴν Ἀνθίαν.
- 4.3.6 Ὅποτε δὲ αὐτῆς πύθοιτο ἥτις τε εἴη καὶ πόθεν, τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔλεγεν, ἔφασκε δὲ Αἰγυπτία εἶναι ἐπιχώριος, καὶ τὸ ὄνομα Μεμφίτις. Καὶ ἡ μὲν ἦν παρὰ τῷ Ἱπποθόῳ ἐν τῷ ἄντρῳ τῷ ληστρικῷ· ἐν τούτῳ δὲ μεταπέμπεται τὸν Ἀβροκόμην ὁ ἄρχων τῆς Αἰγύπτου καὶ πυνθάνεται τὰ κατ' αὐτὸν καὶ μανθάνει τὸ διήγημα καὶ οἰκτεῖρει τὴν τύχην καὶ δίδωσι χρήματα καὶ εἰς Ἐφεσον ἄξειν ὑπισχνεῖτο.
- 4.4.2 Ὁ δὲ ἅπασαν μὲν ἦδει χάριν αὐτῷ τῆς σωτηρίας, ἐδεῖτο δὲ ἐπιτρέψαι ζητῆσαι τὴν Ἀνθίαν. Καὶ ὁ μὲν πολλὰ δῶρα λαβὼν, ἐπιβὰς σκάφους ἀνήγετο τὴν ἐπὶ Ἰταλίᾳ, <ὡς> ἐκεῖ πευσόμενός τι [μαθεῖν] περὶ Ἀνθίας. Ὁ δὲ ἄρχων τῆς Αἰγύπτου μαθὼν τὰ κατὰ τὸν Ἀραξὸν, μεταπεμψάμενος ἀνεσταύρωσε τὴν Κυνώ. Τῆς δὲ Ἀνθίας οὔσης ἐν τῷ ἄντρῳ ἐρᾷ τῶν φρουρούντων αὐτὴν ληστῶν εἷς, Ἀγχίαλος τοῦνομα.

4.5.1

Οὗτος ὁ Ἀγχίαλος ἦν μὲν τῶν ἀπὸ Συρίας Ἱπποθόω συνεληλυθότων, Λαοδικεὺς τὸ γένος, ἐτιμᾶτο δὲ παρὰ τῷ Ἱπποθόω νεανικός τε καὶ μεγάλα ἐν τῷ ληστηρίῳ δυνάμενος. Ἐρασθεὶς δὲ αὐτῆς τὰ μὲν πρῶτα λόγους προσέφερεν ὡς πείσων καὶ ἔφασκε λόγῳ λήψεσθαι καὶ παρὰ Ἱπποθόου δῶρον αἰτήσιν.

- 4.5.3 Ἡ δὲ πάντα ἤρνεϊτο, καὶ οὐδὲν αὐτὴν ἐδυσώπει, οὐκ ἄντρον, οὐ δεσμά, οὐ ληστῆς ἀπειλῶν· ἐφύλασσε δὲ ἑαυτὴν ἔτι Ἀβροκόμῃ καὶ δοκοῦντι τεθνηκέναι, καὶ πολλάκις ἀνεβόα εἵποτε λαθεῖν ἡδύνατο «Ἀβροκόμου μόνον γυνὴ μείναι <θέλω>», καὶ ἀποθανεῖν δέη, καὶ ὧν πέπονθα χεῖρω παθεῖν.» Ταῦτα εἰς μείζω συμφορὰν ἤγε τὸν Ἀγχίαλον, καὶ ἡ καθ' ἡμέραν τῆς Ἀνθίας ὄψις ἐξέκαεν αὐτὸν εἰς τὸν ἔρωτα· οὐκέτι δὲ φέρειν δυνάμενος, ἐπεχείρει βιάζεσθαι τὴν Ἀνθίαν.
- 4.5.5 Καὶ νύκτωρ ποτέ, οὐ παρόντος Ἱπποθόου, ἀλλὰ μετὰ τῶν ἄλλων ὄντος ἐν <τῷ> ληστηρίῳ, ἐπανίστατο καὶ ὑβρίζειν ἐπειράτο· ἡ δὲ ἐν ἀμηχάνῳ κακῷ γενομένη, σπασαμένη τὸ παρακείμενον ξίφος παίει τὸν Ἀγχίαλον, καὶ ἡ πληγὴ γίνεται καιρίᾳ· ὁ μὲν γὰρ περιληψόμενος καὶ φιλήσων ὅλος ἐνενεύκει πρὸς αὐτὴν, ἡ δὲ ὑπενεγκοῦσα τὸ ξίφος κατὰ τῶν στέρνων ἔπληξε. Καὶ Ἀγχίαλος μὲν δίκην ἱκανὴν ἐδεδώκει τῆς πονηρᾶς ἐπιθυμίας, ἡ δὲ Ἀνθία εἰς φόβον [μὲν] τῶν δεδραμένων ἔρχεται καὶ πολλὰ ἐβουλεύετο ποτὲ μὲν ἑαυτὴν ἀποκτεῖναι (ἀλλ' ἔτι ὑπὲρ Ἀβροκόμου τι ἤλπιζε), ποτὲ δὲ φυγεῖν ἐκ τοῦ ἄντρου (ἀλλὰ τοῦτο ἀμήχανον ἦν· οὔτε γὰρ ἡ ὁδὸς αὐτῇ εὐπορος ἦν οὔτε ὁ ἐξηγησόμενος τὴν πορείαν).
- 4.5.6 Ἦγνων μένειν οὖν ἐν τῷ ἄντρῳ καὶ φέρειν ὅ τι ἂν τῷ δαίμονι δοκῇ. Κάκείνην μὲν τὴν νύκτα ἔμεινεν, οὔτε ὕπνου τυχοῦσα καὶ πολλὰ ἐννοοῦσα· ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ἦκον οἱ περὶ τὸν Ἱπποθόον καὶ ὀρώσι τὸν Ἀγχίαλον ἀννηρημένον καὶ τὴν Ἀνθίαν παρὰ τῷ σώματι καὶ εἰκάζουσι τὸ γενόμενον καὶ ἀνακρίναντες αὐτὴν μανθάνουσι πάντα.
- 4.6.2 Ἦδοξεν οὖν αὐτοῖς ἐν ὀργῇ τὸ γενόμενον ἔχουσι τὸν τεθνηκότα ἐκδικῆσαι φίλον· καὶ ἐβουλεύοντο κατὰ Ἀνθίας ποικίλα, ὁ μὲν τις ἀποκτεῖναι κελεύων καὶ συνθάψαι τῷ Ἀγχιάλῳ σώματι, ἄλλος δὲ ἀνασταυρῶσαι· ὁ δὲ Ἱπποθόος ἡνιάτο μὲν ἐπὶ τῷ Ἀγχιάλῳ, ἐβουλεύετο δὲ κατὰ Ἀνθίας μείζονα κόλασιν· καὶ δὴ κελεύει τάφρον ὀρύξαντας μεγάλην καὶ βαθεῖαν ἐμβάλλειν τὴν Ἀνθίαν καὶ κύνας μετ' αὐτῆς δύο, ἵνα ἐν τούτῳ μεγάλην δίκην ὑπόσχη τῶν τετολμημένων.
- 4.6.4 Καὶ οἱ μὲν ἐποιοῦν τὸ προσταχθέν, ἤγετο δὲ ἡ Ἀνθία ἐπὶ τὴν τάφρον καὶ οἱ κύνες ἦσαν δὲ Αἰγύπτιοι, καὶ τὰ ἄλλα μεγάλοι καὶ ὀφθῆναι φοβεροί. Ὡς δὲ ἐνεβλήθησαν, ξύλα ἐπιτιθέντες μεγάλα ἐπέχωσαν τὴν τάφρον (ἦν δὲ τοῦ Νείλου ὀλίγον ἀπέχουσα) καὶ κατέστησαν φρουρὸν ἓνα τῶν ληστῶν, Ἀμφίνομον. Οὗτος ὁ Ἀμφίνομος ἦδη μὲν καὶ πρότερον ἐαλῶκει τῆς Ἀνθίας, τότε δ' οὖν ἠλέει μᾶλλον αὐτὴν καὶ τῆς συμφορᾶς ὥκτειρεν· ἐπενόει δὲ ὅπως ἐπὶ πλεῖον αὐτὴ ζήσεται, ὅπως τε οἱ κύνες αὐτῇ μηδὲν ἐνοχλήσωσι, καὶ ἐκάστοτε ἀφαιρῶν τῶν ἐπικειμένων τῇ τάφρῳ ξύλων ἄρτους ἐνέβαλε καὶ ὕδωρ παρεῖχε καὶ ἐκ τούτου τὴν Ἀνθίαν θαρρεῖν παρεκάλει.
- 4.6.6 Καὶ οἱ κύνες τρεφόμενοι οὐδὲν τι δεινὸν αὐτὴν εἰργάζοντο, ἀλλὰ ἤδη τιθασοὶ ἐγίνοντο καὶ ἡμεροὶ· ἡ δὲ Ἀνθία ἀποβλέψασα εἰς ἑαυτὴν καὶ τὴν παροῦσαν τύχην ἐννοήσασα «οἴμοι» φησὶ «τῶν κακῶν, οἷαν ὑπομένω τιμωρίαν; τάφρος καὶ δεσμωτήριον καὶ κύνες συγκαθειργμένοι πολὺ τῶν ληστῶν ἡμερώτεροι· τὰ αὐτά, Ἀβροκόμῃ, σοι πάσχω· ἥς γὰρ ποτε ἐν ὁμοίᾳ τύχῃ καὶ σύ· καὶ σὲ ἐν Τύρῳ κατέλιπον ἐν δεσμωτηρίῳ· ἀλλ' εἰ μὲν ζῆς ἔτι, δεινὸν οὐδέν· ἴσως γὰρ ποτε ἀλλήλους ἐξομεν· εἰ δὲ ἤδη τέθνηκας, μάτην ἐγὼ φιλοτιμοῦμαι ζῆν, μάτην δὲ οὗτος, ὅστις ποτὲ ἔστιν, ἐλεεῖ με τὴν δυστυχῇ.
- 4.6.7 » Ταῦτα ἔλεγε καὶ ἐπεθρήνει συνεχῶς. Καὶ ἡ μὲν ἐν τῇ τάφρῳ κατεκέκλειστο μετὰ τῶν κυνῶν, ὁ δ' Ἀμφίνομος ἐκάστοτε κάκείνην παρεμυθεῖτο καὶ τοὺς κύνας ἡμέρους ἐποίει τρέφων. Ὁ δὲ

Ἀβροκόμης διανύσας τὸν <ἀπ'> Αἰγύπτου πλοῦν εἰς αὐτὴν μὲν Ἰταλίαν οὐκ ἔρχεται, τὸ γὰρ πνεῦμα τὴν ναῦν ἀπῶσαν τοῦ μὲν κατ' εὐθὺ ἀπέσφηλε πλοῦ, ἤγαγε δὲ εἰς Σικελίαν καὶ κατήχθησαν εἰς πόλιν Συρακούσας μεγάλην καὶ καλὴν.

- 5.1.2 Ἐνταῦθα ὁ Ἀβροκόμης γενόμενος ἔγνω περιέειναι τὴν νῆσον καὶ ἀναζητεῖν ἔτι περὶ Ἀνθίας εἴ τι πύθοιτο. Καὶ δὴ ἐνοικίζεται [μὲν] πλησίον τῆς θαλάσσης παρὰ ἀνδρὶ Αἰγιαλεῖ πρεσβύτῃ, ἀλειτουργῇ τὴν τέχνην. Οὗτος ὁ Αἰγιαλεὺς πένης μὲν ἦν καὶ ξένος καὶ ἀγαπητῶς αὐτὸν διέτρεφεν ἐκ τῆς τέχνης· ὑπεδέξατο δὲ τὸν Ἀβροκόμην ἄσμενος καὶ παῖδα ἐνόμιζεν αὐτοῦ καὶ ἡγάπα διαφερόντως. Καὶ ἦδη ποτὲ ἐκ πολλῆς τῆς πρὸς ἀλλήλους συνηθείας ὁ μὲν Ἀβροκόμης αὐτῷ διηγῆσατο τὰ καθ' αὐτόν, καὶ τὴν Ἀνθίαν εἰρήκει καὶ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν πλάνην, ὁ δὲ Αἰγιαλεὺς ἄρχεται τῶν αὐτοῦ διηγημάτων.
- 5.1.4 «Ἐγὼ» ἔφη, «τέκνον Ἀβροκόμη, οὔτε Σικελιώτης οὐδὲ ἐπιχώριος, ἀλλὰ Σπαρτιάτης Λακεδαιμόνιος τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων, καὶ περιουσίαν ἔχων πολλήν. Νέος δὲ ὢν ἡράσθην [ἐν τοῖς ἐφήβοις καταλελεγμένος] κόρης πολιτίδος Θεελξινόης τοῦνομα, ἐντερᾷ δέ μου καὶ ἡ Θεελξινόη.
- 5.1.5 Καὶ τῇ πόλει παννυχίδος ἀγομένης συνήλθομεν ἀλλήλοις, ἀμφοτέρους ὁδηγοῦντος θεοῦ, καὶ ἀπηλάυσσαμεν ὢν ἔνεκα συνήλθομεν. Καὶ χρόνῳ τινὶ ἀλλήλοις συνῆμεν λανθάνοντες καὶ ὠμόσαμεν ἀλλήλοις πολλάκις ἔξιν καὶ μέχρι θανάτου· ἐνεμέσησε δὲ τις ἄρα θεῶν.
- 5.1.6 Κἀγὼ μὲν ἔτι ἐν τοῖς ἐφήβοις ἤμην, τὴν δὲ Θεελξινόην ἐδίδοσαν πρὸς γάμον οἱ πατέρες ἐπιχωρίῳ τινὶ νεανίσκῳ Ἀνδροκλεῖ τοῦνομα· ἦδη δὲ αὐτῆς καὶ ἦρα ὁ Ἀνδροκλῆς. Τὰ μὲν οὖν πρῶτα ἡ κόρη πολλὰς προφάσεις ἐποιεῖτο ἀναβαλλομένη τὸν γάμον· τελευταῖον δὲ δυνηθεῖσα ἐν ταύτῳ μοι γενέσθαι συντίθεται νύκτωρ ἐξελθεῖν Λακεδαίμονος μετ' ἐμοῦ.
- 5.1.7 Καὶ δὴ ἐστείλαμεν ἑαυτοὺς νεανικῶς ἀπέκειρα δὲ καὶ τὴν κόμην τῆς Θεελξινόης. Ἐν αὐτῇ οὖν τῇ τῶν γάμων νυκτὶ ἐξελθόντες τῆς πόλεως ἤειμεν ἐπ' Ἄργος καὶ Κόρινθον, κάκειθεν ἀναγόμενοι ἐπλεύσαμεν εἰς Σικελίαν.
- 5.1.8 Λακεδαιμόνιοι δὲ πυθόμενοι τὴν φυγὴν ἡμῶν θάνατον κατεψηφίσαντο. Ἡμεῖς δὲ ἐνταῦθα διήγομεν ἀπορίαν μὲν τῶν ἐπιτηδείων, ἡδόμενοι δὲ καὶ πάντων ἀπολαύειν δοκοῦντες, ὅτι ἤμεν μετ' ἀλλήλων. Καὶ τέθνηκεν ἐνταῦθα οὐ πρὸ πολλοῦ Θεελξινόη καὶ τὸ σῶμα οὐ τέθαπται, ἀλλὰ ἔχω γὰρ μετ' ἐμαυτοῦ καὶ ἀεὶ φιλῶ καὶ σύνειμι».
- 5.1.10 Καὶ ἅμα λέγων εἰσάγει τὸν Ἀβροκόμην εἰς τὸ ἐνδότερον δωμάτιον καὶ δεικνύει τὴν Θεελξινόην, γυναῖκα πρεσβύτιν μὲν ἦδη, καλὴν <δὲ> φαινομένην ἔτι Αἰγιαλεῖ κόρην· τὸ δὲ σῶμα αὐτῆς ἐτέθαπτο ταφῇ Αἰγυπτίᾳ· ἦν γὰρ καὶ τούτων ἔμπειρος ὁ γέρων. «Ταύτη οὖν» ἔφη, «ὦ τέκνον Ἀβροκόμη, ἀεὶ τε ὡς ζώσῃ λαλῶ καὶ συγκατάκειμαι καὶ συνευχοῦμαι· κἂν ἔλθω ποτὲ ἐκ τῆς ἀλιείας κεκτηκώς, αὕτη με παραμυθεῖται βλεπομένη· οὐ γὰρ οἷα νῦν ὁράται σοὶ τοιαύτη φαίνεται ἐμοί· ἀλλὰ ἐννοῶ, τέκνον, οἷα μὲν ἦν ἐν Λακεδαίμονι, οἷα δὲ ἐν τῇ φυγῇ· τὰς παννυχίδας ἐννοῶ, τὰς συνθήκας ἐννοῶ».
- 5.1.12 Ὅτι λέγοντος τοῦ Αἰγιαλέως ἀνωδύρετο ὁ Ἀβροκόμης «σὲ δὲ» λέγων, «ὦ πασῶν δυστυχεστάτη κόρη, πότε ἀνευρήσω κἂν νεκράν; Αἰγιαλεῖ μὲν γὰρ τοῦ βίου μεγάλη παραμυθία τὸ σῶμα τὸ Θεελξινόης, καὶ νῦν ἀληθῶς μεμάθηκα ὅτι ἔρως ἀληθινὸς ὅρον ἡλικίας οὐκ ἔχει· ἐγὼ δὲ πλανῶμαι μὲν κατὰ πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν, οὐ δεδύνημαι δὲ οὐδὲ ἀκοῦσαι περὶ σοῦ.
- 5.1.13 Ὡς μαντεύματα δυστυχῇ, ὦ τὰ πάντων ἡμῖν Ἀπολλὸν χρήσας χαλεπώτατα, οἴκτειρον ἦδη καὶ τὰ τέλη τῶν μεμαντευμένων ἀποδίδου». Καὶ ὁ μὲν Ἀβροκόμης ταυτὶ κατοδυρόμενος, παραμυθουμένου αὐτὸν Αἰγιαλέως διῆγεν ἐν Συρακούσαις, ἦδη καὶ τῆς τέχνης Αἰγιαλεῖ κοινωνῶν· οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰππόθοον μέγα μὲν ἦδη τὸ ληστήριον κατεστήσαντο, ἔγνωσαν δὲ ἀπαίρειν Αἰθιοπίας καὶ μείζουσιν ἦδη πράγμασιν ἐπιτίθεσθαι.

- 5.2.2 Οὐ γὰρ ἐδόκει τῷ Ἴπποθῶ αὐταρκες εἶναι ληστεύειν κατ' ἄνδρα, εἰ μὴ καὶ κώμαις καὶ πόλεσιν ἐπιβάλοι. Καὶ ὁ μὲν παραλαβὼν τοὺς σὺν αὐτῷ καὶ ἐπιφορτισάμενος πάντα (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ ὑποζύγια πολλὰ καὶ κάμηλοι οὐκ ὀλίγοι) Αἰθιοπίαν μὲν κατέλιπεν, ἦει δὲ ἐπ' Αἴγυπτον τε καὶ Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἐνενόει Φοινίκην καὶ Συρίαν πάλιν· τὴν δὲ Ἀνθίαν προσεδόκα τεθνηκέναι· ὁ δὲ Ἀμφίνομος, ὁ φρουρῶν ἐν τῇ τάφρῳ αὐτὴν, ἐρωτικῶς διακείμενος, οὐχ ὑπομένων ἀποσπασθῆναι τῆς κόρης διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν φιλοστοργίαν καὶ τὴν ἐπικειμένην συμφοράν, Ἴπποθῶ μὲν οὐχ εἶπετο, λανθάνει δὲ ἐν πολλοῖς τοῖς ἄλλοις καὶ ἀποκρύπτεται ἐν ἄντρῳ τινὶ σὺν τοῖς ἐπιτηδείοις οἷς συνελέξατο.
- 5.2.4 Νυκτὸς δὲ γενομένης οἱ περὶ τὸν Ἴππόθοον ἐπὶ κώμην ἐληλύθεσαν τῆς Αἰγύπτου, Ἀρείαν καλουμένην, πορθῆσαι θέλοντες· ὁ δὲ Ἀμφίνομος ἀνорύσσει τὴν τάφρον καὶ ἐξάγει τὴν Ἀνθίαν καὶ θαρρεῖν παρεκάλει. Τῆς δὲ ἔτι φοβουμένης καὶ ὑποπτευούσης, τὸν ἥλιον ἐπόμενυσι <καὶ> τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ θεοὺς σεμνὴν τηρήσειν [γάμων ἀγνήν], μέχρι ἂν καὶ αὐτὴ ποτε πεισθεῖσα θελήσῃ συγκαταθέσθαι.
- 5.2.5 Πείθεται τοῖς ὅρκοις Ἀμφινόμου Ἀνθία καὶ ἔπεται αὐτῷ· οὐκ ἀπελείποντο δὲ οἱ κύνες ἀλλ' ἔστεργον συνήθεις γενόμενοι. Ἔρχονται δὴ εἰς Κοπτὸν, κἀνταῦθα ἔγνωσαν ἡμέρας διαγαγεῖν, μέχρις ἂν προέλθωσιν οἱ περὶ τὸν Ἴππόθοον τῆς ὁδοῦ· ἐπεμελοῦντο δὲ τῶν κυνῶν ὥς ἔχοιεν τὰ ἐπιτήδεια.
- 5.2.7 Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἴππόθοον προσβαλόντες τῇ κώμῃ τῇ Ἀρείᾳ πολλοὺς μὲν τῶν ἐνοικούντων ἀπέκτειναν καὶ τὰ οἰκήματα ἐνέπρησαν καὶ κατήρσαν οὐ τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀλλὰ διὰ τοῦ Νείλου· πάντα γὰρ τὰ ἐκ τῶν μεταξὺ κωμῶν σκάφη συλλεξάμενοι, ἐπιβάντες ἔπλεον ἐπὶ Σχεδίαν, καὶ κἀντεῦθεν ἐκβάντες παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου διώδευον τὴν ἄλλην Αἴγυπτον. Ἐν τούτῳ δὲ ὁ ἄρχων τῆς Αἰγύπτου ἐπέπυστο μὲν τὰ περὶ τὴν Ἀρείαν καὶ τὸ Ἴπποθόου ληστήριον καὶ ὅτι ἀπ' Αἰθιοπίας ἔρχονται· παρασκευάσας δὲ στρατιώτας πολλοὺς καὶ ἄρχοντα τούτοις ἐπιστήσας τῶν συγγενῶν τῶν αὐτοῦ Πολύιδον, νεανίσκον ὀφθῆναι χαρίεντα, δρᾶσαι γεννικόν, ἔπεμψεν ἐπὶ τοὺς ληστές.
- 5.3.2 Οὗτος ὁ Πολύιδος παραλαβὼν τὸ στράτευμα, ἀπῆντα κατὰ Πηλούσιον τοῖς περὶ τὸν Ἴππόθοον, καὶ εὐθὺς παρὰ τὰς ὄχθας μάχη τε αὐτῶν γίνεται καὶ πίπτουσιν ἑκατέρων πολλοί· νυκτὸς δὲ ἐπιγενομένης τρέπονται μὲν οἱ λησταὶ καὶ πάντες ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν φονεύονται· εἰσι δὲ οἱ καὶ ζῶντες ἐλήφθησαν. Ἴππόθοος μόνος, ἀπορρίψας τὰ ὄπλα, ἔφυγε τῆς νυκτὸς καὶ ἦλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν· κάκειθεν, δυνηθεὶς λαθεῖν, ἐπιβὰς ἀναγομένῳ πλοίῳ ἐπανήχθη.
- 5.3.3 Ἦν δὲ αὐτῷ ἡ πᾶσα ἐπὶ Σικελίαν ὁρμὴ· ἐκεῖ γὰρ ἐδόκει μάλιστα διαλήσεσθαι τε καὶ διατραφήσεσθαι· ἤκουε δὲ τὴν νῆσον εἶναι μεγάλην τε καὶ εὐδαίμονα. Ὁ δὲ Πολύιδος οὐχ ἱκανὸν εἶναι ἐνόμισε κρατῆσαι τῶν συμβαλόντων ληστῶν, ἀλλ' ἔγνω δεῖν ἀνερευνῆσαί τε καὶ ἐκκαθᾶραι τὴν Αἴγυπτον, εἴ που ἦ τὸν Ἴππόθοον ἢ τῶν σὺν αὐτῷ τινα ἀνεύροι.
- 5.4.2 Παραλαβὼν οὖν μέρος τι τοῦ στρατιωτικοῦ καὶ τοὺς εἰλημμένους τῶν ληστῶν, ἴν', εἴ τις φαίνοιτο, οἱ μηνύσειαν, ἀνέπλει τὸν Νεῖλον καὶ τὰς πόλεις διηρεῦνα καὶ ἐνενόει μέχρις Αἰθιοπίας ἐλθεῖν. Ἔρχονται δὴ καὶ εἰς Κοπτὸν, ἔνθα ἦν Ἀνθία μετὰ Ἀμφινόμου.
- 5.4.3 Καὶ αὐτὴν μὲν ἔτυχεν ἐπὶ τῆς οἰκίας, τὸν δὲ Ἀμφίνομον γνωρίζουσιν οἱ τῶν ληστῶν εἰλημμένοι καὶ λέγουσι τῷ Πολυίδῳ· καὶ Ἀμφίνομος λαμβάνεται καὶ ἀνακρινόμενος τὰ περὶ τὴν Ἀνθίαν διηγείται. Ὁ δὲ ἀκούσας κελεύει καὶ αὐτὴν ἄγεσθαι καὶ ἐλθούσης ἀνεπυνθάνετο ἥτις εἴη καὶ πόθεν· ἡ δὲ τῶν μὲν ἀληθῶν οὐδὲν λέγει, ὅτι δὲ Αἰγυπτία εἴη καὶ ὑπὸ τῶν ληστῶν εἴληπτο.
- 5.4.5 Ἐν τούτῳ ἐρᾷ καὶ ὁ Πολύιδος Ἀνθίας ἔρωτα σφοδρόν (ἦν δὲ αὐτῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γυνή)· ἐρασθεὶς δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐπειρᾶτο πείθειν μεγάλα ὑπισχνούμενος· τελευταῖον δὲ ὥς κατήρσαν

εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐγένοντο δὲ ἐν Μέμφει, ἐπεχείρησεν ὁ Πολύιδος βιάζεσθαι τὴν Ἀνθίαν. ἡ δὲ ἐκφυγεῖν δυνηθεῖσα, ἐπὶ τὸ τῆς Ἰσιδος ἱερὸν ἔρχεται <καὶ> ἰκέτις γενομένη «σύ με» εἶπεν, «ὦ δέσποινα Αἰγύπτου, πάλιν σῶσον, ἣ ἔβοήθησας πολλάκις· φεισάσθω μου καὶ Πολύιδος τῆς διὰ σέ σῶφρονος Ἀβροκόμη τηρουμένης».

5.4.7 Ὁ δὲ Πολύιδος ἅμα μὲν τὴν θεὸν ἐδεδοίκει, ἅμα δὲ ἦρα τῆς Ἀνθίας καὶ τῆς τύχης αὐτὴν ἠλέει· πρόσεισι δὲ τῷ ἱερῷ μόνος καὶ ὄμνυσι μήποτε βιάσασθαι τὴν Ἀνθίαν, μήτε ὑβρίσαι τι εἰς αὐτήν, ἀλλὰ τηρῆσαι ἀγνὴν ἐς ὅσον αὐτὴ θελήσει· αὐτάρκες γὰρ αὐτῷ φιλοῦντι ἐδόκει εἶναι κἂν βλέπειν μόνον καὶ λαλεῖν αὐτῇ. Ἐπείσθη τοῖς ὅρκοις ἡ Ἀνθία καὶ κατήλθεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ· καὶ ἐπειδὴ ἔγνωσαν ἡμέραις τρισὶν αὐτοὺς ἀναλαβεῖν ἐν Μέμφει, ἔρχεται ἡ Ἀνθία εἰς τὸ τοῦ Ἄπιδος ἱερὸν.

5.4.8 Διασημότατον δὲ τοῦτο ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ὁ θεὸς τοῖς βουλομένοις μαντεύει. Ἐπειδὴν γάρ τις προσελθὼν εὔξεται καὶ δεηθῇ τοῦ θεοῦ, αὐτὸς μὲν ἔξεισιν, οἱ δὲ πρὸ τοῦ νεῷ παῖδες Αἰγύπτιοι ἃ μὲν καταλογάδην, ἃ δὲ ἐν μέτρῳ προλέγουσι τῶν ἐσομένων ἕκαστα.

5.4.10 Ἐλθοῦσα δὴ καὶ ἡ Ἀνθία προσπίπτει τῷ Ἄπιδι. «ὦ θεῶν» ἔφη «φιλανθρωπότατε, ὁ πάντας οἰκτεῖρων ξένους, ἐλέησον καὶ μὲ τὴν κακοδαίμονα καὶ μοι μαντεῖαν ἀληθῆ περὶ Ἀβροκόμου πρόειπε. Εἰ μὲν γὰρ αὐτὸν ἔτι ὄψομαι καὶ ἄνδρα λήψομαι, καὶ μενῶ καὶ ζήσομαι· εἰ δὲ ἐκείνος τέθνηκεν, ἀπαλλαγῆναι καὶ καλῶς ἔχει τοῦ πονήρου τούτου βίου».

5.4.11 Εἰποῦσα καὶ καταδακρύσασα ἐξῆει τοῦ ἱεροῦ· κἂν τούτῳ οἱ παῖδες πρὸ τοῦ τεμένους παίζοντες ἅμα ἐξεβόησαν «Ἀνθία Ἀβροκόμην ταχὺ λήψεται ἄνδρα τὸν αὐτῆς.» Ἀκούσασα εὐθυμοτέρα ἐγένετο καὶ προσεύχεται τοῖς θεοῖς· καὶ ἅμα μὲν ἀπήεσαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἐπέπυστο δὲ ἡ Πολυίδου γυνὴ ὅτι ἄγει κόρην ἐρωμένην, καὶ φοβηθεῖσα μή πως αὐτὴν ἡ ξένη παρευδοκιμήσῃ, Πολυίδῳ μὲν οὐδὲν λέγει, ἐβουλεύετο δὲ καθ' αὐτὴν ὅπως τιμωρήσεται τὴν δοκοῦσαν ἐπιβουλεύειν τοῖς γάμοις.

5.5.2 Καὶ δὴ ὁ μὲν Πολύιδος ἀπήγγελλέ τε τῷ ἄρχοντι τῆς Αἰγύπτου τὰ γενόμενα καὶ τὰ λοιπὰ ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου διώκει τὰ τῆς ἀρχῆς ἀπόντος δὲ αὐτοῦ Ῥηναία (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ τοῦ Πολυίδου γυνὴ) μεταπέμπεται τὴν Ἀνθίαν (ἣν δὲ ἐπὶ τῆς οἰκίας) καὶ περιρρήγνυσι τὴν ἐσθῆτα καὶ αἰκίζεται τὸ σῶμα «ὦ πονηρὰ» λέγουσα «καὶ τῶν γάμων τῶν ἐμῶν ἐπίβουλε, ματαίως ἔδοξας Πολυίδῳ καλὴ, οὐ γὰρ σε ὀνήσει τὸ κάλλος τοῦτο».

5.5.3 Ἴσως μὲν γὰρ πείθειν ληστὰς ἐδύνασο καὶ συγκαθεύδειν νεανίσκοις μεθύουσι πολλοῖς· τῆς δὲ Ῥηναίας εὐνήν οὔποτε ὑβρίσεις χαίρουσα». Ταῦτα εἰποῦσα ἀπέκειρε τὴν κόμην αὐτῆς καὶ δεσμὰ περιτίθησι καὶ παραδοῦσα οἰκέτη τινὶ πιστῷ, Κλυτῷ τοῦνομα, κελεύει ἐμβιβάσαντα εἰς ναῦν, ἀπαγαγόντα εἰς Ἰταλίαν ἀποδόσθαι πορνοβοσκῷ τὴν Ἀνθίαν.

5.5.4 «Οὕτω γὰρ» ἔφη «δυνήσῃ ἡ καλὴ τῆς ἀκрасίας κόρον λαβεῖν». Ἦγετο δὲ ἡ Ἀνθία ὑπὸ τοῦ Κλυτοῦ κλαίουσα καὶ ὀδυρομένη «ὦ κάλλος ἐπίβουλον» λέγουσα, «ὦ δυστυχὴς εὐμορφία, τί μοι παραμένετε ἐνοχλοῦντα; τί δὲ αἵτια πολλῶν κακῶν μοι γίνεσθε; οὐκ ἤρκουν οἱ τάφοι, οἱ φόνοι, τὰ δεσμὰ, τὰ ληστήρια, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ οἰκήματος στήσομαι καὶ τὴν μέχρι νῦν Ἀβροκόμη τηρουμένην σωφροσύνην πορνοβοσκὸς ἀναγκάσει με λυεῖν; Ἀλλ', ὦ δέσποτα», προσπεσοῦσα ἔλεγε τοῖς γόνασι τοῦ Κλυτοῦ, «μή με ἐπ' ἐκείνην τὴν τιμωρίαν [ἅμα] προαγάγῃς, ἀλλὰ ἀπόκτεινόν με αὐτός· οὐκ οἶσω πορνοβοσκὸν δεσπότην· σωφρονεῖν, πίστευσον, εἰθίσμεθα».

5.5.6 Ταῦτα ἐδεῖτο, ἠλέει δὲ αὐτὴν ὁ Κλυτός. Καὶ ἡ μὲν ἀπήγετο εἰς Ἰταλίαν, ἡ δὲ Ῥηναία ἐλθόντι τῷ Πολυίδῳ λέγει ὅτι ἀπέδρα ἡ Ἀνθία, κάκεϊνος ἐκ τῶν ἤδη πεπραγμένων ἐπίστευσεν αὐτῇ.

5.5.7 Ἡ δὲ Ἀνθία κατήχθη μὲν εἰς Τάραντα, πόλιν τῆς Ἰταλίας· ἐνταῦθα δὲ ὁ Κλυτὸς δεδοικῶς τὰς τῆς Ῥηναίας ἐντολὰς ἀποδίδοται αὐτὴν πορνοβοσκῷ. Ὁ δὲ ἰδὼν κάλλος οἶον οὕτω πρότερον

ἐτεθέατο, μέγα κέρδος ἔξειν τὴν παῖδα ἐνόμιζε, καὶ ἡμέραις μὲν τισιν αὐτὴν ἀνελάμβανεν ἐκ τοῦ πλοῦ κεκτηκυῖαν καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Ῥηναίας βασάνων· ὁ δὲ Κλυτὸς ἦκεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ τὰ πραχθέντα ἐμήνυσε τῇ Ῥηναίᾳ.

- 5.6.1 Ὁ δὲ Ἰππόθοος διανύσας τὸν πλοῦν κατήχθη μὲν εἰς Σικελίαν, οὐκ εἰς Συρακούσας δέ, ἀλλ' εἰς Ταυρομένιον, καὶ ἐζήτει καιρὸν δι' οὗ τὰ ἐπιτήδεια ἔξει. Τῷ δὲ Ἀβροκόμῃ ἐν Συρακούσαις ὡς χρόνος πολὺς ἐγένετο, ἀθυμία ἐμπίπτει καὶ ἀπορία δεινὴ, ὅτι μὴδὲ Ἀνθίαν εὐρίσκοι μὴδὲ εἰς τὴν πατρίδα ἀνασῶζοιτο. Διέγνω οὖν ἀποπλεύσας ἐκ Σικελίας εἰς Ἰταλίαν ἀνελθεῖν κάκεῖθεν, εἰ μὴδὲν εὐρίσκοι τῶν ζητουμένων, εἰς Ἐφεσον πλεῦσαι πλοῦν δυστυχῇ.
- 5.6.2 Ἦδη δὲ καὶ οἱ γονεῖς αὐτῶν καὶ οἱ Ἐφέσιοι πάντες ἐν πολλῷ πένθει ἦσαν, οὔτε ἀγγέλου παρ' αὐτῶν ἀφιγμένου οὔτε γραμμάτων· ἀπέπεμπον δὲ πανταχοῦ τοὺς ἀναζητήσοντας. Ὑπὸ ἀθυμίας δὲ καὶ γήρως οὐ δυνηθέντες ἀντισχεῖν οἱ γονεῖς ἐκατέρων ἑαυτοὺς ἐξήγαγον τοῦ βίου.
- 5.6.3 Καὶ ὁ μὲν Ἀβροκόμης ἦει τὴν ἐπὶ Ἰταλίας ὁδόν· ὁ δὲ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη, οἱ σύντροφοι τοῦ Ἀβροκόμου καὶ τῆς Ἀνθίας, τεθνηκότος αὐτοῖς ἐν Ξάνθῳ τοῦ δεσπότη καὶ τὸν κλῆρον (ἦν δὲ πολὺς) ἐκείνοις καταλιπόντος, διέγνωσαν εἰς Ἐφεσον πλεῖν, ὡς ἤδη μὲν αὐτοῖς <ἐκεῖ> τῶν δεσποτῶν σεσωσμένων, ἱκανῶς δὲ τῆς κατὰ τὴν ἀποδημίαν συμφορᾶς πεπειραμένοι. Ἐνθέμενοι δὲ πάντα τὰ αὐτῶν νηὶ ἀνήγοντο εἰς Ἐφεσον, καὶ ἡμέραις τε οὐ πολλαῖς διανύσαντες τὸν πλοῦν ἦκον εἰς Ῥόδον, κάκεῖ μαθόντες ὅτι οὐδέπω μὲν Ἀβροκόμης καὶ Ἀνθία σῶζονται, τεθνήκασιν δὲ αὐτῶν οἱ πατέρες, διέγνωσαν εἰς Ἐφεσον μὴ κατελθεῖν, χρόνῳ δὲ τινὶ ἐκεῖ γενέσθαι, μέχρις οὗ τι περὶ τῶν δεσποτῶν πύθωνται.
- 5.7.1 Ὁ δὲ πορνοβοσκὸς ὁ τὴν Ἀνθίαν ὠνησάμενος χρόνου διελθόντος ἠνάγκασεν αὐτὴν οἰκῆματος προεστάναι. Καὶ δὴ κοσμήσας καλῇ μὲν ἐσθῇτι πολλῷ δὲ χρυσῷ ἦγεν ὡς προστησομένην τέγους· ἡ δὲ μεγάλα ἀνακωκύσασα «φεῦ μοι τῶν κακῶν» εἶπεν, «οὐχ ἱκαναὶ γὰρ αἱ πρότερον συμφοραί, τὰ δεσμά, τὰ ληστήρια, ἀλλ' ἔτι καὶ πορνεύειν ἀναγκάζομαι· ὦ κάλλος δικαίως ὕβρισμένον, τί γὰρ ἡμῖν ἀκαίρως παραμένεις; Ἀλλὰ τί ταῦτα θρηνῶ καὶ οὐχ εὐρίσκω τινὰ μηχανήν, δι' ἧς φυλάξω τὴν μέχρι νῦν σωφροσύνην τετηρημένην»; Ταῦτα λέγουσα ἤγετο ἐπὶ τὸ οἶκημα τοῦ πορνοβοσκοῦ τὰ μὲν δεομένου θαρρεῖν, τὰ δὲ ἀπειλοῦντος.
- 5.7.3 Ὡς δὲ ἦλθε καὶ προέστη, πληθεὺς ἐπέρρει τῶν τεθναυμάκωτων τὸ κάλλος, οἳ γε πολλοὶ ἦσαν ἔτοιμοι ἀργύριον κατατίθεσθαι τῆς ἐπιθυμίας. Ἡ δὲ ἐν ἀμηχάνῳ γενομένη κακῶ εὐρίσκει τέχνην ἀποφυγῆς· πίπτει μὲν γὰρ εἰς γῆν καὶ παρῆται τὸ σῶμα καὶ ἐμιμεῖτο τοὺς νοσοῦντας τὴν ἐκ θεῶν καλουμένην νόσον· ἦν δὲ τῶν παρόντων ἕλεος ἅμα καὶ φόβος καὶ τοῦ μὲν ἐπιθυμεῖν συνουσίας ἀπείχοντο, ἐθεράπευον δὲ τὴν Ἀνθίαν· ὁ δὲ πορνοβοσκὸς συνεῖς οἳ κακῶν ἐγεγόνει καὶ νομίσας ἀληθῶς νοσεῖν τὴν κόρην, ἦγεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ κατέκλινέ τε καὶ ἐθεράπευε, καὶ ὡς ἔδοξεν αὐτῆς γεγονέναι, ἀνεπυνθάνετο τὴν αἰτίαν τῆς νόσου.
- 5.7.6 Ἡ δὲ Ἀνθία «καὶ πρότερον» ἔφη, «δέσποτα, εἰπεῖν πρὸς σέ ἐβουλόμην τὴν συμφορὰν τὴν ἐμὴν καὶ διηγῆσασθαι τὰ συμβάντα, ἀλλὰ ἀπέκρυπτον αἰδουμένη· νυνὶ δὲ οὐδὲν χαλεπὸν εἰπεῖν πρὸς σέ, πάντα ἤδη μεμαθηκότα τὰ κατ' ἐμέ. Παῖς ἔτι οὐσα ἐν ἑορτῇ καὶ παννυχίδι ἀποπλανηθεῖσα τῶν ἐμαυτῆς ἦκον πρὸς τινὰ τάφον ἀνδρὸς νεωστὶ τεθνηκότος· κἀνταῦθα ἐφάνη μοί τις ἀναθορῶν ἐκ τοῦ τάφου καὶ κατέχειν ἐπειρᾶτο· ἐγὼ δ' ἀπέφυγον καὶ ἐβόων· ὁ δὲ ἄνθρωπος ἦν μὲν ὀφθῆναι φοβερός, φωνὴν δὲ πολλῷ εἶχε χαλεπωτέραν· καὶ τέλος ἡμέρα μὲν ἦδη ἐγίνετο, ἀφείς δέ με ἔπληξέ τε κατὰ τοῦ στήθους καὶ νόσον ταύτην ἔλεγεν ἐμβεβληκέναι.
- 5.7.9 Ἐκεῖθεν ἀρξαμένη ἄλλοτε ἄλλως ὑπὸ τῆς συμφορᾶς κατέχομαι. Ἀλλὰ δέομαί σου, δέσποτα, μὴδὲν μοι χαλεπήνης· οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἰτία. Δυνήσῃ γάρ με ἀποδόσθαι καὶ μὴδὲν ἀπολέσαι τῆς δοθείσης τιμῆς». Ἀκούσας ὁ πορνοβοσκὸς ἡνιάτο μὲν, συνεγίνωσκε δὲ αὐτῇ, ὡς οὐχ ἐκούσῃ ταῦτα πασχούσῃ. Καὶ ἡ μὲν ἐθεραπεύετο ὡς νοσοῦσα παρὰ τῷ πορνοβοσκῷ· ὁ δὲ Ἀβροκόμης

ἀπὸ τῆς Σικελίας, ἐπαναχθεὶς καταίρει μὲν εἰς Νουκέριον τῆς Ἰταλίας, ἀπορία δὲ τῶν ἐπιτηδείων ἀμηχανῶν ὃ τι ποιήσει, τὰ μὲν πρῶτα περιήρει τὴν Ἀνθίαν ζητῶν· αὕτη γὰρ ἦν αὐτῷ τοῦ βίου παντὸς καὶ τῆς πλάνης ἢ ὑπόθεσις· ὥς δὲ οὐδὲν ἠύρισκεν (ἦν γὰρ ἐν Τάραντι ἢ κόρη παρὰ τῷ πορνοβοσκῷ), αὐτὸν ἀπεμίσθωσε τοῖς τοὺς λίθους ἐργαζομένοις.

- 5.8.3 Καὶ ἦν αὐτῷ τὸ ἔργον ἐπίπονον, οὐ γὰρ συνείθιστο τὸ σῶμα οὐδὲ αὐτὸν ὑποβάλλειν ἔργοις ἐντόνοις ἢ σκληροῖς· διέκειτο δὲ πονήρως καὶ πολλάκις κατοδυρόμενος τὴν αὐτοῦ τύχην «ἰδοῦ» φησὶν «Ἀνθία, ὁ σὸς Ἀβροκόμης ἐργάτης τέχνης πονηρᾶς καὶ τὸ σῶμα ὑποτέθεικα δουλείᾳ· καὶ εἰ μὲν εἶχόν τινα ἐλπίδα εὐρήσειν σε καὶ τοῦ λοιποῦ συγκαταβιώσασθαι, τοῦτο πάντων ἄμεινόν με παρεμυθεῖτο· νυνὶ δὲ ἴσως κἀγὼ δυστυχῆς εἰς κενὰ καὶ ἀνόνητα πονῶ, καὶ σύ που τέθνηκας πόθῳ τῷ πρὸς Ἀβροκόμην.
- 5.8.4 Πέπεισμαι γὰρ, φιλτάτη, ὥς οὐκ ἂν ποτε οὐδὲ ἀποθανοῦσα ἐκλάθοιό μου.» Καὶ ὁ μὲν ταῦτα ὠδύρετο καὶ τοὺς πόνους ἔφερεν ἀλγεινῶς, τῇ δὲ Ἀνθία ὄναρ ἐπέστη ἐν Τάραντι κοιμωμένη.
- 5.8.5 Ἐδόκει μὲν αὐτὴν εἶναι μετὰ Ἀβροκόμου, καλὴν οὖσαν μετ' ἐκείνου καλοῦ καὶ τὸν πρῶτον εἶναι τοῦ ἔρωτος αὐτοῖς χρόνον· φανῆναι δὲ τινα ἄλλην γυναῖκα καλὴν καὶ ἀφέλκειν αὐτῆς τὸν Ἀβροκόμην· καὶ τέλος ἀναβοῶντος καὶ καλοῦντος ὀνομαστὶ ἐξαναστῆναί τε καὶ παύσασθαι τὸ ὄναρ.
- 5.8.7 Ταῦτα ὥς ἔδοξεν ἰδεῖν, εὐθύς μὲν ἀνέθορέ τε καὶ ἀνεθρήνησε καὶ ἀληθῆ τὰ ὀφθέντα ἐνόμιζεν «οἷμοι τῶν κακῶν» λέγουσα, «ἐγὼ μὲν καὶ πόνους ὑπομένω πάντας καὶ ποικίλων πειρῶμαι δυστυχῆς συμφορῶν καὶ τέχνας σωφροσύνης ὑπὲρ γυναῖκας εὐρίσκω Ἀβροκόμῃ· σοὶ δὲ ἴσως ἄλλη που δέδοκται καλὴ· ταῦτα γὰρ μοι σημαίνει τὰ ὀνειράτα. Τί οὖν ἔτι ζῶ; τί δ' ἐμαυτὴν λυπῶ; κάλλιον οὖν ἀπολέσθαι καὶ ἀπαλλαγῆναι τοῦ πονήρου τούτου βίου, ἀπαλλαγῆναι δὲ τῆς ἀπρεποῦς ταύτης καὶ ἐπισφαλοῦς δουλείας.
- 5.8.9 Ἀβροκόμης μὲν γὰρ εἰ καὶ τοὺς ὅρκους παραβέβηκε, μηδὲν οἱ θεοὶ τιμωρήσαιντο τοῦτον· ἴσως ἀνάγκη τι εἵργασται· ἐμοὶ δὲ ἀποθανεῖν καλῶς ἔχει σωφρονούσῃ.» Ταῦτα ἔλεγε θρηνοῦσα καὶ μηχανὴν ἐζήτει τελευτῆς. Ὁ δὲ Ἰππόθοος ὁ Περίνθιος ἐν τῷ Ταυρομενίῳ τὰ μὲν πρῶτα διῆγε πονήρως ἀπορία τῶν ἐπιτηδείων· χρόνου δὲ προϊόντος ἡράσθη πρεσβῦτις αὐτοῦ, καὶ ἔγρημέ τε ὑπ' ἀνάγκης τῆς κατὰ τὴν ἀπορίαν τὴν πρεσβῦτιν, καὶ ὀλίγῳ συγγενόμενος χρόνῳ, ἀποθανούσης αὐτῆς πλοῦτόν τε διαδέχεται πολὺν καὶ εὐδαιμονίαν· πολλὴ μὲν οἰκετῶν παραπομπή, πολλὴ δὲ [τῶν] ἐσθήτων ὕπαρξις καὶ σκευῶν πολυτέλεια.
- 5.9.2 Διέγνων δὲ πλεῦσαι μὲν εἰς Ἰταλίαν, ὠνήσασθαι δὲ οἰκέτας ὠραίους καὶ θεραπαίνας καὶ ἄλλην σκευῶν περιβολήν, ὅση γένοιτ' ἂν ἀνδρὶ εὐδαίμονι· ἐμέμνητο δὲ αἰεὶ τοῦ Ἀβροκόμου καὶ τοῦτον ἀνευρεῖν ἠύχετο, περὶ πολλοῦ ποιούμενος κοινωνῆσαί τε αὐτῷ τοῦ βίου παντὸς καὶ τῶν κτημάτων. Καὶ ὁ μὲν ἐπαναχθεὶς κατῆρεν εἰς Ἰταλίαν, εἶπετο δὲ αὐτῷ μεῖράκιον τῶν ἐν Σικελίᾳ εὖ γεγονότων, Κλεισθένης τοῦνομα, καὶ πάντων μετεῖχε τῶν Ἰπποθόου κτημάτων, καλὸς ὢν.
- 5.9.4 Ὁ δὲ πορνοβοσκὸς ἤδη τῆς Ἀνθίας ὑγιαίνειν δοκούσης ἐνενόει ὅπως αὐτὴν ἀποδώσεται, καὶ δὴ προῆγεν αὐτὴν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ τοῖς ὠνησομένοις ἐπεδείκνυεν. Ἐν τούτῳ δὲ ὁ Ἰππόθοος περιήρει τὴν πόλιν τὴν Τάραντα, εἴ τι καλὸν ὠνήσασθαι ζητῶν· καὶ ὄρᾳ τὴν Ἀνθίαν καὶ γνωρίζει καὶ ἐπὶ τῷ συμβάντι καταπλήσσεται καὶ πολλὰ πρὸς ἑαυτὸν ἐλογίζετο «οὐχ αὕτη ἢ κόρη, ἦν ἐγὼ ποτε ἐν Αἰγύπτῳ τιμωρῶν τῷ Ἀγχιάλου φόνῳ εἰς τάφρον κατῶρυξα καὶ κύνας αὐτῇ συγκαθεῖρξα; Τίς οὖν ἢ μεταβολή; πῶς δὲ σῴζεται; τίς ἢ ἐκ τῆς τάφρου φυγή; τίς ἢ παράλογος σωτηρία;» Εἰπὼν ταῦτα προσῆλθεν ὥς ὠνήσασθαι θέλων, καὶ παραστὰς αὐτῇ «ὦ κόρη» ἔφησεν, «Αἴγυπτον οὐκ οἶδας οὐδὲ λησταῖς ἐν Αἰγύπτῳ περιπέπτωκας οὐδὲ ἄλλο τι ἐν ἐκείνῃ τῇ γῇ πέπονθας δεινόν; εἰπὲ θαρσοῦσα, γνωρίζω γάρ σε [ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ].

- 5.9.6 » Αἴγυπτον ἀκούσασα καὶ ἀναμνησθεῖσα Ἀγχιάλου καὶ τοῦ ληστηρίου καὶ τῆς τάφρου ἀνὼμωξέ τε καὶ ἀνωδύρατο, ἀποβλέψασα δὲ εἰς τὸν Ἰππόθοον (ἐγνώρισε δὲ αὐτὸν οὐδαμῶς) «πέπονθα» φησὶν «ἐν Αἰγύπτῳ πολλά, ὧ ξένη, καὶ δεινά, ὅστις ποτε ὦν τυγχάνεις, καὶ λησταῖς περιπέπτωκα· ἀλλὰ σὺ πῶς» εἶπε «γνωρίζεις τὰ ἐμὰ διηγήματα; πόθεν δὲ εἰδέναι λέγεις ἐμὲ τὴν δυστυχῇ; διαβόητα μὲν γὰρ καὶ ἔνδοξα πέπονθα [μὲν], ἀλλὰ σὲ οὐ γινώσκω τὸ σύνολον.
- 5.9.8 » Ἀκούσας ὁ Ἰππόθοος καὶ μᾶλλον ἐξ ὧν ἔλεγεν ἀναγνωρίσας αὐτὴν τότε μὲν ἡσυχίαν ἤγαγεν, ὠνησάμενος δὲ αὐτὴν παρὰ τοῦ πορνοβοσκοῦ ἄγει πρὸς ἑαυτὸν καὶ θαρρεῖν παρεκελεύετο καὶ ὅστις ἦν λέγει καὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ γενομένων ἀναμνησκει καὶ τὸν ἑαυτοῦ πλοῦτον διηγεῖται καὶ τὴν φυγὴν.
- 5.9.10 Ἡ δὲ ἡτεῖτο συγγνώμην ἔχειν καὶ αὐτῷ ἀπεξηγεῖτο ὅτι Ἀγχιάλον ἀπέκτεινε μὴ σωφρονοῦντα, καὶ τὴν τάφρον καὶ τὸν Ἀμφίνομον καὶ τὴν τῶν κυνῶν πραότητα καὶ τὴν σωτηρίαν διηγεῖται. Κατῴκτειρεν αὐτὴν ὁ Ἰππόθοος καὶ ἥτις μὲν ἦν ἐπέπυστο οὐδέπω, ἐκ δὲ τῆς καθημερινῆς σὺν τῇ κόρῃ διαίτης εἰς ἐπιθυμίαν Ἀνθίας καὶ Ἰππόθοος ἔρχεται καὶ συνελθεῖν ἐβούλετο καὶ πολλὰ ὑπισχνεῖται αὐτῇ.
- 5.9.12 Ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἀντέλεγεν αὐτῷ, ἀναξία εἶναι λέγουσα εὐνῆς δεσποτικῆς· τέλεον δὲ ὡς ἐνέκειτο Ἰππόθοος, οὐκέτ' ἔχουσα ὅ τι ποιήσει, κάλλιον εἶναι νομίζουσα εἰπεῖν πάντα αὐτῷ τὰ ἀπόρρητα ἢ παραβῆναι τὰς πρὸς Ἀβροκόμην συνθήκας, λέγει τὸν Ἀβροκόμην, τὴν Ἑφεσον, τὸν ἔρωτα, τοὺς ὅρκους, τὰς συμφοράς, τὰ ληστήρια καὶ συνεχῆς Ἀβροκόμην ἀνωδύρετο· ὁ δὲ Ἰππόθοος ἀκούσας ὅτι τε Ἀνθία εἶη καὶ ὅτι γυνὴ τοῦ πάντων αὐτῷ φιλάτου, ἀσπάζεται τε αὐτὴν καὶ εὐθυμεῖν παρεκάλει καὶ τὴν αὐτοῦ πρὸς Ἀβροκόμην φιλίαν διηγεῖται.
- 5.9.13 Καὶ τὴν μὲν <ἀγνὴν> εἶχεν ἐπὶ τῆς οἰκίας, πᾶσαν προσάγων ἐπιμέλειαν, Ἀβροκόμην αἰδοῦμενος· αὐτὸς δὲ πάντα ἀνηρεύνα, εἴ που τὸν Ἀβροκόμην ἀνεύροι. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης τὰ μὲν πρῶτα ἐπιπόνως ἐν τῷ Νουκερίῳ εἰργάζετο, τελευταῖον δὲ οὐκέτι φέρων τοὺς πόνους διέγνω νεῶς ἐπιβάς εἰς Ἑφεσον ἀνάγεσθαι.
- 5.10.2 Καὶ ὁ μὲν νύκτωρ κατελθὼν ἐπὶ θάλασσαν ἐπιφθάνει πλοίῳ ἀναγομένῳ καὶ ἐπιβάς ἔπλει τὴν ἐπὶ Σικελίας πάλιν, ὡς ἐκεῖθεν ἐπὶ Κρήτην τε καὶ Κύπρον καὶ Ῥόδον ἀφιζόμενος κάκειθεν εἰς Ἑφεσον γενησόμενος· ἤλπιζε δὲ ἐν τῷ μακρῷ πλῶ καὶ περὶ Ἀνθίας τι πυθέσθαι. Καὶ ὁ μὲν ὀλίγα ἔχων τὰ ἐπιτήδεια ἀναγόμενος καὶ διανύσας τὸν πλοῦν τὰ μὲν πρῶτα ἐπὶ τῆς Σικελίας ἔρχεται καὶ εὐρίσκει τὸν πρότερον ξένον τὸν Αἰγιαλέα τεθνηκότα· ἐπενέγκας δὲ αὐτῷ χοὰς καὶ πολλὰ καταδακρύσας, ἀναχθεὶς πάλιν καὶ Κρήτην παρελθὼν, ἐν Κύπρῳ γενόμενος, ἡμέρας διατρίψας ὀλίγας καὶ εὐξάμενος τῇ πατρίῳ Κυπρίων θεῷ ἀνήγετο καὶ ἦκεν εἰς Ῥόδον· ἐνταῦθα πλησίον τοῦ λιμένος εἰσῳκίσατο.
- 5.10.4 Καὶ ἤδη τε ἐγγὺς ἐγίνετο Ἑφέσου καὶ πάντων αὐτὸν ἔννοια τῶν δεινῶν εἰσῆρχετο, τῆς πατρίδος, τῶν πατέρων, τῆς Ἀνθίας, τῶν οἰκετῶν· καὶ ἀναστενάξας «φεῦ» ἔφη «τῶν κακῶν· εἰς Ἑφεσον ἵξομαι μόνος καὶ πατράσιν ὀφθήσομαι τοῖς ἐμαυτοῦ χωρὶς Ἀνθίας καὶ πλεύσομαι πλοῦν ὁ δυστυχὴς κενὸν καὶ διηγῆσομαι διηγήματα ἴσως ἄπιστα, κοινωνὸν ὦν πέπονθα οὐκ ἔχων· ἀλλὰ καρτέρησον, Ἀβροκόμη, καὶ γενόμενος ἐν Ἑφέσῳ τοσοῦτον ἐπιβίωσον χρόνον· τάφον ἔγειρον <τῇ> Ἀνθίᾳ καὶ θρήνησον αὐτὴν καὶ χοὰς ἐπένεγκαι καὶ σαυτὸν ἤδη παρ' αὐτὴν ἄγε.
- 5.10.5 » Ταῦτα ἔλεγε καὶ περιήει τὴν πόλιν ἀλύων, ἀπορία μὲν τῶν κατὰ τὴν Ἀνθίαν, ἀπορία δὲ τῶν ἐπιτηδείων. Ὁ δὲ Λεύκων ἐν τούτῳ καὶ ἡ Ῥόδη διατρίβοντες ἐν Ῥόδῳ ἀναθήματα ἀνατεθείκεσαν ἐν τῷ τοῦ Ἥλιου ἱερῷ παρὰ τὴν χρυσοῇν πανοπλίαν, ἣν Ἀνθία καὶ Ἀβροκόμης ἀνατεθείκεσαν· ἀνέθεσαν στήλην γράμμασι χρυσοῖς γεγραμμένην ὑπὲρ Ἀβροκόμου καὶ Ἀνθίας, ἀνεγέγραπτο δὲ καὶ τῶν ἀναθέντων τὰ ὀνόματα, ὃ τε Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη.

- 5.10.7 Ταύτη τῇ στήλῃ ὁ Ἀβροκόμης ἐπιτυχάνει, ἐληλύθει δὲ προσεύξασθαι τῷ θεῷ. Ἀναγνούς οὖν καὶ γνωρίσας τοὺς ἀναθέντας καὶ τὴν τῶν οἰκετῶν εὐνοίαν, πλησίον δὲ καὶ τὴν πανοπλίαν ἰδὼν, μέγα ἀνωδύρετο παρακαθεσθεὶς τῇ στήλῃ. «ὦ πάντα» ἔλεγεν «ἐγὼ δυστυχῆς· ἐπὶ τὸ τέρμα ἤκω τοῦ βίου καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἑμαυτοῦ συμφορῶν· ἰδοὺ ταύτην μὲν τὴν πανοπλίαν ἐγὼ μετὰ Ἀνθίας ἀνέθηκα καὶ μετ’ ἐκείνης ἀποπλεύσας Ῥόδου ἤκω νῦν ἐκείνην οὐκ ἄγων· εἰ δὲ αὕτη ἡ στήλη τῶν συντρόφων τῶν ἡμετέρων ὑπὲρ ἀμφοτέρων τὸ ἀνάθημα, τίς οὖν γένωμαι μόνος; ποῦ δὲ τοὺς φιλτάτους ἀνεύρω;» Ταῦτα ἐθρήνει λέγων· καὶ ἐν τούτῳ ἐφίστανται ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη συνήθως εὐχόμενοι τῷ θεῷ καὶ θεωροῦσι τὸν Ἀβροκόμην τῇ στήλῃ παρακαθεζόμενον καὶ εἰς τὴν πανοπλίαν ἀποβλέποντα καὶ γνωρίζουσι μὲν οὐχί, θαυμάζουσι δὲ ὅστις ὦν ἄλλοτρίοις ἀναθήμασι παραμένει.
- 5.10.10 Καὶ δὴ ὁ Λεύκων ἔφη «ὦ μεираάκιον, τί βουλόμενος ἀναθήμασιν οὐδὲν σοι προσήκουσι παρακαθεζόμενος ὁδύρη καὶ θρηνεῖς; τί δὲ σοὶ τούτων μέλει; τί δὲ τῶν ἐνταῦθα ἀναγεγραμμένων κοινωνεῖ σοί;» Ἀποκρίνεται πρὸς αὐτὸν Ἀβροκόμης «ἐμὰ» φησὶν «ἐμὰ τὰ ἀναθήματα Λεύκωνος καὶ Ῥόδης, οὓς ἰδεῖν εὐχομαι μετὰ Ἀνθίαν Ἀβροκόμης ὁ δυστυχῆς.» Ἀκούσαντες οἱ περὶ τὸν Λεύκωνα εὐθὺς μὲν ἀχανεῖς ἐγένοντο, ἀνενεγκόντες δὲ κατὰ μικρὸν ἐγνώριζον ἐκ τοῦ σχήματος.
- 5.10.11 ἐκ τῆς φωνῆς, ἐξ ᾧ ἔλεγεν, ἐξ ᾧ Ἀνθίας ἐμέμνητο, καὶ πίπτουσι πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ καὶ τὰ καθ’ αὐτοὺς διηγοῦνται, τὴν ὁδὸν τὴν εἰς Συρίαν ἀπὸ Τύρου, τὴν Μαντοῦς ὁργὴν, τὴν ἔκδοσιν, τὴν πρᾶσιν τὴν εἰς Λυκίαν, τὴν τοῦ δεσπότης τελευτήν, τὴν περιουσίαν, τὴν εἰς Ῥόδον ἄφιξιν· καὶ δὴ παραλαβόντες ἄγουσιν εἰς τὴν οἰκίαν, ἔνθα αὐτοὶ κατήγοντο, καὶ τὰ κτήματα αὐτῶν παραδιδόασιν καὶ ἐπεμελοῦντο καὶ ἐθεράπευον καὶ θαρρεῖν παρεκάλουν· τῷ δὲ ἦν οὐδὲν Ἀνθίας τιμιώτερον, ἀλλ’ ἐκείνην ἐθρήνει παρ’ ἑκάστα.
- 5.11.1 Καὶ ὁ μὲν ἐν Ῥόδῳ διῆγε μετὰ τῶν συντρόφων, ὃ τι πράξει βουλευόμενος· ὁ δὲ Ἰππόθοος διέγνω τὴν Ἀνθίαν ἀγαγεῖν ἀπὸ Ἰταλίας εἰς Ἑφεσον, ὡς ἀποδώσων τε τοῖς γονεῦσι καὶ περὶ Ἀβροκόμου ἐκεῖ τι πευσόμενος· καὶ δὴ ἐμβαλὼν πάντα τὰ αὐτοῦ εἰς ναῦν μεγάλην Ἑφεσίαν, μετὰ τῆς Ἀνθίας ἀνήγετο, καὶ διανύσας μάλα ἀσμένως τὸν πλοῦν οὐ πολλαῖς ἡμέραις εἰς Ῥόδον καταίρει νυκτὸς ἔτι κἀνταῦθα κατάγεται παρὰ τινι πρεσβύτιδι, Ἀλθαίᾳ τὸ ὄνομα, πλησίον δὲ τῆς θαλάσσης, καὶ τὴν τε Ἀνθίαν ἀνάγει παρὰ τὴν ξένην καὶ αὐτὸς ἐκείνης μὲν τῆς νυκτὸς ἀνεπαύσατο, τῇ δὲ ἐξῆς ἤδη μὲν περὶ τὸν πλοῦν ἐγίνοντο, ἑορτὴ δὲ τις ἦγετο μεγαλοπρεπῆς δημοσίᾳ τῶν Ῥοδίων ἀγόντων τῷ Ἡλίῳ, καὶ πομπή τε καὶ θυσία καὶ πολιτῶν ἑορταζόντων πλῆθος.
- 5.11.3 Ἐνταῦθα παρῆσαν ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη, οὐ τοσοῦτον τῆς ἑορτῆς μεθέζοντες, ὅσον ἀναζητήσοντες εἴ τι περὶ Ἀνθίας πύθοιντο. Καὶ δὴ ἦκεν ὁ Ἰππόθοος εἰς τὸ ἱερόν, ἄγων τὴν Ἀνθίαν· ἡ δὲ ἀπιδούσα εἰς τὰ ἀναθήματα καὶ ἐν ἀναμνήσει τῶν πρότερον γενομένη «ὦ τὰ πάντων» ἔφησεν «ἀνθρώπων ἐφορῶν Ἥλιε, μόνην ἐμὲ τὴν δυστυχῆ παρελθὼν, πρότερον μὲν ἐν Ῥόδῳ γενομένη εὐτυχῶς τέ σε προσεκύνουν καὶ θυσίας ἔθυσον μετὰ Ἀβροκόμου καὶ εὐδαίμων τότε ἐνομιζόμην· νυνὶ δὲ δούλη μὲν ἀντ’ ἐλευθέρας, αἰχμάλωτος δὲ ἡ δυστυχῆς ἀντὶ τῆς μακαρίας, καὶ εἰς Ἑφεσον ἔρχομαι μόνη καὶ φανοῦμαι τοῖς οἰκείοις Ἀβροκόμην οὐκ ἔχουσα.
- 5.11.4 » Ταῦτα ἔλεγε καὶ πολλὰ ἐπεδάκρυε καὶ δεῖται τοῦ Ἰπποθόου ἐπιτρέψαι αὐτῇ τῆς κόμης ἀφελεῖν τῆς αὐτῆς καὶ ἀναθεῖναι τῷ Ἡλίῳ καὶ εὐξασθαί τι περὶ Ἀβροκόμου.
- 5.11.6 Συγχωρεῖ ὁ Ἰππόθοος· καὶ ἀποτεμοῦσα τῶν πλοκάμων ὅσα ἐδύνατο καὶ ἐπιτηδεῖου καιροῦ λαβομένη, πάντων ἀπηλλαγμένων, ἀνατίθησιν ἐπιγράψασα ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΣ ΑΒΡΟΚΟΜΟΥ ΑΝΘΙΑ ΤΗΝ ΚΟΜΗΝ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΑΝΕΘΗΚΕ. Ταῦτα ποιήσασα καὶ εὐχαμένη

ἀπῆει μετὰ τοῦ Ἱπποθόου. Ὁ δὲ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη τέως ὄντες περὶ τὴν πομπὴν ἐφίστανται τῷ ἱερῷ καὶ βλέπουσι τὰ ἀναθήματα καὶ γνωρίζουσι τῶν δεσποτῶν τὰ ὀνόματα καὶ πρῶτον ἀσπάζονται τὴν κόμην καὶ πολλὰ κατωδύροντο οὕτως ὡς Ἀνθίαν βλέποντες, τελευταῖον δὲ περιήεσαν, εἴ που κάκείνην εὐρεῖν δυνήσονται (ἤδη δὲ καὶ τὸ πλῆθος τῶν Ῥοδίων ἐγνώριζον τὰ ὀνόματα ἐκ τῆς προτέρας ἐπιδημίας).

- 5.12.2 Κακείνην μὲν τὴν ἡμέραν οὐδὲν εὐρίσκοντες ἀπηλλάγησαν καὶ τῷ Ἀβροκόμῃ τὰ ἐν τῷ ἱερῷ ὄντα ἐμήνυσαν· ὁ δὲ ἔπαθε μὲν τὴν ψυχὴν ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος, εὐελπὶς δὲ ἦν ὡς Ἀνθίαν εὐρήσων. Τῇ δὲ ἐξῆς ἦκεν ἡ Ἀνθία πάλιν εἰς τὸ ἱερὸν μετὰ τοῦ Ἱπποθόου, οὐκ ὄντος αὐτοῖς πλοός, προσκαθίσασα δὲ τοῖς ἀναθήμασιν ἐδάκρυνε τε καὶ ἀνέστενεν· ἐν τούτῳ δὲ ἐπεισίσαιν ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη τὸν Ἀβροκόμην καταλιπόντες ἔνδον, ἀθύμως ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς διακείμενον· ἐλθόντες δὲ ὁρῶσι τὴν Ἀνθίαν καὶ ἦν μὲν ἔτι ἄγνωστος αὐτοῖς, συμβάλλουσι δὲ πάντα, <τὸν> ἔρωτα, <τὰ> δάκρυα, τὰ ἀναθήματα, τὰ ὀνόματα, τὸ εἶδος.
- 5.12.4 Οὕτως κατὰ βραχὺ ἐγνώριζον αὐτὴν· προσπεσόντες δὲ τοῖς γόνασιν ἔκειντο ἀχανεῖς· ἡ δὲ ἐτεθαυμάκει τίνες τε εἶησαν καὶ τί βούλοιντο· οὐ γὰρ ἄν ποτε Λεύκωνα καὶ Ῥόδην <ἰδεῖν> ἤλπισεν. Οἱ δὲ ἐν ἑαυτοῖς γενόμενοι «ὦ δέσποινα» ἔφασαν «Ἀνθία, ἡμεῖς οἰκέται σοί, Λεύκων καὶ Ῥόδη, οἱ τῆς ἀποδημίας κοινωνήσαντες καὶ τοῦ ληστηρίου· ἀλλὰ τίς ἐνταῦθα ἄγει σε τύχη; θάρσει, δέσποινα, Ἀβροκόμης σῶζεται καὶ ἔστιν ἐνταῦθα αἰεὶ σε θρηνῶν.
- 5.12.5 » Ἀκούσασα ἡ Ἀνθία ἐξεπλάγη τοῦ λόγου, μόγις δὲ ἀνενεγκοῦσα καὶ γνωρίσασα περιβάλλει τε αὐτοὺς καὶ ἀσπάζεται καὶ σαφέστατα τὰ κατὰ Ἀβροκόμην μανθάνει.
- 5.13.1 Συνέρρει δὲ ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν Ῥοδίων, πυνθανόμενον τὴν Ἀνθίας εὕρεσιν καὶ Ἀβροκόμου· παρῇν δὲ ἐν τούτῳ καὶ ὁ Ἱππόθοος, ἐγνωρίσθη τε τοῖς περὶ τὸν Λεύκωνα καὶ αὐτὸς ἔμαθεν οἱ τινὲς εἰσι καὶ ἦν τὰ μὲν ἄλλα ἐν αὐτοῖς ἐπιτηδεῖως, τὸ δὲ ὅτι μηδέπω Ἀβροκόμης ταῦτα ἐπίσταται· ἔτρεχον δὲ ὡς εἶχον ἐπὶ τὴν οἰκίαν. Ὁ δὲ ὡς ἤκουσεν ὑπὸ τινος τῶν Ῥοδίων τὴν τῆς Ἀνθίας εὕρεσιν, διὰ μέσης τῆς πόλεως βοῶν «Ἀνθία» εὐοικῶς μεμνηνότες ἔθεε.
- 5.13.2 Καὶ δὴ συντυγχάνει τοῖς περὶ τὴν Ἀνθίαν πρὸς τῷ ἱερῷ τῆς Ἰσιδος, πολὺ δὲ τῶν Ῥοδίων πλῆθος ἐφείπετο. Ὡς δὲ εἶδον ἀλλήλους, εὐθὺς ἀνεγνώρισαν· τοῦτο γὰρ αὐτοῖς ἐβούλοντο αἰ ψυχαί· καὶ περιλαβόντες ἀλλήλους εἰς γῆν κατηνέχθησαν· κατεῖχε δὲ αὐτοὺς πολλὰ ἅμα πάθη, ἡδονή, λύπη, φόβος, ἡ τῶν πρότερον μνήμη, τὸ τῶν μελλόντων δέος· ὁ δὲ δῆμος ὁ Ῥοδίων ἀνευφήμησέ τε καὶ ἀνωλόλυξε, μεγάλην θεὸν ἀνακαλοῦντες τὴν Ἰσιν, «πάλιν» λέγοντες «ὁρῶμεν Ἀβροκόμην καὶ Ἀνθίαν τοὺς καλοὺς.
- 5.13.3 » Οἱ δὲ ἀναλαβόντες ἑαυτοὺς, διαναστάντες εἰς τὸ τῆς Ἰσιδος ἱερὸν εἰσῆλθον «σοὶ» λέγοντες, «ὦ μεγίστη θεά, τὴν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ἡμῶν χάριν οὔδαμεν· διὰ σέ, ὦ πάντων ἡμῖν τιμιωτάτη, ἑαυτοὺς ἀπειλήσαμεν» προεκυλίοντό τε τοῦ τεμένους καὶ τῷ βωμῷ προσέπιπτον.
- 5.13.5 Καὶ τότε μὲν αὐτοὺς ἄγουσιν οἱ περὶ τὸν Λεύκωνα εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ὁ Ἱππόθοος τὰ αὐτοῦ μετεσκευάζετο παρὰ τὸν Λεύκωνα, καὶ ἦσαν ἔτοιμοι πρὸς τὸν εἰς Ἔφεσον πλοῦν· ὡς δὲ ἔθυσαν ἐκείνης τῆς ἡμέρας καὶ εὐωχήθησαν, πολλὰ καὶ ποικίλα παρὰ πάντων τὰ διηγήματα, ὅσα τε ἔπαθεν ἕκαστος καὶ ὅσα ἔδρασε, παρεξέτεινόν τε ἐπὶ πολὺ τὸ συμπόσιον, ὡς αὐτοὺς ἀπολαβόντες χρόνῳ. Ἐπεὶ δὲ νῦν ἤδη ἐγεγόνει, ἀνεπαύοντο οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ὅπως ἔτυχον, Λεύκων μὲν καὶ Ῥόδη, Ἱππόθοος δὲ καὶ τὸ μειράκιον τὸ ἐκ Σικελίας τὸ ἀκολουθήσαν εἰς Ἰταλίαν ἰόντι αὐτῷ ὁ Κλεισθένης ὁ καλός· ἡ δὲ Ἀνθία ἀνεπαύετο μετὰ Ἀβροκόμου.
- 5.14.1 Ὡς δὲ οἱ μὲν ἄλλοι πάντες κατεκοιμήθησαν, ἡσυχία δὲ ἦν ἀκριβής, περιλαβοῦσα ἡ Ἀνθία τὸν Ἀβροκόμην ἔκλαεν «ἄνερ» λέγουσα «καὶ δέσποτα, ἀπείληφά σε πολλὴν γῆν πλανηθεῖσα καὶ θάλασσαν, ληστῶν ἀπειλὰς ἐκφυγοῦσα καὶ πειρατῶν ἐπιβουλὰς καὶ πορνοβοσκῶν ὕβρεις καὶ δεσμὰ καὶ τάφρους καὶ ξύλα καὶ φάρμακα καὶ τάφους· ἀλλ' ἤκω σοι τοιαύτη, τῆς ἐμῆς ψυχῆς

Ἀβροκόμη δέσποτα, οἷα τὸ πρῶτον ἀπηλλάγην εἰς Συρίαν ἐκ Τύρου· ἔπεισε δέ με ἀμαρτεῖν οὐδεῖς, οὐ Μοῖρις ἐν Συρίᾳ, οὐ Περίλαος ἐν Κιλικίᾳ, οὐκ ἐν Αἰγύπτῳ Ψάμμης καὶ Πολύιδος, οὐκ Ἀγχίαλος ἐν Αἰθιοπίᾳ, οὐκ ἐν Τάραντι ὁ δεσπότης, ἀλλ' ἀγνὴ μένω σοι πᾶσαν σωφροσύνης μηχανὴν πεποιημένη· σὺ δὲ ἄρα, Ἀβροκόμη, σώφρων ἔμεινας, ἢ μέ τις παρευδοκίμησεν ἄλλη καλή; ἢ μή τις ἠνάγκασέ σε ἐπιλαθέσθαι τῶν ὄρκων τε κάμοῦ;» Ταῦτα ἔλεγε καὶ κατεφίλει συνεχῶς, ὁ δὲ Ἀβροκόμης «ἀλλ' ὁμνύω σοι» φησὶ «τὴν μόγις ἡμῖν ἡμέραν ποθεινὴν εὐρημένην ὥς οὔτε παρθένος ἐμοί τις ἔδοξεν εἶναι καλή, οὔτ' ἄλλη τις ὀφθεῖσα ἤρесе γυνή, ἀλλὰ τοιοῦτον εἴληφας Ἀβροκόμην [καθαρόν], οἷον ἐν Τύρῳ κατέλιπες ἐν δεσμοτηρίῳ.

- 5.14.4 » Ταῦτα δι' ὅλης νυκτὸς ἀλλήλοις ἀπελογοῦντο καὶ ῥαδίως ἔπειθον ἀλλήλους ἐπεὶ τοῦτο ἤθελον· ἐπειδὴ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ἐπιβάντες νεώς, πάντα ἐνθήμενοι τὰ αὐτῶν ἐπανήγοντο παραπέμποντος αὐτοῦ παντὸς τοῦ Ῥοδίων πλήθους· συναπῆι δὲ καὶ ὁ Ἰππόθοος τὰ τε αὐτοῦ πάντα ἐπαγόμενος καὶ τὸν Κλεισθένη· καὶ ἡμέραις ὀλίγαις διανύσαντες τὸν πλοῦν κατήραν εἰς Ἔφεσον.
- 5.15.2 Προεπέπυστο δὲ τὴν σωτηρίαν αὐτῶν ἡ πόλις ἅπασα· ὥς δὲ ἐξέβησαν, εὐθύς ὥς εἶχον ἐπὶ τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἦσαν καὶ πολλὰ ἠύχοντο καὶ θύσαντες ἄλλα <τε> ἐνέθεσαν ἀναθήματα καὶ δὴ καὶ [τὴν] γραφὴν τῇ θεῷ ἀνέθεσαν πάντα ὅσα τε ἔπαθον καὶ ὅσα ἔδρασαν· καὶ ταῦτα ποιήσαντες, ἀνελθόντες εἰς τὴν πόλιν τοῖς γονεῦσιν αὐτῶν τάφους κατεσκεύασαν μεγάλους (ἔτυχον γὰρ ὑπὸ γήρως καὶ ἀθυμίας προτεθνηκότες), καὶ αὐτοὶ τοῦ λοιποῦ διῆγον ἐορτὴν ἄγοντες τὸν μετ' ἀλλήλων βίον.
- 5.15.4 Καὶ ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη κοινωνοὶ πάντων τοῖς συντρόφοις ἦσαν, διέγνω δὲ καὶ ὁ Ἰππόθοος ἐν Ἐφέσῳ τὸν λοιπὸν καταβιῶναι χρόνον. Καὶ ἤδη Ὑπεράνθη τάφον ἤγειρε μέγαν κατὰ Λέσβον γενόμενος, καὶ τὸν Κλεισθένη πα <ἶδα ποιησάμενος ὁ Ἰπ> πόθοος διῆγεν ἐν Ἐφέσῳ μεθ' Ἀβροκόμου καὶ Ἀνθίας. Ξενοφῶντος τῶν κατὰ Ἀνθίαν καὶ Ἀβροκόμην Ἐφ <εσιακῶν λόγων> τέλος